Flora Kidd

Sebastian și Aurore

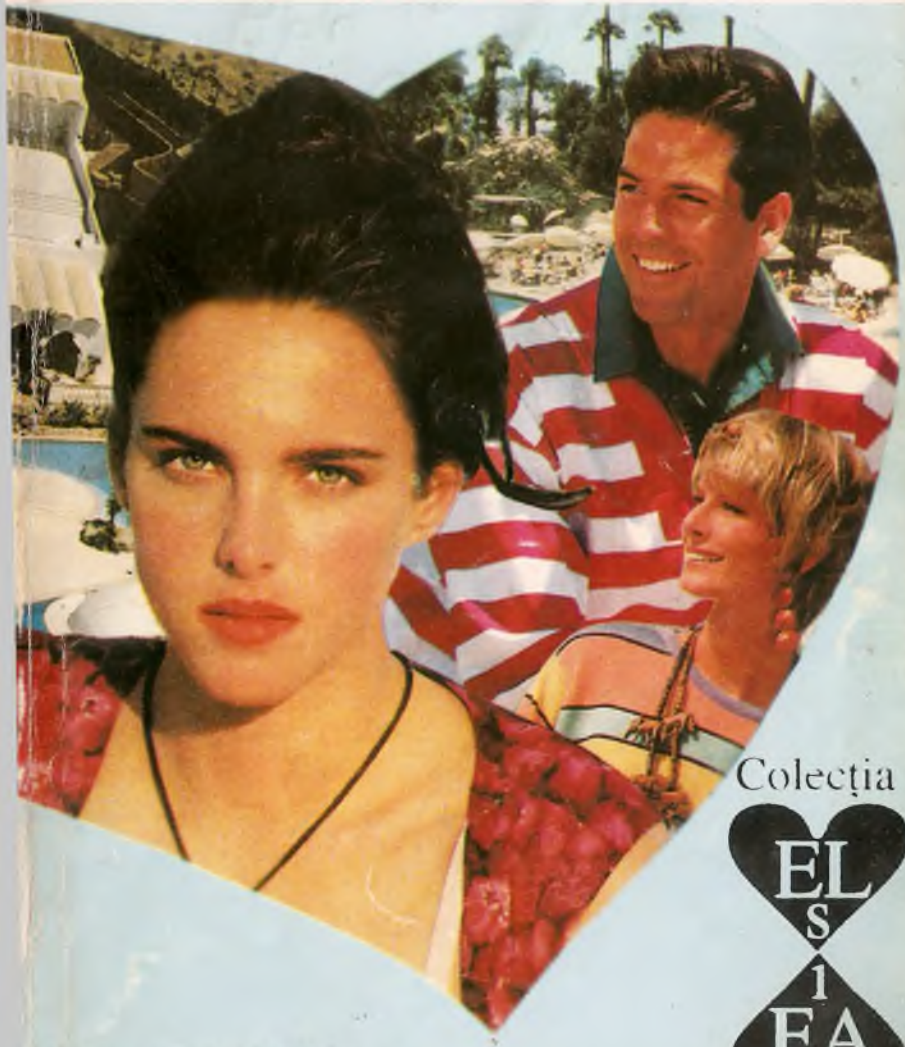

Colecția

ELS 1 EA

Editura ALCRIS

CAPITOLUL 1

Camera era cufundată în penumbră, iar liniștea era tulburată doar de valurile care scăldau plaja.

Pe un pat îmbrăcat în mătase, stătea o femeie tânără, întinsă pe spate. Albeața pielii sale era evidențiată admirabil pe verdele cearșafurilor, iar părul ei de culoarea inului, avea reflexe argintii. Ochii ei ușor încercănați, erau închiși.

Deodată, buzele îi tremurară și gemu. Se suci și se răsuci pe pernă. Se trezea încet și retrăia o experiență îngrozitoare.

Îi revedea rânjind pe bărbații care o apucaseră. Simțea mâinile lor brutale care-o târâseră până la mare. Acum era trasă de valuri. Apa sărată-i intra în gură și-i ardea ochii. Crezuse că-i vor exploda plămânii și se zbătea cu disperare. Revenise pentru o clipă la suprafață, dar un val imens o aruncase la fund din nou. Simțea cum se scufundă într-un întuneric fără sfârșit.

Deschise ochii și privi în jur cu o uimire crescândă. Era într-o cameră necunoscută. O femeie brună, înaltă, îmbrăcată într-o rochie neagră și cu un șorț alb, broda lângă ea.

Tânăra se întinse, simțind mătasea fâșâind. Ridică cearșaful și constată că era complet goală. Ridică încet capul, încercând să vorbească. Abia suflă slab. Femeia o auzi și se ridică.

– Como esta usted, senorita?

Părea că o păzește și nici un zâmbet nu-i lumina trăsăturile feței.

Tânăra o fixă cu spaimă. Nu înțelesese nici un cuvânt.

– Unde sunt? murmură ea. Unde mă aflu?

Interlocutoarea ei își încruntă sprâncenele și ochi-i aruncară fulgere. Începu să vorbească repede în spaniolă, gesticulând puternic. Panica tinerei se mări.

– Nu înțeleg. Nu înțeleg.

Mexicana o privea exasperată și părăsi rapid camera.

Rămasă singură, bolnava se sili să se ridice. I se învârtea capul și recăzu pe perne. Fu învăluită de o teribilă dorință de a dormi.

O voce bărbătească vorbind spaniola o trezi puțin, dar nu deschise ochii. Alunecă din nou într-un somn adânc, când simți un deget mângâindu-i obrazul.

– Nu adormiți imediat – spuse bărbatul pe un ton rece. Vorbea engleza cu foarte puțin accent. Trebuie să știu cine sunteți.

Ea ridică pleoapele și întâlni privirea clară și dură, semănând cu cea a unui vultur.

– Cine sunteți? – murmură ea.

Un zâmbet slab îi lumina figura, dar el continuă pe un ton glacial:

– Am putea continua așa, până la infinit. Dar pentru că suntem la mine, eu pun întrebările. Cine sunteți?

El era așezat pe marginea patului, foarte aproape de ea. Figura-i bronzată era încadrată de un păr des, negru și ud. Purta o cămașă elegantă, albă, pe jumătate descheiată și ea văzu lucind un lanț de aur pe pieptul bronzat.

Se simți tulburată de autoritatea pe care o degaja. Cine era ea? Pentru o clipă, nu-și mai aminti de nimic. Apoi, îi veni un nume în minte.

– Cred că sunt Aurore – îngăimă ea.

Gura lui se strâmbă într-un rictus crud și o privi cu atenție. Își încrucișă mâinile pe piept și spuse pe ton glumeț:

– Credeți. Să nu-mi spuneți că v-ați pierdut memoria. Pentru că dacă așa stau lucrurile, veți ajunge curând într-un spital de psihiatrie, așa va fi mai bine.

El o privi sarcastic. Privirea i se opri pe părul ei, apoi pe ochi, după aceea coborî obraznic pe

gât și pe umeri, ca să se piardă, în sfârșit, pe cearșaful care acoperea pieptul fetei.

– Aurore – repetă el rar. Foarte frumos și foarte potrivit. De-asta l-ați ales?

Ostilitatea acestui bărbat o irita și o forță să-și amintească brusc cine era.

– Nu l-am ales. Este numele meu de botez – răspunse ea, ridicând capul.

– Aurore și mai cum?

– Aurore Aylwin.

– Facem progrese. Și de unde veniți, Aurore Aylwin? Nu sunteți mexicană, e evident. Veniți din nord?

Aurore ameți din nou și închise ochii. Din nord? Din nord? Își trecu mâna peste frunte pentru a-și îndepărta durerea de cap.

– Cred…

– Ascultați, *chiquita* – o întrerupse el cu răceală. Nu țin să aflu ce credeți. Prietenii dumneavoastră ar crede poate comedia asta, dar cu mine nu merge.

– Nu-i o comedie! – spuse ea, furioasă. Se ridică și cearșaful alunecă de pe ea, descoperindu-i sânii cu linii frumoase. Aurore apucă cearșaful și se acoperi cu el. Sunt puțin tulburată, asta-i tot. Îmi trebuie timp să-mi revin. Nu mă ajutați deloc, dacă sunteți… atât de autoritar.

– Sunt autoritar – spuse el, puțin înmuiat – pentru că vreau să știu numele orașului, al regiunii, al străzii unde locuiți, pentru a lua legătura cu familia dumneavoastră și a-i liniști pe cei apropiați.

– Nu e nimeni de liniștit – se bâlbâi ea.

– Cum? N-aveți părinți?

– Nu. Mama mea a murit când eram mică, în Irlanda. Tata a emigrat apoi în Canada. El… Vocea îi tremura și se întrerupse… A murit la Toronto, acum câteva săptămâni. De aceea o caut pe Judy. Tata mi-a spus s-o găsesc. Își făcea griji pentru ea.

– Cine e Judy?

Ea-l privi cu atenție. Trăsăturile armonioase ale necunoscutului nu lăsau să i se întrevadă gândurile.

– Sora mea – răspunse ea.

– De ce s-o căutați pe-aici? Ce făcea, turism?

– Eu… nu știu. Ultima ei adresă era la Los Angeles.

– Acum câtă vreme?

– Acum șase luni. Era foarte mulțumită că obținuse un rol mic într-un film. Tata și cu mine trebuia să mergem la ea, dar el s-a îmbolnăvit. I-am scris surorii mele, s-o previn. Dar n-a răspuns și n-a venit. Ochii i se umplură de lacrimi la amintirea acelor zile și se lăsă pe

pernă. Mi-am luat toate economiile și-am pornit spre Los Angeles.

– ...Și nu era la adresa pe care v-o dăduse – adăugă el, sec. Așa continuă povestea?

O undă de scepticism îi lucea în priviri.

– Dacă nu vreți să mă credeți, nu văd de ce aș continua! replică ea furioasă.

– Ce-ați făcut, când n-ați găsit-o? – întrebă el, ignorând remarca Aurorei.

– M-am dus la studiorile cinematografice, unde-mi spusese că lucrează, murmură ea. Nimeni nu știa unde era. Atunci, l-am întâlnit pe Farley.

Pronunțând numele lui Farley, începu să-și reamintească tânărul blond, cu ochi albaștri, care-i devenise prieten.

– Unde e Farley? – întrebă ea. Unde este?

– N-am nici cea mai mică idee – răspunse el.

Ea deveni imediat bănuitoare.

– Unde mă aflu și cine sunteți? Ce-ați făcut cu hainele mele și cu banii mei?

Cum el continua s-o privească fix, ea explodă:

– Răspundeți-mi! Răspundeți-mi! – țipă ea. Unde-i Farley? Ce i-ați făcut?

După evenimentele din ultimele două luni, ea era cu nervii la pământ. Și acum, dispăruse și Farley, era singură. Cu acest străin distant,

care o chestiona fără încetare. Uitând să-și țină cearșaful, ea se ridică și începu să-l lovească cu pumnii în piept. Încetă să-l mai lovească. Își plângea tatăl mort, sora și prietenul dispăruți.

Brațe puternice și suple o îmbrățișară. Mâinile-i mângâiară spatele cu gesturi apăsate și o voce dulce-i vorbea la ureche:

– Lasă, lasă, *chiquita,* calm, calm. El o legănă tandru, ca pe un copil și, încet, încet, ea se calmă. Își lăsă capul pe umărul lui, simțind prin cămașa fină de mătase căldura corpului lui. Dacă ar fi putut să rămână așa, la pieptul lui, toată viața.

Dar el deja o îndepărta și o împingea încet, pe pernă. El ridică cearșaful pentru a o acoperi. O trata din nou ca pe un copil.

– Dac-aș ști unde se află Farley, îmbrăcămintea și banii dumneavoastră, n-aș avea nevoie să vă pun atâtea întrebări – reluă el, pe un ton impersonal. Când v-am scos pe mal, nu erau nici Farley, nici lucrurile dumneavoastră.

– M-ați scos pe mal? – întrebă ea, surprinsă.

– Da – răspunse el. Făceam surf…

– O, mi-amintesc că v-am văzut! – îl întrerupse ea. Erați foarte departe și călăreați valurile, ca un zeu ieșit din ocean…

Ea se opri și se simți roșind, încurcată de privirea batjocoritoare a bărbatului.

– Eram aproape de dumneavoastră, când ați ieșit la suprafață și am pierdut un surf, plonjând să vă pescuiesc. V-am făcut respirație artificială și v-ați revenit. Atunci, v-am adus până aici. El făcu o pauză, înainte de a continua pe un ton sec: Ați vrut să vă înecați?

Ea-l privi uluită.

– Nicidecum.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Ei... m-au aruncat în apă – spuse ea tremurând.

– Care ei?

– Brett, prietenul lui Farley și un alt bărbat. Se cunoșteau deja.

– Hm... I-am văzut și auzit. Păreau cam beți – spuse el, cu o mină dezgustată. Erați și dumneavoastră? De-asta n-ați putut înota?

– Nu! O, nu! Au încercat să mă facă să iau un drog. Nu știu ce era, dar am fugit. Atunci, m-au urmărit și m-au prins. M-au împins spre mare. Le-am strigat să-mi dea drumul: nu sunt o bună înotătoare și-mi era frică de valuri. Dar ei nu voiau să audă de nimic. A fost oribil!

– Unde l-ați întâlnit pe acest Farley?

– La Los Angeles, la studiouri. Era figurant. Când m-a auzit întrebând de Judy, mi-a declarat că o cunoaște. Mi-a arătat o fotografie de-a ei, pe care i-o dăruise și pe spatele căreia ea-i scrisese câteva cuvinte. Pretindea că n-o văzuse

de multă vreme. Era îngrijorat. Îmi plăcea – murmură ea. Era drăguț și voia să mă ajute.

– Știa unde vă puteți găsi sora?

– El o credea în Mexic, cu un regizor care locuiește pe lângă Manzanillo.

– Știa cum se numește?

– Da. Roberto Suarez. Ați auzit de el?

Ea-l privi cu atenție, dar el nu reacționă. Figura lui rămase la fel de fermă, ca cea a unei statui aztece.

– Da – răspunse el. Și ce-a propus amicul dumneavoastră?

– Mi-a sugerat să închiriez o mașină. El și prietenul său Brett, ar fi venit cu mine și m-ar fi ajutat să găsesc casa lui Roberto Suarez. Am acceptat – conchise ea sec.

– De cât timp îi cunoștea, când ați acceptat o asemenea propunere? – întrebă el.

– De patru zile.

– *Por Dios!* – exclamă el. Trebuie că sunteți foarte naivă. Privirea lui o perfora, de parcă ar fi vrut să-i citească gândurile. Nu vi s-a spus niciodată să vă feriți de necunoscuți? urmă el, pe un ton batjocoritor.

– Farley nu era un necunoscut. O cunoștea pe Judy. Vorbea despre ea, despre ce făcuseră împreună – răspunse ea, cu ochii strălucind de furie. Dumneavoastră sunteți străinul – îl acuză ea. De dumneavoastră ar trebui să mă feresc.

El îi aruncă o privire provocatoare și se aplecă spre ea.

– Bineînțeles, ar trebui să vă feriți de mine! îi răspunse el. Sunt foarte periculos, mai ales pentru o fată ca dumneavoastră. Am să vă seduc și am să vă oblig să trăiți aici, cu mine.

Ea părea hipnotizată de privirea lui și tremura de teamă. Inima-i bătea ca o tobă și trase cearșaful, pentru a-și acoperi umerii.

O expresie de amărăciune se așternu pe figura bărbatului și acesta se ridică brusc în picioare. Înfundându-și mâinile în buzunarele pantalonilor bine croiți, se îndreptă spre fereastră. Apoi se întoarse.

– Când ați ajuns la Manzanillo?

– Sâmbătă, adică ieri. Am descoperit că reședința lui Suarez se găsea pe coastă, pe o faleză, în apropierea unei plaje frumoase. Farley și Brett, amatori fiind de surf, m-au lăsat în fața casei, înainte de a coborî spre plajă.

– Farley nu dorea s-o vadă pe sora dumneavoastră? – întrebă el, revenind spre pat.

– I-am cerut să rămână cu mine, dar după părerea lui, era mai bine ca eu să fiu singură cu domnul Suarez.

– L-ați văzut?

– Nu. Mi-a deschis un servitor care m-a sfătuit să revin: domnul Suarez nu era acolo. Am cerut s-o văd pe Judy, dar el a scuturat din

cap și mi-a închis ușa în nas. Eram... decepționată. M-am dus pe plajă și acolo... pe scurt, v-am povestit ce s-a întâmplat.

– Și viteazul Farley n-a făcut nimic să-și împiedice prietenii să vă arunce în apă? – întrebă el sarcastic.

– Nu știu. Nu l-am văzut, când am ajuns pe plajă. Era atâta lume... Ea-și acoperi fața cu mâinile. Vă rog, nu mă obligați să mai vorbesc.

– Este obligatoriu să aflu dacă aveau într-adevăr intenția să vă lase să vă înecați – răspunse el încet. Se așează din nou, pe marginea patului. Nu vezi, *chiquita,* că nimeni n-a încercat să te salveze? Au plecat toți de pe plajă, fără să te caute. Farley și Brett au plecat precis cu mașina închiriată, luându-ți hainele și banii. Câți bani aveai?

– Trei sute de dolari – murmură ea.

– Bani lichizi?

– Da. Tot ce-mi rămăsese.

– De ce n-ai avut o astfel de sumă, în cecuri de călătorie?

– Am avut, dar Farley a spus că era mai bine să-i schimb, înainte de a veni aici...

– Nu mă miră deloc... Ar fi trebuit să semnezi cecurile înainte de a încasa banii, iar cecurile nesemnate nu prezentau nici un interes pentru el. Cei trei sute de dolari ai tăi aveau să-i permită să trăiască câteva zile. Un parazit

drăguț, prietenul tău. Presupun că ai plătit toate mesele lui, de când v-ați întâlnit. Am dreptate?

– Da – admise ea, cu tristețe. Dar sunt sigură că nu e așa cum spuneți. O adora pe Judy și voia s-o întâlnească.

– Atunci, de ce n-a venit aici, cu tine?

– Aici? Ea-l privi surprinsă. Aici, am venit după-amiază? Dar atunci, sunteți…

– Nu, nu sunt Roberto și nu sunt regizor. Eu sunt Sebastian Suarez; Roberto e fratele meu vitreg. Locuiește mai aproape de Guadalajara, decât de Manzanillo. Nici el, nici sora ta, nu sunt aici. Amicul Farley ți-a tras o păcăleală enormă.

El se uită o clipă la ceas.

– Acum, trebuie să plec. Sunt invitat la cină. Rămâi aici și revino-ți. Am să ți-o trimit pe Manuela. Se va ocupa ea de tine.

– Și mâine? – spuse ea, febril. Ce voi face mâine?

El se ridică; ea-i admiră suplețea gesturilor. El o privi și-i răspunse:

– În Mexic, nu ne sinchisim de ziua de mâine.

El mângâie obrazul Aurorei, cu vârful degetului.

– Mă voi ocupa de asta. Astăzi, ți-am salvat viața și ești în mâinile mele. *Buenas noches.*

El ieși. Ea rămase cu ochii pironiți pe ușa prin care tocmai dispăruse el. Apoi, se întoarse pe o parte, gemând ușor.

Farley își bătuse joc de ea oare, așa cum presupunea Sebastian Suarez? Nu-i venea să creadă. Și mai mult, nu-i venea să admită că se lăsase dusă atât de ușor, în pofida tuturor sfaturilor pe care le primise când părăsise Los Angeles.

Unde putea fi Judy, dacă nu era în casa asta? Ce i se întâmplase, dacă nu trăia cu Roberto Suarez? Amintindu-și cele pățite în acea după-amiază, Aurore se scutură de groază. Aproape se înecase. Fără acest străin enigmatic, Sebastian Suarez, ar fi fost acum un cadavru umflat de apă sărată.

Farley o cunoștea pe Judy. De asta era sigură. Cum ar fi putut avea, altfel, fotografia ei? O înșelase pe Judy, ca și pe ea? Își lăsase prietenii s-o înece pe Judy?

De ce nu-i împiedicase s-o arunce în apă? Era deja sub influența drogului, nu remarcase nimic? Revedea mâinile lui Brett pe brațele sale și râsul lui îi mai răsuna încă în urechi. Ea-și prinse capul în mâini și se răsuci în pat. Doamne, va putea uita vreodată ceea ce i se întâmplase în această după-amiază? Se tot întreba dacă și Judy împărtășise aceeași

soartă... fără zeul mării, care să-i vină în ajutor.

Un zgomot de pași anunță întoarcerea femeii brune. Avea o cămașă de noapte în mână și-i tot explica prin gesturi Aurorei că trebuia s-o pună.

Era o cămașă de noapte de mătase naturală, de culoarea fildeșului, cu dantelă bej. Îmbrăcând-o, Aurore se întreba cui aparținea. Soției lui Sebastian Suarez? Amantei sale? Regreta că nu vorbea spaniola, ar fi putut s-o întrebe pe Manuela despre stăpânul ei.

Aceasta trase cearșaful, invitând fata să se scoale. Aurore puse cu grijă picioarele pe podea și fu mulțumită de ajutorul Manuelei. Femeia o conduse până la luxoasa baie unde, într-o apă discret parfumată, Aurore scăpă de mirosurile marine care-i impregnau pielea și părul.

Se întoarse apoi în cameră, unde servitoarea-i uscă părul. Apoi, mâncă ouă fierte cu pâine prăjită și lapte rece.

Odată teminată masa, Manuela luă tava și murmură:

– *Buenas noces, senorita.*

– *Buenas noces, y muchas gracias* – răspunse Aurore, folosind puțina spaniolă pe care o știa.

*

* *

Când deschise ochii, era deja amiază. Rămase câteva clipe fără să se miște, mirosind parfumul florilor și ascultând cântecul păsărelelor. Admiră eleganța încăperii și regretă că nu se scula mereu într-o asemena cameră.

– *Buenos dias, senorita.*

Manuela reapăru: părea mai zâmbitoare în această dimineață. Bărbatul spătos care-i deschisese cu o zi înainte Aurorei, când ea-l căuta pe Roberto Suarez, o urma pe Manuela.

– *Buenos dias,* Miss Aylwin – spuse el încet, fără nici o expresie pe figură. Am venit să fiu interpret cu Manuela. Eu sunt Carlos Rivera, soțul ei. Ne ocupăm de casa domnului Suarez. Înțelegeți?

– *Si,* înțeleg.

Manuela se întoarse spre soțul ei și-i vorbi repede în spaniolă. El o ascultă atent, încruntând puțin din sprâncene. Când ea sfârși, îi răspunse ca și când n-ar fi fost de acord. Ea-l întrerupse, aruncându-i fulgere din priviri. El continuă să vorbească, însă pe un ton mai sec și ea ridică din umeri.

– Manuela ar vrea să vă sculați și să vă îmbrăcați cu hainele pe care vi le-a adus. Sunt ale fiicei noastre. El se opri o clipă, căutându-și

inspirația în plafon. Puteți să le luați – continuă el liniștit. Mai târziu, veți avea altele, noi.

– Mulțumesc. *Muchas gracias* – spuse Aurore. Sunteți foarte drăguți, că mi le împrumutați. Mulțumiți-i fiicei voastre din partea mea.

– *De nada.* Plăcerea e de partea noastră. Micul dejun vă va fi servit pe terasă.

El părăsi camera și Aurore se ridică din pat. Intră în baie și se privi în oglindă. Avea mai multă culoare în obraji decât cu o zi în urmă, părul îi cădea în valuri pe lângă figură. Ochii săi gri-verzui își regăsiseră strălucirea. Se simțea mult mai bine.

Manuela-i aduse lenjerie de nylon și o rochie largă, tipic mexicană, de bumbac crem, brodată cu roșu, cu galben, cu violet și verde. Fata-i arătă broderia Manuelei, care zâmbi și aprobă din cap.

– *Es bonita.* E foarte frumoasă – o asigură Aurore, folosind o altă formulă spaniolă.

Zâmbetul Manuelei se mări.

Odată îmbrăcată, Aurore încălță espadrilele pe care i le oferea Manuela, apoi o urmă pe mexicană afară. Se trezi într-o galerie, mărginită pe-o parte de-o balustradă de fier forjat, luminată de soare printr-un plafon de sticlă.

O urmă pe Manuela până la o scară în formă de melc, ce ducea la etajul inferior. Acolo, un

bazin mare, pătrat, ocupa mijlocul unei grădini de iarnă.

Pereții erau vopsiți în vernil. Canapelele, din velur gri, erau acoperite de pernițe în dungi gri, verzi și negre. Ansamblul era completat de măsuțe joase și sculpturi moderne. Sfeșnice de argint contrastau cu lemnul de culoare închisă al mobilelor; pe pereți, erau tablouri în culori vii, reprezentând peisaje mexicane.

Manuela deschise una din ușile de sticlă și o făcu pe Aurore să înțeleagă că trebuia să treacă pe terasă. Strălucirea soarelui o surprinse pe fată, care, după ce aruncă o privire spre masa instalată într-un colț, se îndreptă spre balustradă.

La baza falezei se întindea Oceanul Pacific. Aplecându-se în stânga ei, Aurore văzu plaja întinsă cu nisip auriu, umbrită de palmieri între care se uscau plasele pescarilor. Plaja era pustie. Deci, Farley n-o căuta.

Ea se întoarse încruntată. De ce-o abandonase Farley? Se așeză la masă și imediat, ca și cum ar fi răspuns unui apel silențios, apăru Carlos, aducând o tavă bine asortată. El așeză în fața ei un pahar cu suc de portocale, în care pluteau cuburi de gheață. Apoi așeză pe masă o cafetieră de argint și un bol de ceramică ornat cu motive mexicane.

– Vă plac salata de fructe proaspete și cerealele cu frișcă, *senorita?* – întrebă el politicos, cu un puternic accent mexican.

– *Si, por favor* – răspunse ea, cu un accent la fel de pronunțat.

Ca să aibă o astfel de casă, situată între cer și mare, Sebastian Suarez trebuia să fie bogat, se gândi Aurore. Deodată, se simți foarte deprimată. Acum, nu mai avea nimic. Toți bani-i fuseseră furați ieri, în timp ce ea lupta să trăiască.

„Mă voi ocupa eu de tine" – îi spusese Sebastian Suarez. „Ești în mâinile mele." Era foarte drăguț din partea lui, dar ea nu putea să-l lase să-i ducă grija, sub motiv că-i salvase viața. Mândria ei înnăscută și simțul independenței, i-o interziceau. Era singura responsabilă de situația în care se găsea. Trebuia să iasă din ea cu propriile mijloace.

– Dar cum? Cum putea călători, fără bani? Și cum ar fi putut câștiga bani, într-o țară a cărei limbă nici măcar n-o vorbea? Ce va face cu actele? Singurul consulat canadian era la Mexico, la sute de kilometri.

Pierdută în gânduri, abia-l remarcă pe Carlos, când îi luă paharul gol și așeză în fața ei o farfurie cu salată de fructe, un bol de cereale și frișcă proaspătă. Când îi servi cafeaua, ea ridică ochii spre el pentru a-i mulțumi și întrebă:

– Unde este *senor* Suarez?

– Va veni imediat. Doriți altceva?

– Nu, nu-mi mai este foame, mulțumesc. *Senor* Suarez locuiește tot timpul aici?

– Nu, senorita. Are o altă casă, la Guadalajara. Aici, este casa cea mică, scuzați-mă, vă rog.

Deci, era casa cea mică, își spuse Aurore, ironic. Dacă s-ar putea numi o astfel de locuință mică, una mare ar trebui să fie un adevărat palat.

Își savura cafeaua, când avu sentimentul că e observată. Privind spre casă, îl văzu pe Sebastian Suarez în fața unei uși de sticlă, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. El ieși pe terasă și se îndreptă spre ea. Purta ochelari de soare. Ajungând lângă ea, și-i scoase.

– *Buenas dias,* Aurore. Ai mâncat bine? – o întrebă el.

– Foarte bine, mulțumesc.

Ea se simți dintr-odată sufocată. Inima începu să-i bată tare și se înroși. Și, ce era mai rău, nu putea să-și ia ochii de pe figura lui Sebastian, care, la rândul său, nu-și lua ochii de la ea. Amândoi se studiau, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu visaseră noaptea trecută.

Erau câteva detalii pe care ea nu le observase: la tâmple, el avea părul puțin grizonat. Totodată, nu văzuse micile riduri de la ochi și de la colțurile gurii. Era îmbrăcat cu o cămașă sport,

neagră, cu mâneci scurte. O eșarfă albă, înnodată neglijent, acoperea răscroiala adâncă. Croiala prea ajustată îi sublinia musculatura pieptului și a brațelor.

Aurore era profund emoționată de seducția virilă degajată de el. Ea se străduí să-și întoarcă privirea spre masă. Farmecul care-i redusese pentru câteva minute la tăcere, se rupsese.

El trase un scaun, îl încălecă, își puse ochelarii de soare pe masă și-și încrucișă brațele bronzate pe spătarul scaunului.

– Scuză-mă că te-am privit așa. N-a fost corect din partea mea.

Aurore îi aruncă o privire mirată, iar el continuă:

– Dar vezi, toată noaptea m-am îndoit de existența ta. Nu sunt obișnuit să am vecini și e foarte plăcut să știu că nu mi-am imaginat tot ce s-a întâmplat ieri. Deci, cum te simți astăzi? Mai bine?

– Da, mulțumesc, răspunse ea rigid.

Aurore nu-și lua ochii de pe linguriță.

– Carlos și Manuela au avut grijă de tine? – continuă el, mai sec.

– O, da, bineînțeles – afirmă ea, grăbit.

El nu trebuia să creadă cumva că angajații lui n-au făcut tot ce trebuia.

– Atunci, ce nu e în ordine? – întrebă el.

– Nimic!

Ea-l privi surprinsă.

– Adevărat?

– Un zâmbet sarcastic îi lumină trăsăturile.

– Totdeauna ești așa, dimineața? O adevărată sămânță de arțag – continuă el și izbucni apoi în râs. Poate că aseară m-am lăsat purtat de imaginație, dar mi-ai părut altfel, mai amicală, fără să încerci să-ți ascunzi sentimentele, aptă să iubești cu pasiune, dacă te-ai fi îndrăgostit.

Vocea lui devenise mângâietoare și Aurore se simți iarăși fără suflu. Cu obrajii în flăcări, ca-și lăsă privirea în jos. Continuă să se joace cu linguriță, când o mână nervoasă o apucă pe a ei. Ea-i aruncă o privire ce păru să-l amuze și el râse, dezvelindu-și dinții foarte albi.

– Te-ai uitat la mine ca și când mi-ai fi spus „du-te dracului", doar pentru că ți-am luat mâna.

Degetele lui începură să mărească strânsoarea și cu degetul mare, îi mângâie încheietura mâinii. Un fior parcurse brațul fetei și păru că se extinde în tot corpul.

– Dar – continuă el calm – nu-mi place să te văd jucându-te cu linguriță, când de fapt, ai vrea să mă privești; nu vreau să-mi vorbești pe un ton sec, așa ca și când n-aș avea nici o importanță pentru tine.

Privirile lor se înfruntară, iar Aurore avu impresia că se duelau, pentru a afla care e mai

puternic. Observându-l și amintindu-și puținul care-l știa despre el, era sigură că el se credea superior ei, doar pentru că era bărbat. Era un adevărat *macho,* un mascul, după toate aparențele, obișnuit să comande.

Dar atitudinea lui, felul cum îi ținea mâna, ca și cu ar fi fost dreptul lui, făceau ca sângele ei irlandez să clocotească. Avea un chef nebun să-i spună că, într-adevăr, el nu avea nici o importanță pentru ea, dar își aminti că-i salvase viața, în ajun. Ea-i datora viața. Acest gând o tulbură și-i readuse calmul.

– Nu cred că purtarea mea a fost dezagreabilă – îl sigură ea. Am răspuns politicos întrebărilor dumneavoastră.

– Atât de politicos, încât sunt încă înghețat – răspunse el, cu umor. Un adevărat cub de gheață.

– O! – exclamă ea. N-a fost intenționat. Încercați să mă înțelegeți. Sunt încă răvășită și nervoasă. Știu că vă sunt datoare că m-ați salvat ieri, dar…

– Poți să-ți plătești această datorie, foarte ușor – o întrerupse el.

– Cum? Spuneți-mi, vă rog – zise ea repede.

– Tot ce trebuie să faci, e să mai rămâi aici câtva timp – răspunse el.

El îi mângâie din nou încheietura mâinii și ea se simți pradă unei tulburări plăcute. Mirată

de propunerea lui și speriată de senzațiile pe care acesta i le provoca, ea-i aruncă din nou o privire prin colțul ochilor și se îngrijoră de expresia din ochii lui. El o privea cum își privește un vultur prada: cu răceală, gata să se repeadă spre ea.

Ea țâșni în picioare, hotărâtă să plece printre case și grădini, până la drum. Nu știa unde va merge, totuși, instinctul o împingea să plece de lângă acest bărbat puternic și seducător, înainte ca el să-i dirijeze viața.

El îi ținea însă mâna foarte strâns și, cu toate eforturile, nu reuși să se elibereze. Ea-l privi cu ură, mută de furie.

– Acum, îmi amintești de o pasăre – spuse el, tărăgănat.

Se ridică și se apropie de ea, păstrându-i mâna în mâna lui, fiind atât de aproape unul de altul, încât îi despărțeau doar mâinile.

– Îmi amintești de un papagal drăguț, pe care l-am găsit în pădure, când eram copil. Avea o aripă frântă și l-am adus acasă, ca să-l îngrijesc. Am pus pasărea într-o colivie și, o bună bucată de vreme, a fost tare nefericită. Încerca să scape și se lovea de colivie.

– Ce i s-a întâmplat? – întrebă ea, fascinată fără să vrea.

– S-a obișnuit cu colivia și cu mine. Am devenit buni prieteni. Era atât de blândă, încât

o lăsam liberă câteva ore pe zi: știam că se va întoarce mereu.

El ridică mâna liberă și ușor, îi mângâie urechea Aurorei cu un gest atât de tandru, încât ea se înfioră toată.

– N-aș vrea să te rănești, *chiquita,* încercând să fugi de mine.

O clipă, ea-l privi în ochi și pricepu sensul poveștii. Apoi, o cuprinse furia.

– Eu nu sunt o pasăre, *senor* – ripostă ea.

Ea-și dădu capul pe spate, pentru a scăpa de mângâierea degetelor lui.

– Sunt liberă și nu trebuie să vă simțiți responsabil pentru mine, sub motiv că mi-ați salvat viața. Vă sunt foarte recunoscătoare, într-adevăr, dar nu pot rămâne aici. Trebuie să plec.

– Și unde ai să te duci? – întrebă el.

El lăsă mâna Aurorei și-și încrucișă brațele. Totuși, fata era sigură că n-o va lăsa să plece fără să intervină.

– La Manzanillo, presupun – spuse ea cu răceală, cu capul sus. Este orașul cel mai apropiat.

– Și unde intenționezi să te duci, îmbrăcată astfel? El o învălui cu o privire critică. *Por Dios,* ar fi stupid. N-ai să ajungi departe, pe căldura asta. Este aproape amiază. Ai să faci insolație și, admițând că vei ajunge la Manzanillo, ce

vei face acolo? N-ai nici bani, nici acte. Hotărârea i se citea pe figură. Nu, nu pot să te las să pleci, senorita. Dacă ți se va întâmpla ceva, n-am să mi-o iert niciodată.

– Dar ce-ar putea să mi se întâmple? – replică ea, forțându-se să nu-și trădeze neliniștea. El avea dreptate, o știa. Ar fi avut probleme, dacă ar fi trebuit să-și explice prezența în această țară.

– Sunt capabilă să mă descurc singură.

– Adevărat? El își ridică sprâncenele, foarte sceptic. Nu cred. Ține cont de ceea ce ai pățit ieri.

Un zgomot de pași pe terasă îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Se apropia Carlos, cu o tavă în mână. Când ajunse lângă ei, el i se adresă lui Sebastian, în spaniolă. Sebastian aprobă din cap și-i răspunse. Apoi, el se întoarse spre Aurore.

– Scuză-mă, *por favor.* Trebuie să merg să vorbesc cu ofițerul de poliție care a venit. Rămâi pe terasă, te rog. Va trebui, probabil, să vii și tu.

– De ce?! – exclamă ea.

– Am reclamat furtul mașinii închiriate, la poliție. Le-am spus că erai invitata mea. M-am gândit că vei evita, astfel, unele dificultăți.

Ea-i era din ce în ce mai obligată; avea un motiv de-a face presiuni asupra ei.

– Nu trebuia să semnalați dispariția mașinii, ca pe un furt spuse ea cu răceală.

– Nu sunt de acord – răspunse el. Ai închiriat-o și ți s-a luat. Îmi place să privesc faptele în față, *senorita.* Ți s-a furat. Acum, pregătește-te să înfrunți poliția. Sergentul va dori să știe marca, culoarea, anul de fabricație, numele companiei care ți-a împrumutat-o. Astfel, membrii Flotei Verzi – așa se numește patrula noastră rutieră – vor putea s-o caute. Și nu uita, cu cât mai repede îți vei recăpăta hainele și documentele, cu atât mai repede te vei putea mișca în voie. Doar dacă – adăugă el sarcastic – amicul nostru, Farley, nu s-a debarasat de ele.

Spunând acestea, o lăsă și intră în casă. Aurore rămase în picioare lângă masă, mișcându-și buzele. Putea să plece, dacă ar fi vrut. Ar fi putut coborî de-a lungul falezei până la plajă și nu i-ar fi fost greu să găsească pe cineva, s-o ducă la Manzanillo.

La ce i-ar fi folosit? N-ar fi fost decât un gest de sfidare. Bunul simț o îndemna să rămână aici, sub protecția lui, să aștepte vești despre mașină. Poliția își va da mai curând silința pentru el, cetățean mexican, decât pentru ea, o străină.

Oftând, căci nu-i plăcea să se supună unei autorități masculine, se întoarse spre Carlos, care debarasa masa.

– Cine locuiește aici, în afară de *senor* Suarez?

– Manuela, eu și fiica noastră – spuse el, calm.

– Știu – continuă ea, nerăbdătoare. Voiam să spun, *senor* Suarez este căsătorit? Are copii?

Carlos luă tava și o privi cu răceală.

– Nu e căsătorit, *senorita* – răspunse el, politicos. Nu știu dacă are copii. Scuzați-mă, *por favor.*

El se îndepărtă repede și Aurore avu sentimentul că nu voia să vorbească cu ea despre stăpânul lui.

Ultimele cuvinte ale lui Carlos, atât de enigmatice, îi rămăseseră în minte.

„Nu știu dacă are copii." Ceea ce însemna: Sebastian era probabil tată, dar credea că asta n-o privește pe ea. Mesajul era foarte clar. Carlos nu-i va spune nimic.

Cum putea să se intereseze de omul care-o scosese din mare și o adusese la el? Cu coatele pe balustradă, cu bărbia în mâini, ea privea apa care fierbea printre stânci, răscolind pietricele și bucățele de lemn. Ea nu însemna nimic în viața lui Sebastian Suarez; atunci, de ce era

pentru ea atât de important s-o cunoască pe a lui?

– *Senorita!*

Carlos, întors pe terasă, o chema. Ea se întoarse spre el.

– Ați vrea să veniți în salon, *por favor?*

CAPITOLUL 2

Tânărul sergent al Flotei Verzi, Diego Morales, vorbea bine englezește. El o tratã pe Aurore cu o fermitate politicoasă. După ce se așeză lângă ea, pe una din canapelele de velur, notă toate informațiile pe care ea i le dădea despre mașină. Sebastian Suarez, în picioare lângă o fereastră, părea că nu se interesează de conversație, dar de fapt, nu scăpa nici un cuvânt.

– Și credeți că această mașină v-a fost furată, *senorita?* – întrebă polițistul.

– Nu furată, doar împrumutată – răspunse ea ferm.

Sebastian Suarez se întoarse brusc și se îndreptă cu pași mari spre ei.

– Dar domnul Suarez a semnalat un furt – protestă sergentul.

– Știu, dar nu cred că a fost furată deliberat. Vedeți, eu am venit aici în compania a doi tineri din Los Angeles. Ei au plecat cu mașina și eu

nu știu unde sunt. V-aș fi recunoscătoare dacă i-ați găsi, căci toate lucrurile mele sunt în mașină.

– Erau autostopiști? – întrebă sergentul, luând notițe.

– Nu, călătoream împreună. Unul dintre ei era prieten al surorii mele, nu vreau să fie arestat, dacă găsiți mașina. Sunt sigură că a împrumutat-o doar pentru câteva zile.

Polițistul se arătă foarte mirat; el aruncă o privire spre Sebastian, ca și cum ar fi așteptat explicații din partea lui.

– Ai o inimă prea bună, *querida* spuse Sebastian, pe un ton indulgent.

Aurore nu se putu opri să-l privească surprinsă, auzindu-l folosind acest termen afectuos. Îi făcu semn să tacă și-i puse mâna pe umăr.

– Îi e greu să gândească rău despre altul, sergent – spuse el.

– *Si,* înțeleg – replică polițistul. Poate reușiți să mi-i descrieți pe prietenii dumneavoastră, senorita, și să-mi dați numele lor. Va fi mai ușor pentru noi, dacă vom găsi mașina.

Aurore îi descrise cum putu mai bine pe Farley și Brett și le indică identitatea.

– Aveți cea mai mică idee încotro au putut s-o ia?

– Le place să facă surf. Cred că au rămas pe coastă.

– Foarte bine – concluzionă el.

Apoi, puse carnetul la loc în buzunar și spuse:

– Vă vom anunța imediat ce vom avea vreo veste. Rămâneți aici, bineînțeles?

Un brusc interes îi luci în ochi. Nu mai era polițistul care-și făcea treaba, ci un bărbat tânăr, căruia-i plăceau femeile frumoase și care se întreba ce făcea ea în această casă.

Punându-i această întrebare, el o forță să ia o decizie. Ea ezită, întrebându-se cum să răspundă și simți presiunea mâinii lui Sebastian pe umărul ei. N-avea de ales. Trebuia să rămână aici câteva zile. Era singurul mijloc de a afla vești despre Farley și despre mașină. Fără ajutorul lui Sebastian Suarez, poliția s-ar fi arătat foarte bănuitoare față de ea.

– Da, voi rămâne aici – murmură ea.

Sebastian o eliberă.

– Foarte bine.

Zâmbetul sergentului se accentuă, ochii strălucindu-i de admirație.

– Vă doresc o zi bună, *senorita.*

– *Buenos dias* și mulțumesc – răspunse ea.

– *De nada.* Mi-a făcut mare plăcere să vă întâlnesc.

El plecă cu regret, însoțit de Sebastian.

Rămasă singură, Aurore se lăsă pe spătarul canapelei și oftă ușurată. Sebastian nu putea fi

mulțumit de ceea ce spusese ea despre Farley: asta-i contrazicea lui spusele, dar ei nu-i păsa. Ea nu credea ca Farley să fie un hoț. Cel puțin, spera să nu fie...

Acum, își luase angajamentul să rămână aici câteva zile; chiar dacă-i plăcea sau nu. Dacă ar ști ceva mai mult despre enigmaticul Sebastian Suarez! Atitudinea polițistului demonstra că era respectat, dar asta putea să fie din cauza bogăției sale și nu din cauza calităților umane. Un bărbat atât de tânăr ca el, se putea îmbogăți în multe feluri. Făcea, poate, trafic de droguri?

Ea zâmbi de felul cum se lăsa dusă de imaginație și privi în jur, în căutarea unui indiciu revelator al personalității gazdei sale. Într-un alcov, zări o veche trusă de scris.

Se ridică și se îndreptă spre ea. Deasupra, se găseau trei fotografii ale aceleiași femei. Cele două rânduri de gene lungi o fixau pe Aurore cu o undă batjocoritoare, care-i era familiară. Într-una din fotografii, femeia era cu un bărbat cu părul cărunt, în fața casei.

– Văd că te simți ca acasă.

Vocea lui Sebastian o făcu să tresară. Se simți vinovată și încercă să pună la loc fotografia pe care o ținea în mână. Dar, din neatenție, le trânti pe celelalte două. Ea se aplecă pentru a le

culege, dar el fu mai rapid decât ea și mâinile lor se atinseră pentru o clipă.

– Sunt dezolată. N-am vrut să le trântesc.

– *No importa* – murmură el.

El ridică din umeri și puse fotografiile la locul lor.

– E foarte frumoasă – remarcă ea, fără speranța de a afla cine este necunoscuta.

– Da, multă lume mi-a spus-o. Eu nu mi-o amintesc. A murit când aveam doi ani.

El se întoarse spre Aurore și ea înțelese de ce privirea femeii îi păruse familiară. Era identică cu a lui.

– Tatăl meu, care este cu ea în această fotografie, a construit această casă pentru ea. Ea o numea „colivia aurită". El ridică din umeri. Nu știu de ce.

O colivie aurită. Expresia îi era vag cunoscută Aurorei. Ea aruncă o privire spre fotografie. Bărbatul avea vreo douăzeci de ani mai mult decât soția sa. I-ar fi putut fi tată.

– Casa este foarte frumoasă – urmă ea. Din exterior, ai crede-o ieșită dintr-o poveste din „O mie și una de nopți".

– Ai citit „O mie și una de nopți"? – întrebă el, surprins.

– Da, de mai multe ori. Tata avea un exemplar vechi. Judy și cu mine l-am citit de atâtea ori, încât s-a făcut ferfeniță.

– Uite aici unul…

El întinse brațul spre etajerele plasate deasupra trusei de scris și-i oferi volumul.

– Era al mamei mele.

Aurore luă cartea. Era aproape identică cu cea a tatălui ei. Pe pagina de gardă era înscris numele proprietarei: Polly Moore. Numele avea rezonanțe irlandeze. Nu-i părea necunoscut Aurorei: ca numele unei cunoștințe de-a tatălui ei, a cuiva din lumea spectacolului.

– Poate că s-a inspirat pentru planurile casei – spuse ea, examinând ilustrațiile. Dar această casă este prea mare pentru a putea fi numită „casa mică".

– Ce spui?

– *La casa chica* – spuse ea, rar și apăsat. Cred că așa îi spuneți… asta înseamnă casă mică. Când l-am întrebat pe Carlos dacă locuiți mereu aici, mi-a spus că aveți o altă reședință, că asta n-ar fi decât „casa mică". Dar ce-am spus? De ce râdeți?

– Râd, pentru că doar o străină inocentă n-ar fi putut înțelege – replică el. Încetă să mai râdă și se strâmbă puțin. *Casa chica* are un alt sens.

– Adică?

– Nu sunt sigur că trebuie să-ți spun – răspunse el batjocoritor.

– O, de ce?

– Deoarece cred că un astfel de loc nu există la voi și riști să fii șocată.

– Mi-ar place, totuși, să știu, ca să nu mă mai înșel altă dată.

– De acord.

El ridică din umeri.

– Casa mică este un fel de loc unde soțul se dedă capriciilor sale, locul unde trăiește amanta sa, prin opoziție cu casa unde trăiesc soția și copiii săi. Mă înțelegi?

Aurore încuviință din cap și simți cum roșește. Ea-i restitui cartea și, în timp ce el o punea la loc, ea privi din nou fotografiile. Voia să spună că mama lui fusese amanta tatălui său?

– Ce-ai mai aflat de la Carlos? întrebă el brusc.

Se apropie de ea și ea își dădu seama, din expresia dură a privirii lui, că nu aprecia faptul că-i chestionase servitorii.

– Nu prea multe. Nu-i prea vorbăreț – replică ea.

– Sper. Nu-l plătesc să vorbească despre mine, cu invitații mei. Despre ce l-ai întrebat?

– Încercam doar să aflu câte ceva despre dumneavoastră. La urma-urmei, v-ați petrecut toată seara de ieri punându-mi întrebări. Tot ce știu eu, este numele dumneavoastră. După cum

e casa, aș putea spune că sunteți foarte bogat. Asta-i tot.

– Și de ce vrei să știi mai mult? Ca să știi dacă poți avea încredere în mine?

Ochii-i luceau de furie.

– Ce păcat că nu te-ai interesat de Farley, înainte de a te încrede în el – urmă el, cu ironie. Dacă ai fi făcut-o, n-ai fi ajuns să te îneci, ieri. Eu nu te-aș fi salvat și n-ai fi fost la dispoziția mea.

El se apropie de ea și se aplecă atât de aproape, încât ea-i văzu doar ochii care-o amenințau.

– Dar nu sunt flatat să te văd atât de intrigată – continuă el tărăgănat. Voi avea o mare plăcere, pasăre mică, să-ți arăt până la ce punct mă interesezi.

El urma s-o sărute, era sigură. El credea că ea-l va lăsa. Dar nimeni n-o sărutase împotriva voinței sale. Ea se rezemă de perete. El o urmă.

– Lăsați-mă, nu vreau să mă sărutați! – țipă ea.

Ea ridică mâna să-l lovească, dar el o prinse și-o trase spre el. Într-o clipă, fu în brațele lui; el o strângea atât de tare, încât ea-i simțea mușchii prin îmbrăcămintea subțire de bumbac, pe care o purtau amândoi.

Ea-și dădu capul pe spate și își întoarse fața. Dar nu putu evita ca el să-i sărute curba fină a gâtului.

Contactul buzelor lui cu pielea ei o sperie. Ea se zbătu, scoțând țipete de protest și de teamă, părul zburându-i în toate părțile, în timp ce lovea cu picioarele, picioarele lui musculoase. Încercă să-i scape până-n clipa când, după ce înjurase în spaniolă, el îi apucă fața. O clipă, ochii lor se înfruntaseră: cei ai Aurorei străluceau de ură, ai lui de furie. Apoi, el o sărută brutal, încercând s-o pedepsească...

Frisonul pe care-l simțise când el îi mângâiase mâna, îi cuprinse tot trupul. Rațiunea îi dicta să facă totul pentru a se îndepărta de el, dar simțurile ei ignorau acest avertisment. Sărutul se schimbă deodată. Buzele lui Sebastian se înmuiară, se întredeschiseră, cerând un răspuns și, încet, cele ale Aurorei se deschiseră la fel. Ochii i s-au închis și ea se lăsă în voia noilor și plăcutelor senzații.

Își pierdu orice dorință de a lupta. Trupul ei se lipise de al lui Sebastian. O nevoie nouă se născu în ea, dorința de ceva al cărui nume îl ignora, un fel de plăcere, care o depășea pe cea a sărutului și pe care o va obține poate, dacă va rămâne cu el.

Buzele lui o părăsiră și ea reveni pe pământ imediat. Ea deschise ochii și-l văzu zâmbindu-i, puțin batjocoritor. Ținând-o încă de mână, îi mângâia gâtul cu un deget; ea fremăta. Dar când el coborî pe decolteul rochiei, ea-și ținu respirația, apoi îl prinse de mână, pentru a-l împiedica să intre în decolteu. El îi sărută palma cu un gest grațios, cu o lucire în privire.

– Ei, acum mă cunoști mai bine, *chiquita?* – întrebă el încet. Și eu știu puțin mai mult despre tine. Sunt fericit că ai acceptat să rămâi.

– Rămân doar pentru că aici va aduce polițistul veștile despre mașina mea – răspunse ea. Ea-și eliberă mâna și se îndepărtă câțiva pași. Nu rămân ca să-ți fac plăcere.

– Totuși, ședereа ta aici îmi va face plăcere – replică el, privind-o provocator. Doar sunt fiul tatălui meu și, ca și lui, îmi place să am o companie drăguță care să împartă casa cu mine.

– Crezi că ți se cuvin multe lucruri, mult prea multe! – spuse ea, furioasă.

– Chiar așa?

– Dacă crezi că vreau să-ți țin companie, te înșeli. Ea-i arătă cu un deget fotografiile. Nu vreau să fiu ca ea – adăugă Aurore. Nu vreau să fiu o pasăre cumpărată, într-o colivie aurită, plătită cu aurul unui bărbat bătrân!

O liniște apăsătoare urmă această remarcă. O lumină crudă jucă pentru o clipă în ochii lui Sebastian, iar ea-și aminti că el era mexican. Să-i insulți mama, însemna să-l insulți pe el. Va încerca, fără îndoială, să se răzbune. Dar spre marea ei surpriză, el ridică din umeri și zâmbi.

– Cred că nu sunt încă un bărbat bătrân! Am aproape douăzeci de ani mai mult ca tine, dar sunt în floarea vârstei, cum se spune. În ochii lui, în locul umorului, apăru mirarea. Dar nu înțeleg prea bine referirea la „cumpărată cu aur". Vrei să-mi explici?

– Este… este un vechi cântec – murmură ea. Mi l-am amintit când ai spus că mama ta numea casa asta colivia ei aurită. Tata fredona câteodată aria asta.

– Adevărat? De ce? Era cântăreț?

– Da, și actor. Juca în comedii muzicale și apărea la televiziunea canadiană.

– Vorbește-mi despre cântec, *por favor.*

– E vorba de o fată care se mărită cu un bărbat bătrân, pentru banii lui. Unul dintre versuri este „frumusețea ei cumpărată de aurul unui bătrân, ca e o pasăre într-o colivie aurită". Nu l-ai auzit niciodată?

– Nu, dar tocmai mi-ai explicat ceva care mă mira de mulți ani. Am să-ți arăt.

El deschise un sertar al secretair-ului și scoase o carte legată în piele.

– Este jurnalul mamei mele – continuă el. Și ea era cântăreață și actriță; a jucat în mai multe filme la Hollywood. Tatăl meu era producătorul. A câștigat, astfel, mulți bani.

El deschise jurnalul la prima pagină și i-l întinse.

– Citește-l, dacă vrei.

Aurore îl luă și citi:

„Astăzi e prima mea zi în colivia aurită, pe care Clement a construit-o pentru mine. I-am cântat cântecul despre pasărea… Credeam că-l va amuza, dar n-a fost așa. Era răvășit. Nu vrea să mă gândesc la noi în felul acesta. Suferă că nu poate să se căsătorească cu mine. Afirmă că sunt mai nevasta lui decât Rachel, cu care s-a căsătorit din interes, nu din dragoste. Sunt mulți ani de când nu mai trăiesc împreună. Sărmanul meu Clement; cu toată averea lui, n-a fost fericit. Am să fac totul ca să fie acum. Îl iubesc atât…"

Aurore păstră privirea în jos, închizând jurnalul. Felul în care Sebastian se răzbunase pe apropourile ei, era foarte subtil, se gândi ea și mai eficient decât dacă s-ar fi înfuriat.

– Regret ce-am spus. N-am avut dreptate, acum îmi dau seama.

– Dacă n-ai fi vorbit astfel, n-aș fi aflat poate niciodată de ce tatăl meu era atât de tulburat de acest cântec. El nu i-a cumpărat nici frumusețea, nici compania. Ea-l iubea. A abandonat totul pentru el, cariera ei, prietenii de familie. Din păcate, a murit la un an după căsătorie, după ce trăise cu el șase ani. El îi văzu surpriza din ochi și continuă: Da, s-au căsătorit, la puțină vreme după nașterea mea. Prima soție a tatălui meu a acceptat divorțul, după ce a aflat că aveam să vin pe lume.

– De ce-mi spui toate astea?

– În parte, pentru că vrei să te interesezi de mine; prefer să te lămuresc eu însumi. În parte, pentru a-ți demonstra că mama mea nu era ce crezi; ai o idee preconcepută, care ar putea influența relațiile noastre.

– Dar noi n-avem relații.

– Nu sunt de acord. Din contră, se schimbă fără încetare: noaptea trecută, era salvator-salvat. Azi-dimineață, protector-protejat. Acum…

– Prădător-pradă – spuse ea, rapid.

– *No entiendo* – spuse el. Nu înțeleg.

– Îți place să fii pe poziție de superioritate, nu-i așa? – spuse ea, ironic. Salvator, protector rapace și eu sunt prada. Pentru că sunt forțată să fiu aici, te crezi în drept să mă săruți când vrei, fie că-mi place sau nu. Ești… ești atât de *macho,* că mă dezgusti!

El păli, ca și când ea l-ar fi lovit, iar ochii-i aruncară flăcări de furie. Ea începu să tremure, dar nu se retrase, sfidându-l cu privirea. Apoi, un zâmbet batjocoritor lumină trăsăturile lui Sebastian, ceea ce nu era liniștitor deloc.

– Curajoase cuvinte – ricană el. Dar nu le cred. Tocmai mi-ai arătat că n-ai nimic împotriva sărutărilor mele. *Dios,* acum ce mai e?

Profund jenată că răspunsul ei înflăcărat a fost remarcat, Aurore își ascunse fața în palme.

– Ești nedrept, ești demn de dispreț! – spuse ea furioasă. Mai întâi, încerci să mă săruți împotriva voinței mele...

– Voiam doar să-ți arăt că-ți apreciez frumusețea – o întrerupse el sec.

– Nu puteai să mi-o spui? N-aveai nevoie să mă săruți!

– O, ba da! În țara mea, oamenii își arată sentimentele, fără falsă rușine. Cum puteam ghici că te vei zbate ca o nebună, ca și când te-aș fi violat?

– Atunci de ce nu m-ai lăsat, când ai văzut că nu sunt de acord? El oftă și ridică brațele spre cer.

– Nu ți se pare că cel mai bun mijloc de a excita un bărbat, este să-i reziști?

– M-ai sărutat cu forța și, când ți s-a părut că-ți răspund, ai dedus că-mi place.

– A! Ai simulat doar că-mi răspunzi? Ei bine, nu! Mi-ai răspuns. Și sunt gata să pariez că data viitoare ai să mă săruți mai tare chiar!

– Nu va fi o dată viitoare. Crezi că voi rămâne aici, știind că ești genul care forțează femeile inocente?

O tăcere amenințătoare urmă cuvintelor sale. El o privea cu ochi negri de furie, respirând zgomotos, ca să-și păstreze calmul. Își îndesă mâinile în buzunare, ca și când s-ar fi temut să n-o lovească și se îndepărtă. Dar se întoarse brusc și reveni spre ea.

– De acord, admit. Admit că te doresc. Mă atragi și mi-ar place să fac dragoste cu tine, de fiecare dacă când aș avea chef, dar nu împotriva voinței tale. N-am avut niciodată o femeie cu forța, orice-ai crede. El o privi de sus în jos. Cred că-mi apreciezi sărutările. Dar poți să mă disprețuiești, dacă vrei. Nu-mi pasă. Și acum, mă duc să lucrez.

– Să lucrezi? – se miră ea.

– A, te miră? Mă crezi, desigur, un play-boy!

O dată-n plus, ochii-i scânteiară de furie.

– *Por Dios,* ai merita să fii pedepsită pentru toate ideile preconcepute, senorita. Da, mă duc să lucrez, la Guadalajara. Am o întâlnire cu

Comitetul Guvernamental, al cărui membru sunt.

El se îndreptă spre ușă și ea-l urmă, întrebând:

– E departe Guadalajara?

– O oră, cu Cessna-ul meu.

– Pilotezi singur avionul?

– *Si,* aviația și parașutismul sunt cele două pasiuni ale mele – replică el, cu răceală. Se opri și se întoarse s-o privească.

– Asta-i tot ce vrei să știi? – întrebă el ironic.

Ea încuviință din cap.

– Ei bine, plec. Simte-te ca acasă, în așteptarea veștilor de la poliție. Mă întorc diseară, sau mâine.

El se depărtă, când ea simți nevoia să-i atragă atenția, spunându-i:

– Poate nu voi mai fi aici când te vei întoarce.

El îi aruncă o privire scurtă și-i replică:

– Dacă nu mai ești aici, cu atât mai rău. Îi trimise un sărut din vârful degetelor și continuă:

– *Adios,* pasăre frumoasă, *hasta la vista.*

El ieși, apoi ea-l auzi vorbind cu Carlos. După aceea, se instală liniștea. Ea-și trecu degetele peste buze, ca și cum ar fi vrut să șteargă urmele sărutărilor lui Sebastian. Se întreba cine câștigase duelul. Ea, fără îndoială. El era plecat, lăsându-i libertate de mișcare. Putea să plece. Totuși...

O sărutase un bărbat. Și ce dacă? Nu era primul. Dar era singurul care știa s-o facă să reacționeze astfel. Dacă n-ar fi încetat s-o sărute, dacă ar fi continuat s-o țină în brațe, ce s-ar fi întâmplat? „Data viitoare, mă vei săruta și mai tare" – cuvintele lui batjocoritoare o torturau. El avea dreptate. De-asta, ea trebuia să plece acum, în clipa asta.

Ea deschise ușa și păși afară. O izbi căldura; îi venea să se întoarcă. Dar auzi zgomotul unui motor de avion și, ridicând ochii, îl zări. Conștientă de plăcerea pe care ar fi avut-o să zboare cu Sebastian, ea-l fixă până când nu mai fu decât un mic punct la orizont. Avionul dispăru și ea începu să coboare pe poteca ce ducea de la casă, la drum. Poate că va găsi pe cineva, care s-o ducă la Manzanillo. Odată ajunsă acolo, va cere poliției s-o ajute să ia legătura cu ambasada canadiană.

Era amiază. Nu era cel mai bun moment al zilei pentru mers pe jos. Brațele-i erau protejate de mânecile rochiei, dar n-avea pălărie, iar sandalele nu erau bune pentru un drum mai lung.

Se simțea nelaîndemână, întrebându-se cum să acționeze mai bine. Se petrecuseră atâtea lucruri de ieri, încât nu mai era sigură de nimic. Nu, nu putea să rămână în această colivie aurită. Dacă rămânea, n-ar mai fi putut pleca niciodată.

Îi era frică de proprietarul ei. Îi era frică de propriile reacții, când va fi în brațele lui. Știa că nu vor putea fi fericiți împreună, toată viața.

Oricum, trebuia s-o găsească pe Judy, să îndeplinească ultima dorință a tatălui ei.

Slavă Cerului, ajunsese la drum, dar șchiopăta deja. Își șterse fruntea cu dosul mâinii și privi întinderea prăfoasă pe care trebuia să apuce. Își aminti deodată de casa lui Sebastian Suarez, care era la capătul unui drum fără ieșire, ce deservea câteva reședințe bogate. Trebuia să parcurgă patru kilometri, înainte de a ajunge la drumul național.

Oftând, porni la drum. La început cântă, pentru a-și da curaj. Se întrerupse însă repede.

Nu era nici pic de umbră pe drum și soarele o ardea în voie. Se opri de mai multe ori, întrebându-se dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă la Sebastian și, de fiecare dată, hotărî că era preferabil să-și continue drumul.

Mergea deja de câtva timp, când auzi zgomotul unei mașini în spatele ei. Se întoarse și căzu. Ameți se. Își trecu mâna peste frunte, clipi din ochi, dar fără succes. Drumul părea să-i joace sub ochi și ea părea că plutea odată cu el.

Trebuia să se ridice, înainte de sosirea mașinii. Trebuia! Reuși să se ridice în genunchi, dar nu se putea ține pe picioare. Zgomotul

mașinii era din ce în ce mai puternic; fu terorizată de gândul că va fi călcată.

Motorul se opri. O portieră se trânti și cineva vorbi.

– *Senorita! Senorita!* Ce se întâmplă, de ce ați ieșit? Era Carlos. El se aplecă, o ajută să se ridice în picioare.

– Vreau să merg la Manzanillo. Mă puteți duce? – spuse ea, abia auzit.

– Nu, *senorita*. Sunteți bolnavă. Vă voi duce acasă. Veniți, pe aici, mașina e acolo.

El o susținu până la un Cadillac alb. Capul i se învârtea din nou și ultimul lucru de care-și aminti, fu faptul că o luase Carlos în brațe.

Când își reveni, era în casă, pe unul din divanele de la intrare. Carlos și Manuela se aplecau asupra ei. De cum deschise ochii, ei începură să-i vorbească, unul în engleză, altul în spaniolă. Ea le ceru din nou s-o ducă la Manzanillo, le spuse că nu voia să locuiască într-o colivie aurită, dar ei se mulțumiră să scuture din cap și să vorbească în spaniolă, unul cu celălalt. Aurore vru să se ridice și își pierdu cunoștința.

Rămase așa o perioadă lungă. Își revenea și leșina din nou. Câteodată ardea de febră, iar uneori era rece ca gheața. O dureau teribil capul și stomacul. Auzi o voce vorbindu-i monoton

și deschizând ochii să vadă ce se întâmplă, descoperi că era culcată, Manuela stând lângă ea. Era ea, Aurore, care vorbea în delir. O dată, îl văzu pe Sebastian la căpătâiul ei, lumina lămpii luminându-i fața și cartea pe care-o ținea în mână.

Totuși, într-o dimineață, totul deveni clar în mintea ei. Manuela era alături de ea și Carlos era aproape, cu figura îngrijorată.

– Cât e ceasul? – îngăimă ea.

– Șase și jumătate, dimineața – răspunse Carlos.

– Ce s-a întâmplat?

– Ați făcut insolație, *senorita*. Sunteți bolnavă, de trei zile. Dar acum, sunteți mai bine. Trebuie să dormiți.

Ea încuviință din cap și adormi imediat.

Când se trezi, trebuia să fie pe la amiază. Eșuase complet în tentativa de a părăsi această casă – își zise ea.

Se așeză cu prudență. Spre marea ei satisfacție, nu mai avea amețeli. Reuși să ajungă la baie fără dificultăți prea mari și se privi în oglindă. O figură palidă, ochi cenușii, un nas mic, drept, o gură roz, totul încadrat de o masă de păr blond-cenușiu.

Se spălă pe față și se simți puțin mai bine. Se întoarse în cameră și căută rochia de bumbac

pe care o purtase în timpul expediției nebunești. Dar n-o putu găsi.

Cămașa de noapte, verde, pe care-o purta, era foarte decoltată și transparentă. Îi trebuia un capot și voia să coboare, să-i ceară Manuelei îmbrăcăminte mai practică.

Ea observă un dulap. Nu avea, cumva, ceva îmbrăcăminte în el? Printre alte lucruri, descoperi un dezabie de mătase naturală. Îl îmbrăcă, întrebându-se cui aparținea. Ultimei amante a lui Sebastian, dacă nu era însurat. Gelozia o cuprinse și se gândi să-l scoată.

Ieși din galerie și auzi voci masculine, vorbind spaniola. Se aplecă peste balustradă și-l văzu pe sergentul Morales, care vorbea cu Sebastian.

Vederea salvatorului său îi provocă un șoc Aurorei. Inima începu să-i bată tare. Se întorsese deci, și ea era tot acolo, prinsă în cursa propriei prostii. Dacă ar fi fost destul de inteligentă să aștepte să se mai diminueze căldura înainte de a pleca, nu s-ar fi îmbolnăvit. În prezent ar fi fost, poate, acasă la ea.

Polițistul pleca. Or, ea trebuia să-l vadă.

– Așteptați-mă, oh, așteptați-mă! – țipă ea, cât de tare putu.

Fără să stea pe gânduri, se grăbi spre scara în formă de melc. Dar venind prea re-

pede, își pierdu echilibrul și se trezi pe pardoseală.

– *Madre de Dios!*

Vocea lui Sebastian era îngrijorată.

– Mereu trebuie să încerci să-ți faci rău! exclamă el.

O ajută să se ridice și o susținu cu mâinile în jurul taliei, privind-o puțin batjocoritor.

– Cum nu era destul să te îneci, duminică, luni te-ai plimbat în plin soare și ai făcut o insolație, ca până la urmă, astăzi, să te arunci pe scări!

– Nu m-am aruncat pe scări, am alunecat. Voiam să vorbesc cu sergentul. Am strigat să mă aștepte, nu m-ai auzit?

– Nu, acum a plecat. El o privi cu atenție și o întrebă încet: Ești sigură că te-ai restabilit? Nu te-ai ridicat din pat prea devreme?

– Mă simt bine – răspunse ea, degajat.

Se retrase, pentru a se elibera de mâinile lui Sebastian.

El purta o cămașă sport, galben-pai și ea-i văzu lanțul de aur care strălucea pe pielea-i bronzată. Avea un pantalon strâmt, crem. Era puternic, seducător și o atrăgea teribil. Așa încât, era preferabil pentru ea să nu fie aproape de el, dacă voia să reziste farmecului lui.

– Regret că n-am putut vorbi cu sergentul Morales. M-ar fi putut duce la Manzanillo.

– Îmbrăcată așa? De ce vrei mereu să ajungi acolo? Carlos mi-a spus că atunci când te-a găsit, nu vorbeai decât despre asta. El se apropie de ea și se joacă cu o șuviță din părul ei. Nu ți-am spus că ai să te rănești, pasăre frumoasă, dacă ai să încerci să fugi? – murmură el încet. De ce nu ții cont de ceea ce-ți spun?

Ea plecă ochii și se îndepărtă de el, de degetele care-i mângâiau obrazul. Ea se apropie de bazin și-i examină adâncimile gri-verzi.

– Ar fi trebuit să-mi spui că sergentul era aici – continuă ea, fără să țină seama de întrebarea lui.

Știa, de fapt, că nu-i putea răspunde, fără să-i dezvăluie sentimentele care-o tulburau.

– Da, dar când i-am spus că ești bolnavă, mi-a spus să nu te deranjez – replică el liniștit.

– Aș fi vrut să aflu veștile direct de la el, nu prin intermediul tău.

– Fie că le aflai de la el sau nu, veștile nu sunt bune, răspunse el calm. Îi luă mâna. Vino să stai aici, am să-ți spun ce mi-a spus.

Ea fu tentată să-i reziste: nu voia să stea lângă el, pe una din acele canapele luxoase. Refuza să fie aproape de el, căci se temea de propria reacție la apropierea lui. Dar amintindu-și de

mașină și de Farley, se ghemui într-un coț al canapelei.

El se așeză lângă ea; ea se simți prizonieră, incapabilă de cea mai mică mișcare. El nu părea deloc grăbit să-i spună rezultatele polițistului.

Astfel, rămaseră câteva clipe să se observe, ca și cum ar fi căutat să se descifreze unul pe altul.

Enervată de tăcere, Aurore întrebă deodată:

– Ce-a spus sergentul Morales?

– Mașina a fost găsită la Acapulco. Nu-i nici urmă de prietenul tău, sau de însoțitorul lui.

– Dar banii și lucrurile mele?

– Mașina era goală, rezervorul de benzină, la fel. Poliția presupune că, atunci când au rămas în pană, Farley și Brett au abandonat mașina la marginea drumului, asigurându-se că n-au lăsat nimic care să-i incrimineze. Sergentul se va ocupa ca mașina să ajungă la agenția de închirieri de la Los Angeles.

– Da, dar...

Ea se opri și-i aruncă o privire cu coada ochiului.

– Da, dar ce? – întrebă el.

– Nu trebuie plătit ceva, pentru transportul mașinii?

– Ba da. Voi plăti eu pentru tine.

– Mulțumesc. Îți sunt foarte recunoscătoare. Am să-ți dau banii înapoi, într-o zi.

– *No importa.* El ridică din umeri. Nu va fi nevoie.

– Ba da. Totdeauna îmi plătesc datoriile.

Ea se opri. Era foarte decepționată de veștile pe care le aflase. Crezuse, cu adevărat, că-și va regăsi actele și banii. Acum, nu mai avea nimic. Nu trebuia să fi avut încredere în Farley..

– Oh, ce-am să mă fac? – murmură ea. Ce-am să fac?

– Ți-am spus, *chiquita,* poți să rămâi cu mine, răspunse el, netulburat.

– Ți-am spus că nu vreau! răspunse ea.

– Nici ca să-mi plătești imensa datorie pe care-o ai față de mine? glumi el.

– Trebuie s-o găsesc pe Judy – protestă ea – i-am promis tatei.

– Și cum vei reuși, fără bani, fără nici un mijloc de a-i câștiga?

– Încă nu știu, dar am să reușesc – răspunse ea, ridicând bărbia.

– Dacă rămâi cu mine... adăugă el încet. Uiți că Roberto Suarez e fratele meu vitreg? Știu pe cineva care ar avea cunoștință unde se află.

Ea-și dorea să creadă, dar bănuia o cursă.

– Mă duci să-l văd, te rog? spuse ea ezitant.

– Mâine sau poimâine – afirmă el. Dar numai dacă în schimb, faci și tu ceva pentru mine. Știi, pentru a-ți plăti imensa datorie față de mine…

– Vrei să spui că… că vrei să mă ai… drept companie? bâlbâi ea, lăsându-și privirea în jos.

El îi luă mâinile în ale sale și le strânse călduros.

– Vreau să fii mai mult decât atât – spuse el încet.

Ea ridică ochii. Era atât de aproape de ea, încât îi simțea mirosul pielii. Când el vorbi din nou, buzele lui aproape le atingeau pe ale Aurorei.

– Vreau să fii soția mea.

Șocul o făcu pe Aurore să se dea înapoi, îndepărtându-se de buzele care așteptau să se lipească de ale ei. Dacă ar fi putut să se ridice de pe canapea, ar fi făcut-o dar era înghesuită într-un colț. Ea-l privea cu atenție, așteptând să vadă o licărire de batjocură în ochii lui. Dar nu era. Privirea lui era rece și-i amintea de cea a unui vultur pândindu-și prada, înainte de a se repezi la ea. Dacă vreodată se va repezi la ea și o va îmbrățișa…

La amintirea sărutărilor lui, se înroși, plecându-și capul.

– Nu știi ce spui! protestă ea.

– O, ba da, *chiquita*. Vreau să mă însor și te întreb dacă vrei să te măriți cu mine. Știu că propunerea mea e puțin cam bruscă, dar circumstanțele mă obligă să acționez mai devreme decât voiam. Acum, spune-mi ce părere ai de propunerea mea.

– E idioată! aruncă ea.

– Și de ce, mă rog?

– Abia ne cunoaștem.

– Sunt fericit – replică el. Să te căsătorești cu cineva pe care-l cunoști de mult timp, trebuie să fie ceva foarte plictisitor.

– Suntem din lumi diferite. Acționăm diferit – continuă ea. Ne certăm.

– Adevărat. De ce?

– Ei bine, de exemplu, tu crezi în superioritatea bărbatului. Eu cred în egalitatea sexelor.

El începu să-i mângâie încheietura mâinii, și ea se înfioră. Aurore ridică ochii și întâlni privirea batjocoritoare a lui Sebastian. Știa perfect ce efect avea asupra ei gestul lui.

– Nu face asta – spuse ea sec. Încercă să-și retragă mâna, dar el o strânse mai tare. Ea-i aruncă o privire neagră, înainte de a continua:

– Vezi, mă consideri ca pe o jucărie?

– Nu, nu ca pe o jucărie. Ca pe un partener de joc – răspunse el încet. Luni, ți-am spus care sunt sentimentele mele pentru tine. Aș vrea să

te am companie, dar felul meu de-a vedea lucrurile nu-ți convine. Continui să te doresc, de-asta-ți propun o unire mai legală. Cât despre *machismo* – urmă el, ridicând din umeri – nu-i dău importanță. Cred că-ți sunt superior, doar în momentul ăsta: pot să-ți ofer protecție.

– Dar... Nu suntem îndrăgostiți unul de altul – protestă ea.

El o privi sceptic.

– Ce știi tu despre dragoste? – glumi el. Mi se pare că puține lucruri. Te crezi îndrăgostită de acest Farley? Totul se luminează, în prezența lui?

– Nu, deloc, admise ea.

Ea-i aruncă o privire. Era singurul în stare s-o facă să vibreze. Asta nu însemna însă, că era îndrăgostită de el. Nu dovedea decât o atracție fizică pentru el.

– Există altcineva? Cineva în Canada? – întrebă el.

– Nu.

– Atunci, nu ești îndrăgostită de nimeni. *Bueno.* Speram să fie așa.

El privi cele două mâini înlănțuite.

– I-am spus sergentului Morales că urmează să ne căsătoritm – adăugă el suav.

– N-ai nici un drept să spui așa ceva! Eu... eu... eu n-am acceptat! – protestă ea.

– Dar nu vei întârzia, *querida?*

El o privea cu o asemenea insistență, încât ea simțea străbătând-o valuri de dorință.

– Chiar așa? Și de ce, mă rog?

El zâmbi ușor și se aplecă spre ea, până când pieptul lui îi atinse sfârcurile sânilor.

– Pentru că n-ai să poți să te împotrivești – murmură el, înainte de a-și închide buzele peste ale ei.

Ea luptă o clipă împotriva dorinței care o stăpânea, dar pierdu repede controlul propriilor reacții. Mâinile ei, novice în arta de a iubi, îi găsiră deschizătura cămășii și începură să-i mângâie gâtul. Ea se strânse lângă el, oferindu-i gura. Mai expert decât ea, el își strecură degetele pe sub cămașa de noapte, iar ea își ținu respirația când îl simți mângâindu-i sânii.

Când el o lăsă, ea se aruncă în colțul canapelei și-și acoperi fața cu mâinile.

– Ei bine, când ne căsătorim? El sufla mai greu, vocea lui fiind puțin batjocoritoare. Mâine? Poimâine? Cu cât mai repede, cu atât mai bine,

Ironia lui o răni; ea gemu ușor. El îi luă mâinile de pe față.

– Haide, *chiquita* – spuse el pe un ton liniștitor. N-ai de ce să-ți fie rușine. Stima mea pentru tine este aceeași. Haide, ce zici? Te măriți

cu mine, mâine? Apoi vom încerca s-o găsim pe sora ta.

Aurore își privea mâinile. De ce voia să se însoare cu ea? Avea, probabil, un alt motiv decât cel pe care i-l spusese. Ea-l observa; el o privea zâmbind, ca și cum i-ar fi ghicit gândurile.

– Vezi că mă faci mai bun? – continuă el, ironic. N-am cerut nici unei alte femei să se mărite cu mine. N-am simțit nevoia.

Ar fi vrut să-l creadă. Avusese, fără îndoială, toate femeile pe care le-a dorit și, cum servitorii se ocupau de casă, n-avea nevoie de o femeie acolo. Atunci, de ce voia să se însoare cu ea?

– Și ce-ai să faci, dacă refuz?

– Nimic.

Tonul lui era sec, iar figura i se crispă.

– Vrei să spui…

– Exact ce-am spus. Nu voi face nimic. N-am să te ajut nici să-ți găsești sora, nici să părăsești această casă. Dar, am să-ți cer să pleci de aici, mâine dimineață – replică el cu răceală. Asta te va ajuta, poate, să te decizi. Mărită-te cu mine și vei deveni mexicană. Vei avea toate șansele să-ți găsești sora. Refuză să te măriți cu mine și vei pleca de aici, mâine dimineață. Dar dacă vei avea probleme cu autoritățile, nu conta pe mine. N-am să fac nimic.

– Este un ultimatum – se revoltă era.

– *Si,* un ultimatum. Ce-ai decis?

Aurore aruncă o privire în jur și se simți deodată foarte slabă.

– Nu știu, nu reușesc să gândesc. Am nevoie de timp… murmură ea, trecându-și mâna peste frunte. N-am mâncat de câteva zile.

– Ei bine, vom îndrepta imediat asta – replică el, după care-i lăsă mâna și se ridică.

– Manuela îți va servi ceva. O să ai timp să te gândești. Eu mă duc să fac surf. Ne vedem mai târziu. Ai să-mi dai răspunsul la cină.

CAPITOLUL 3

Aurore mâncă taco* la cuptor, creveți și un fel de sos picant, urmate de o banană și mai multe cești de cafea cu lapte.

Carlos dispăruse, după ce-o servise, dar reveni imediat ce ea termină: nu se îndepărtase prea mult și o supraveghease cât mâncase.

– Ați terminat, *senorita?* – întrebă el politicos.

– Da, mulțumesc.

Ea-l privi, încercând să-i ghicească gândurile. Îi datora și lui multă recunoștință. Dacă nu l-ar fi îngrijorat absența ei lunea trecută, ar fi putut fi foarte bolnavă, sau ar fi murit chiar de deshidratare.

– Vă sunt foarte recunoscătoare – comentă ea.

Ea se opri, văzându-l ridicând capul, ochii lui negri privind-o enigmatic, ca de obicei.

– Pardon, *senorita,* dar nu înțeleg „recunoscătoare" – spuse el încruntând sprâncenele.

---

* Sandviș mexican, cu carne tocată, brânză, pește (l. spaniolă).

– Eu... vreau să vă mulțumesc, la fel și Manuelei, pentru ceea ce-ați făcut pentru mine – urmă ea, rar. *Muchas gracias.*

O lucire mică apăru în ochii lui negri, dar nici un zâmbet nu-i lumină fața.

– *De nada,* senorita. Pentru nimic. Manuela și cu mine, ne supunem ordinelor date de senor Suarez. Ne-a cerut să ne ocupăm de dumneavoastră, să avem grijă ca șederea aici să vă fie plăcută. El se încruntă. Doar nu mai vreți să plecați pe jos, la Manzanillo, senorita?

– E departe?

– Vreo cincizeci de kilometri.

– Și Guadalajara?

– Poate, două sute. El ridică din umeri. Nu sunt sigur.

– Cum ajungeți la Manzanillo?

– Cu mașina, *senorita.*

– Când mergeți la cumpărături?

– Poate mâine, poate poimâine. El ridică mâinile spre cer. Cine știe? Când va zice Manuela – completă el.

– Dacă mergeți mâine la Manzanillo, ați putea să mă luați și pe mine?

Figura lui deveni inexpresivă.

– Nu, *senorita* – spuse el ferm. Facem doar ce spune senor Suarez. Scuzați-mă, *por favor.*

El ieși, iar Aurore rămase privind bazinul, cu pumnii strânși.

Deci Carlos și Manuela nu se supuneau decât ordinelor date de senor Suarez? Fără îndoială, le spusese s-o împiedice să părăsească reședința. Carlos o urmărise luni după-amiază, nu pentru că-i ducea grija, ci pentru că stăpânul îi ordonase s-o supravegheze.

Ce putea face? Cum putea să plece de aici? Dacă refuza să se mărite cu Sebastian, trebuia să plece a doua zi. Cum va reuși? Și dacă se va mărita cu el? Era o idee stupidă. Doar în cărți, oameni atât de diferiți unul de altul, se căsătoreau cunoscându-se atât de puțin... ba încă, mai erau și îndrăgostiți nebunește. Or, ea și Sebastian nu se iubeau.

Dar numai gândindu-se la el, se simțea înfiorată de fericire și dorință. N-avea nevoie să fie cu el, sau să-l vadă, ca să-l dorească. El o atinsese și un sentiment minunat o învăluise imediat. Își trecu mâna peste piept. Nimeni n-o mângâiase astfel. Nimeni n-o tulburase în asemenea măsură. Dar bineînțeles, nici nu cunoscuse un bărbat ca el, puternic și autoritar, senzual și generos, plin de umor, un bărbat cu care ea ar putea trăi și pe care l-ar putea iubi.

Iubi? Ce știa ea despre dragoste? Acest sentiment de beție a simțurilor care o stăpânea era

un semn de dragoste, sau simplă dorință fizică, dezlănțuită de un seducător expert?

Dacă ar fi avut mai multă experiență, sau dacă ar fi putut fi sfătuită! Dacă ar fi putut vorbi cu Judy. Judy! Era aici din cauza ei. Trebuia s-o găsească. El spusese că o va ajuta în sensul acesta, dacă se va mărita cu el. Atunci, de ce să nu se mărite cu el? De ce să ezite?

– *Senorita?*

– Manuela era în fața ei, cu rochia de bumbac pe mână, așteptând ca Aurore să-și dea seama de prezența ei.

– *O, si, muchas gracias.*

Fata se ridică și luă rochia. Fusese spălată, călcată, iar broderia avea o strălucire superbă.

– Mă duc s-o îmbrac – spuse ea.

Manuela încuviință din cap și zâmbi, înainte de a dispare în spatele palmierilor.

După ce se spălă și se pieptănă în baia frumoasă, Aurore îmbrăcă rochia și fu destul de mulțumită de rezultat. Coborî din nou. Carlos era preocupat de tunsul azaleelor. Cu siguranță, era acolo ca s-o supravegheze să nu părăsească din nou casa.

– Mă duc pe plajă, să-l văd pe senor Suarez făcând surf – îi spuse ea.

– Da, *senorita.*

Un ușor zâmbet lumină trăsăturile bărbatului.

Ea traversă salonul și ajunse pe terasă.

– Puneți-vă asta, *por favor, senorita.*

Carlos ajunsese lângă ea fără să-l audă venind; îi întinse un sombrero.

– Mulțumesc – răspunse ea.

Ea se forță să-i zâmbească, dorind să dărâme bariera care-i despărțea. El își descreți fruntea, dar se mulțumi să-i răspundă ca de obicei „de nada".

Ea coborî scara terasei spre plajă. Odată ajunsă, privi în jur. Era puțină lume: mai ales copii cu părinții sau cu guvernantele.

Ea începu să meargă încet, privind din când în când în direcția casei. Da, Carlos era acolo s-o supravegheze. Ea-și strânse buzele. Avea chef să-i joace o festă, să-l facă să creadă că pleacă din nou. Privi în jur și văzu câteva mașini garate în apropiere. Se hotărî să se ascundă după una din ele, ca să vadă ce va face Carlos. Ea începu să alerge și se ciocni de cineva care se grăbea spre mare. Mâini mari o apucară de umeri și o susținură. O voce de bărbat tânăr, gâfâind ușor, îi spuse în engleză:

– Ei... sunt dezolat! Trebuia să mă uit pe unde merg. Mă grăbeam să fac baie. Sunteți bine, doamnă?

Pentru o clipă Aurore crezu că era Farley, cu părul său blond și ușorul accent californian. Dar

era mai scund, mai lat în umeri și mai tânăr. Avea vreo șaptesprezece ani și nu douăzeci și șapte.

– Nu mă uitam pe unde merg – răspunse ea, zâmbind.

El o privi curios.

– Nu v-am mai văzut pe aici – remarcă el. Locuiți la Suarez?

– Da.

– Sunteți o prietenă a lui Sebastian Suarez?

– Da... într-un fel – bâigui ea. El zâmbi răutăcios. Dar nu așa cum credeți – continuă ea. Îi trecu o idee prin minte. Ați venit cu mașina?

– Nu, mama și cu mine am venit azi-dimineață, cu avionul, de la Los Angeles. Aceea-i casa noastră... aceea care seamănă cu un tort roz.

El indică o vilă pe jumătate ascunsă de arbori, mai departe de drum.

– De ce mă întrebați asta?

– Vreau să ajung la Manzanillo.

– Atunci, de ce nu-i cereți bătrânului Carlos să vă ducă?

Aurore privi peste umăr. Carlos era la baza scării. Ea se întoarse spre tânăr și, pentru prima dată în viață, încercă să facă uz de farmec. Oftă, clipi des din gene și-și țuguie buzele.

– I-am cerut, dar nu vrea – murmură ea.

Sprâncenele băiatului se arcuiră de uimire; aruncă o privire spre ocean.

– Și Sebastian? – întrebă el.

– Nici el nu vrea. Ea-și umezi buzele, privindu-l implorator. O, vă rog, vreți să mă ajutați? Trebuie să plec de aici. Am să vă povestesc tot.

– Acum, vreți să plecați acum?! exclamă el.

– Nu – începu ea – mâine va fi…

– Ascultați, doamnă – o întrerupse deodată, sunteți foarte drăguță și foarte frumoasă, dar eu am venit aici să fac surf și nu să mă ocup de necunoscute.

El se întoarse brusc și se aruncă în valuri.

Aurore îl privi plecând. Înțelese că a pierdut partida. Sebastian tocmai ieșea din apă, cu surful în mână. Picături de apă îi străluceau în păr, lanțul lui de aur strălucea pe pielea bronzată. Avea un slip de baie negru. Cu greu, își luă ochii de pe trupul zvelt și musculos. Ea-i întâlni privirea dură și văzu apărând un zâmbet batjocoritor pe buzele-i bine conturate.

– Toby e un băiat bun, dar nu prea serviabil – spuse el ironic.

Îi luă o mână într-ale sale.

– Tot încerci să scapi?

– Da – răspunse ea – te miră?

– Nu, nu tocmai. Știu că nu ești dintre cele cărora le place să fie supuse – răspunse el serios. Dar sunt puțin jignit de atitudinea ta.

– Jignit?

Aurore și-ar fi dorit ca această discuție să se petreacă într-un loc mai ferit decât această plajă, unde femei și copii îi priveau curioși.

– De ce?

– Pentru că speram că de-acum te-ai împăcat cu ideea de a rămâne cu mine.

El înclină brusc capul, ca s-o sărute pe gură. Se repezi la buzele ei într-un fel atât de posesiv, încât ea se revoltă o clipă. Dar se topi repede în brațele lui și un uragan de dorință se stârni în ea. Se lipi de el pentru a se sprijini și simți cu degetele mușchii brațelor lui Sebastian. Nu-și putea stăpâni pasiunea pe care o stârnea el în ea.

Ea îi mângâie pielea umedă cu un gest senzual.

– De ce-ai făcut asta? murmură ea.

– Pentru a-i arăta lui Toby, și tuturor celor interesați, cum stau lucrurile între noi – replică el.

Și, înainte chiar ca ea să poată schița cel mai mic gest, el depuse rapid încă un sărut pe buzele ei. Ea se agăță de el pentru o clipă.

Ea-i aruncă o privire neagră de furie.

– Ce crezi? – glumi el. Ai să mă trimiți la dracu', sau ai să mă pălmuiești?

– Ca să-ți dau ocazia să-ți arăți superioritatea fizică? răspunse ea.

Ea scăpă din strânsoarea mâinilor lui și-și șterse buzele cu dosul palmei, într-un gest furios.

O mișcare îi atrase atenția; îl zări pe Toby. Stătea pe malul apei, cu mâinile în șolduri și-i privea. Se întoarse și privi în jur. Văzu mulți copii cu ochii negri și cu părul la fel, privind-o râzând.

Ea se întoarse spre Sebastian.

– Te urăsc! – exclamă ea.

Plecă cu pași mari spre faleză, știind că acum Toby nu va mai crede că ea voia să fugă.

Carlos nu mai era la baza scării. Era pe terasă, încercând să pară preocupat de tunsul trandafirilor. Îi aruncă o privire când trecu pe lângă el. Ea intră în salon, se întoarse și văzu că o urmărește. Dar el se opri în fața scării în formă de melc. De data asta, era absorbit de azalee.

În liniștea camerei, Aurore se aruncă pe pat, cu capul în mâini. Inima-i bătea cu putere, transpirația-i curgea pe frunte. Gemu și se ridică. Fără îndoială, climatul tropical o făcea să se poarte atât de prostește și-i trezea o

senzualitate pe care până atunci n-o cunoscuse. Nu se mai purtase astfel până atunci, strigându-i unui bărbat că-l urăște, știind că toate simțurile ei o împingeau să se abandoneze în brațele lui.

Ea știa de ce-i spusese asta. Recunoștea puterea pe care o avea asupra ei. Dar trebuia să se calmeze, să se gândească serios. În câteva ore, trebuia să răspundă ultimatumului dat de Sebastian. Dacă nu accepta să se căsătorească cu el, trebuia să ajungă la Manzanillo și apoi să dea explicații dificile, pentru a face autoritățile să înțeleagă că intrase legal în Mexic.

Rămase mult timp pe pat, analizând situația. Văzând lumină pe culoar, observă că se înnoptase. Se simțea ușurată că luase hotărârea: se va căsători cu Sebastian Suarez. Va fi soția lui, așa cum el o dorea și, în schimb, el o va ajuta să-și găsească sora.

Ea se ridică și se duse să facă o baie. Se șamponă, apoi rămase în picioare în cadă, privindu-se în oglindă. Niciodată nu-și examinase trupul cu atâta atenție, dar erau multe lucruri pe care le făcea pentru prima dată, de câteva zile...

Poate era soarele cel care o eliberase? Imediat își dădu seama de ridicolul unei astfel de idei. De când o salvase Sebastian, își pierduse libertatea și indiferența, în schimbul

senzualității. Era, de acum, prizoniera propriilor dorințe.

Își pieptănă și-și uscă părul, apoi îmbrăcă din nou rochia de bumbac. Tocmai își termina de aranjat părul, când îl văzu pe Sebastian, în oglindă. Ea-l văzu înaintând.

Purta un pantalon larg de culoare închisă și o superbă cămașă albă, de mătase naturală, cu mîneci largi. Manșetele și gulerele erau brodate cu motive mexicane, fiind deschisă până aproape de talie.

– Doar n-ai să porți zdreanța asta, ca să cinezi cu mine – spuse el autoritar.

El o prinse de umăr și o obligă să-l privească în față. Ea se revoltă de acest tratament.

– Îmi place – răspunse ea. E foarte frumoasă și Manuela a brodat-o cu mâinile ei.

– Ce contează c-a brodat-o Manuela? E un adevărat sac, nu-ți vine bine deloc.

El se întoarse, deschise dulapul și scoase o rochie de mătase, verde-smarald. O puse pe pat.

– Îmbrac-o – ordonă el sec.

– Nu!

– De ce?

Cu mâinile în șolduri, el o privea cu atenție.

– N-am să port niciodată o rochie aparținând altei femei! replică ea.

– Care altă femeie? – întrebă el, încruntându-se.

– Ultima… ultima ta amantă!

El o privi cu dispreț.

– Dumnezeule, nu știi ce vrei! Rochia asta de bumbac e a fiicei Manuelei și nu te deranjează. El arătă spre rochia verde. E nouă. Am cumpărat-o pentru tine, la Guadalajara și aș vrea să văd cum îți vine.

– Ai ales-o pentru mine? – exclamă ea, neîncrezătoare. O, dar n-aveai nici un drept să-mi oferi îmbrăcăminte. Nici un drept!

– Dar, *chiquita,* n-aveai nimic de îmbrăcat. Ți-am cumpărat această rochie, halatul pe care-l purtai mai devreme, cealaltă rochie și taiorul, care sunt în dulap, aranjate de Manuela. Nu ți-a spus?

– Trebuie că dormeam când le-a adus. Oricum, n-aveai dreptul să mi le cumperi. Ești prea arogant, dominator, mult prea obișnuit să comanzi.

El ridică din umeri, apoi ridică și brațele, într-un gest fatalist.

– Sunt așa cum sunt. Acum știi că această rochie îți era destinată, ai s-o porți? Te găsesc lângă piscină, în câteva minute.

El părăsi camera, înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă. Oricum, nu i-ar fi păsat de ceea ce ar fi spus ea. Putea să se sufoce repetându-i că n-avea nici un drept asupra ei, că era

pretențios, el se mulțumea să-și bată joc, sau s-o ignore pur și simplu. Era atât de sigur de el!

Ea aruncă o privire la rochia verde. Era foarte tentată să-l provoace, să refuze s-o îmbrace, să rămână în camera ei, în loc să cineze cu el. Da, foarte tentată, într-adevăr, chiar cu riscul de a se culca nemâncată, doar pentru a vedea ce va face el.

Manuela intră în cameră, zâmbitoare.

– *Buenas noches,* senorita. Am să vă ajut – spuse ea, arătând spre rochia verde.

– Nu, mulțumesc. *No, muchas gracias* – răspunse rece Aurore.

Zâmbetul Manuelei se șterse; părea foarte tristă.

– *Si,* senorita, am să vă ajut. Senor Suarez…

Ea se întrerupse, apoi începu să vorbească în spaniolă agitând mâinile, iar lacrimile îi curgeau pe obraji, spre marea mirare a Aurorei.

– De acord, de acord! exclamă aceasta – puteți să mă ajutați. Numai să nu mai plângeți, vă rog. Nu mai plângeți.

Pentru a o liniști pe Manuela, Aurore începu să se dezbrace. Lacrimile Manuelei se opriră aproape imediat și-i reapăru zâmbetul, ca soarele după ploaie. O ajută pe Aurore să se îmbrace și se dădu înapoi s-o admire.

Era o rochie simplă, croită admirabil, care lăsa spatele gol și al cărei decolteu în formă de „V“ ajungea aproape până în talie, abia acoperind sânii. Culoarea rochiei îi punea în valoare albeața pielii și masa argintie a părului. Ea se privi în oglindă și rămase surprinsă de contraste.

– *Me gusta, mui bonita* – spuse Manuela. *Venga,* senorita.

– Într-o clipă – răspunse Aurore.

Manuela se încruntă, perplexă.

– *En un minuto* – repetă Aurore rar.

Manuela aprobă din cap, înainte de a părăsi camera.

Aurore nu putea să-l întâlnească pe Sebastian imediat. Îi trebuia timp, să se obișnuiască cu această fată nouă, care-o privea din oglindă. Nu se interesase niciodată prea mult de hainele pe care le purtase. Judy era eleganta familiei, cea care încerca să atragă atenția sexului opus. Aurore o acuzase de multe ori că era provocatoare.

Cum putea ea să se prezinte în fața lui Sebastian în această rochie, care lăsa atât de bine să se ghicească ceea ce ascundea? Își imagina fără greutate fulgerarea ochilor lui, când avea s-o vadă. Nu, era insuportabil... Era prea timidă. Dacă ar fi fost atât de sigură pe ea, ca

Judy... Dacă ar fi putut lăsa impresia că era obișnuită să poarte genul ăsta de rochie, pentru a cina cu un bărbat care-o găsea vizibil pe gustul lui...

Nu va coborî și dacă va veni cineva după ea, va pretexta o migrenă. Cel puțin, va fi o scuză tipic feminină – își spuse ea.

Se tot plimba prin cameră, mătasea rochiei foșnind în jurul ei și îi trebui cam o jumătate de oră ca să se hotărască să-l întâlnească pe Sebastian, să-i spună ce decizie luase. Ea nu înceta să-și repete că acționa așa pentru binele lui Judy.

Ieși repede din cameră, ca să n-aibă timp să se răzgândească și se grăbi spre galerie. Se opri cu mâna pe balustradă și privi în jos. El era sub scară, lângă bazin. Avea un pahar în mână, pe care-l duse brusc la gură și-l dădu pe gât. Se îndreptă spre una din măsuțele joase și-l umplu din nou, bău o gură, apoi ridică ochii spre ea.

El reveni la baza scării și ridică paharul.

– Beau în sănătatea ta, *senorita*. Ești încântătoare. Bău din nou. Avea ochii strălucitori. Cobori, sau speri să urc eu după tine?

Nu prea părea să aibă umor – își zise Aurore. Pentru că-l făcuse să aștepte? Sau pentru că băuse? Privirea fetei se mută la sticla de pe

masă, înainte de a reveni la figura lui Sebastian. El o privea cu un zâmbet batjocoritor pe buze.

– E *tequila* – spuse el. Ai dreptate, am băut prea mult. Vezi, nu-mi place să aștept. Așa că, dacă mă port rău, nu-i decât vina ta. Ar fi trebuit să cobori mai devreme...

El se îndepărtă câțiva pași.

– Ce vrei să bei? Nu alcool, bineînțeles. Un suc de lămâie, de tamaris, sau de flori de Jamaica? Sau poate, inevitabila coca-cola?

Părea că-și schimbase atitudinea față de ea. Deci n-o plăcea, până la urmă? Mersese ea prea departe după-amiază, acuzându-l de aroganță? Era vexat, nu voia s-o mai ajute? Va fi norocul meu – își zise ea – dacă nu mai vrea să se însoare cu mine, în momentul în care sunt, în sfârșit, gata să-l iau de bărbat?

Ea-și dădu seama că aștepta totuși, cu nerăbdare, răspunsul la întrebarea lui. Și Carlos, care apăruse ca de obicei fără să facă zgomot, aștepta și el.

– Un suc de lămâie, te rog.

Ea coborî repede scara și ajunse jos exact când Carlos îi oferea băutura cerută. Ea-i mulțumi și luă paharul umplut cu gheață. Carlos înclină capul și dispăru în spatele palmierilor din ghivece.

– O băutură proaspătă și inocentă, pentru o virgină proaspătă și inocentă – murmură Sebastian.

Tonul lui era agresiv și ea-l privi cu prudență. În pofida iluminației foarte intime a camerei, Aurore distingea net strălucirea batjocoritoare din ochii lui. Ea bău câteva guri din băutura dulce-amară. Spera că, dacă nu răspundea remarcii lui, îl va face să renunțe la comentarii supărătoare. El îi luă paharul din mână și-l duse la gură. Avu o privire ironică.

– Iată o băutură proaspătă, inocentă, aparent dulce, care-ți lasă un gust acid – la fel ca tine, *chiquita* – spuse malițios.

Îi înapoie paharul și bău *tequila* dintr-al său.

– În ceea ce mă privește, prefer băutura țării mele, chiar dacă mâine dimineață, o să mă doară capul. Încălzește sângele, în loc să-l răcească.

– Dacă asta-i părerea ta despre mine – spuse ea, îndepărtându-se de el – nu înțeleg de ce m-ai cerut în căsătorie.

– Admit că și eu îmi pun aceeași întrebare – spuse el încet.

Ea crezu că i-a înfipt un pumnal în inimă. Îl privi, să vadă dacă zâmbea cu zâmbetul lui ușor batjocoritor, sau dacă glumea măcar. Dar era prea departe de ea acum, iar figura lui, deasupra

albului strălucitor al cămășii, era doar o pată întunecată.

– A... Ți-ai schimbat hotărârea? – întrebă ea.

– Îți tremură vocea. E din cauza speranței, sau a decepției? întrebă el glumeț.

Se îndreptă spre masă și-și mai puse un pahar. Bău o gură sau două, privind-o răutăcios.

– S-ar putea să fi luat în sfârșit o hotărâre?

– Da, într-adevăr. Dar dacă nu mai vrei, nu înțeleg de ce atâta interes ca să afli – replică ea.

Ea încerca din răsputeri să-și păstreze sângele rece și să nu-și arate sentimentele de ură și dorință, de speranță și decepție, care-o stăpâneau. Nimeni, niciodată, n-o tulburase așa cum era pe cale s-o facă acest bărbat.

– Aș vrea să știu care e răspunsul tău – murmură el.

El se aproapie de ea încet, apoi se opri. Își înclină capul într-o parte și o privi pe Aurore cu atâta intensitate, încât ea se simți roșind de furie.

– Rochia îți vine la fel de bine cum mi-am imaginat – continuă el tărăgănat.

– Aș vrea să nu mă mai privești așa – spuse ea furioasă.

– Cum?

El păru foarte surprins.

– Ca și... ca și... Ea se întrerupse, înainte de a țipa: Nu sunt unul din bunurile tale!

– Crezi că te privesc ca și cum ai fi? – exclamă el uluit. Te înșeli. M-am mulțumit să privesc rochia și să mă felicit pentru bunul meu gust...

– O! Tu...

Împinsă de răutățile lui, ea aruncă citronada în direcția lui Sebastian. Ea-i văzu ochii înflăcărați de furie. Dându-și seama ce făcea, lăsă paharul, se repezi spre ușa de la intrare și dispăru în noapte.

Alergă instinctiv spre drum. Oprindu-se să-și recapete suflul, aruncă o privire în urmă. Nimeni n-o urmărea. Deasupra ei, pe negrul cerului tropical, stelele străluceau ca niște diamante imense, în timp ce privighetorile cântau în întunericul grădinii. Dar un alt cântec răsuna în noapte. O voce plăcută, de tenor, interpreta un cântec romantic, acompaniată de chitare.

Aurore rămase nemișcată câteva clipe, fascinată de acest cântec de dragoste. Vocea părea să vină din direcția opusă și, în căldura nopții înstelate, mesajul era clar pentru Aurore, chiar dacă nu avea decât slabe cunoștințe de limbă spaniolă. Îndrăgostitul

încerca s-o scoată pe doamna sa din ascunzătoare.

Curiozitatea o făcu să se întoarcă din drum. Se îndreptă spre aripa casei de unde venea melodia. Manuela și Carlos locuiau în această parte a reședinței, deasupra bucătăriei. Apropiindu-se, Aurore descoperi trei bărbați sub o fereastră luminată. Toți trei purtau pălării mexicane, cu boruri largi, o vestă scurtă peste cămașa albă și pantaloni cu galon brodat pe cusătura exterioară. Toți cântau la chitară.

Cântecul ajunse la sfârșit; după ce se consultară, cei trei bărbați începură din nou să cânte, vocea solistului auzindu-se iarăși, tristă și melodioasă.

Tot ascultând, Aurore începu să regrete că dragostea exprimată în cântec nu exista. Dacă Sebastian Suarez ar fi dat dovadă de astfel de sentimente pentru ea... atunci i-ar fi fost foarte ușor să-i spună că se va mărita cu el. Dar nu era cazul. N-ar fi tulburat-o așa, dacă ar fi iubit-o. În tot cazul, ea nu putea să se aștepte să fie iubită atât de curând. Ba, mai mult, nici chiar ea nu era îndrăgostită de el și-i acceptase propunerea doar pentru a o regăsi pe Judy.

Se termină și al doilea cântec. Aurore se întoarse și-l descoperi pe Carlos în spatele ei.

– Cina e gata, *senorita*. Veniți?

– *Si.* Îmi place cântecul ăsta.

Ea porni alături de Carlos, întrebându-se în treacăt de ce nu mai dorea să fugă.

– Cine sunt acești oameni?

– Sunt trubaduri, *senorita.* Statul Jalisco este celebru pentru muzicanții *mariachis* *. Pentru câțiva pesos, un tânăr poate cere cântăreților să-i facă o serenadă logodnicei sale. E un vechi obicei, pe care mulți vor să-l păstreze.

– E un obicei foarte frumos – îl asigură ea. Știți cine le-a cerut să vină aici?

– *Si.* E Paco Colombo, viitorul meu ginere. Ar face mai bine să-și păstreze banii.

– Atunci, îi făceau o serenadă fiicei dumneavoastră! – exclamă Aurore.

Ea se simți dintr-odată decepționată și-și spuse că e bleagă. De ce-și dorise ca grupul *mariachi* să fi venit pentru ea?

– Dar bineînțeles, *senorita.* Știți pe altcineva, pe punctul de a se mărita? întrebă Carlos sec.

El deschise ușa și se retrase pentru a o lăsa să intre. După o scurtă ezitare, ea intră în casă.

– Senor Suarez vă roagă să rămâneți aici, pentru o clipă. Nu va dura mult. Vă rog, luați loc.

El o conduse spre o masă pe care erau aranjate cu gust două tacâmuri.

* muzicanți ambulanți, care cântă mai ales pentru nunți.

– Mulțumesc, dar nu mă voi așeza imediat – spuse Aurore.

– Cum vreți, *senorita* – răspunse el cu curtoazie. Vreți să beți ceva, așteptându-l pe senor Suarez?

Știa ce se întâmplase cu prima băutură pe care o servise? Asistase la scena dintre ea și Sebastian? Poate adunase cioburile paharului? Ea-l privi dar, ca de obicei, nu putu citi nimic în ochii lui.

– Nu, mulțumesc – murmură ea.

El înclină capul și o părăsi.

Rămasă singură, Aurore reveni spre piscină. Sebastian trebuise să-și schimbe cămașa. Ea se ura, că reacționase astfel. Nu va fi deloc mirată dacă acum n-ar mai vrea să se însoare cu ea, dac-ar da-o pe ușă afară. Și cine putea să-l învinovățească? Nici un bărbat nu s-ar căsători cu o femeie care se poartă ca o ciumă!

Dar ea nu era așa, în mod normal. Nu jignise pe nimeni cu intenție. De ce reacționa oare cu atâta violență când era vorba de Sebastian? De ce o afectau atât de tare toate cuvintele și acțiunile lui?

Un zgomot pe scară o făcu să se întoarcă. Sebastian intră, o văzu și se opri. Se priviră intens. Purta o cămașă mai sobră, mai puțin

excentrică decât precedenta, și care-i dădea un aspect mai auster.

Ea se apropie impulsiv de el, neștiind ce să spună, dar dorind să-și manifeste regretul.

– Sper… că lămâia nu ți-a pătat cămașa – reuși ea, în sfârșit, să spună.

Nu reușea totuși să ridice privirea spre el.

– Credeam că ai plecat definitiv, de data asta – replică el sec. Nu hainele, ci pe mine m-ai pătat.

Ea-l privi surprinsă și observă consternată plasturele de pe obrazul lui stâng.

– Dar ce s-a întâmplat? – se bâlbâi ea. Mâna i se ridică involuntar, ca pentru a atinge obrazul lui Sebastian, dar o lăsă repede jos, văzând ostilitatea din ochii lui.

– Gheața are câteodată muchii ascuțite – remarcă el. Cred că un cub de gheață, nu un ciob de pahar, m-a tăiat.

Ea fu stăpânită de senzații stranii. Se simți tremurând și se sprijini de el. Cu ochii închiși, ea-și puse capul pe pieptul lui Sebastian.

– Îmi pare atât de rău, îmi pare atât de rău… murmură ea. N-am vrut să-ți fac rău.

Ea se aștepta ca el s-o ia în brațe și s-o strângă la piept. Dorea asta cu pasiune, fără să se gândească ce efect va avea asupra ei. Un singur lucru conta: dovada iertării lui.

Dar în loc să-i ofere mângâierea pe care-o aștepta, el o împinse. O ținu departe, cu mâna întinsă și o privi cu răceală.

– Îți accept scuzele – replică el. Vrei să te așezi și să mănânci acum? Manuela se înfurie, dacă nu poate servi la timp mâncarea pe care a pregătit-o.

El se apropie de masă și-i ținu scaunul. Îl știa distant, dar nu știa cât putea s-o facă să sufere. Se așeză nervoasă; Sebastian se așeză în fața ei. Figura lui rămase de marmură și Aurore pierdu orice speranță să-l vadă îmblânzindu-se.

Cum se așezară, apăru Carlos. Mâncară mai întâi *ceviche,* un fel compus din fructe de mare marinate în suc de lămâie și asezonate cu ulei, ceapă, roșii și ardei iute. Carlos le servi apoi un fileu de vacă cu fasole verde și ardei iute, verde, acoperit cu sos de avocado, apoi turnă în pahare de argint un vin sclipitor, pe care Aurore îl bău cu plăcere, în speranța că-i va împrăștia nervozitatea.

Sebastian nu făcu nici un efort să-i vorbească, iar ea rămase tăcută, incapabilă să rupă bariera care se ridicase între ei. Chiar când Carlos se retrăsese după ce adusese fructele, cafeaua și lichiorurile, rămaseră tăcuți.

Aurore căuta cu disperare ceva de spus și nu găsea nimic legat de cererea lui în căsătorie.

– Sora ta îți seamănă? – întrebă el deodată.

Surprinsă, Aurore tresări și-i aruncă o privire uluită.

– Fizic?

– Da. Ar fi de ajuns, pentru început.

– Ei, e mai înaltă ca mine, părul ei este de culoarea grâului copt, ochii albaștri. La optsprezece ani a câștigat un concurs de frumusețe. Tata era foarte mândru de ea, mai ales când a devenit actriță.

– Câți ani are?

– Douăzeci și patru. Doi ani mai mult decât mine... Dacă aș putea s-o găsesc!

– Acum, că știu cu cine seamănă, cred că avem mari șanse să fie cu Roberto. Are o slăbiciune pentru blonde. Toate fostele lui neveste erau blonde.

– Toate?... exclamă Aurore.

– A avut trei. Erau starlete care voiau să reușească. După Roberto, ele nu-l iubeau pe el, ci ceea ce putea să le aducă. El îi aruncă o privire sarcastică. Sora ta ar proceda la fel, având această posibilitate? I s-ar oferi ea lui, în schimbul unui film?

– Nu știu – murmură Aurore.

Ea se juca cu paharul de lichior, evitând privirea interlocutorului său: întrebarea o punea în încurcătură. Îi amintea prea tare ceea ce ea

însăși decisese să facă: să se mărite cu Sebastian, pentru a o regăsi pe Judy.

– Poate ar face-o, dacă el i-ar place – replică ea. Cum e fratele tău vitreg?

– E scund, are tendință de îngrășare și e coleric, ca toți artiștii. Are patruzeci de ani, dar e un mare regizor, iar tinerele actrițe îl găsesc atrăgător.

El își goli paharul și continuă:

– N-ai vrut niciodată să te faci actriță?

– Nu, niciodată.

Ea scutură din cap și zâmbi la amintirea glumelor tatălui său, pe seama ei.

– Tata spunea că nu știu deloc să joc teatru, că sunt incapabilă să-mi ascund sentimentele.

– Văd – spuse el încet.

El se ridică și adăugă:

– Dacă ai terminat de mâncat, poate ai vrea să te așezi lângă bazin? Scuză-mă, am de dat câteva telefoane.

– Dar ai spus... mă rog... nu vrei să afli ce-am hotărât? îngăimă ea.

Ea se ridică la rândul ei și se apropie de el.

– Hotărârea ta? – repetă el, încruntându-se. Ce hotărâre?

– Despre căsătoria noastră. Ai spus, înainte de masă, că ai vrea s-o afli.

– Și mi-ai aruncat în obraz conținutul paharului. Un fel foarte neobișnuit de a refuza o cerere în căsătorie, dar fără îndoială, foarte sincer, pentru că tu nu știi să-ți ascunzi sentimentele…

– Nu de-asta am făcut-o – protestă ea.

– Atunci, de ce?

– N… nu știu. Erai atât de exasperant. Mă zăpăcești total – admise ea. Mă… hotărâsem să spun da și să mă mărit cu tine, dar păreai că te-ai răzgândit și nu mai eram sigură…

Ea se opri, incapabilă să mai continue explicația și-l privi cu ochii strălucind. Cu mâinile în buzunare, el privea apa.

– Te-ai răzgândit, nu-i așa?

Se întoarse încet spre ea.

– Spui că te zăpăcesc – oftă el. *Por Dios,* nu-i nimic în comparație cu efectul pe care-l ai tu asupra mea!

Fu într-o clipă lângă ea, atât de amenințător, încât ea se dădu înapoi și se propti de masă.

– Ți-e teamă c-am să te lovesc! – urmă el. Apoi scutură din cap și continuă: Nu, n-aș putea să lovesc niciodată o femeie. Dacă ai fi fost un bărbat, ar fi fost altceva. Te-aș fi sugrumat deja, pentru tot ceea ce mi-ai spus. Sau ți-aș fi zdrobit gura cu un pumn zdravăn, sau chiar ți-aș fi spart nasul. Dar nu ești bărbat, nu ești decât o femeie,

care crede că-i este permis să facă ce-i place și să se scuze, spunând că e zăpăcită...

– Ei bine, tu... tu mă zăpăcești într-adevăr – răspunse ea. Îmi ceri să fiu soția ta, după ce ai anunțat un necunoscut că ne vom căsători!

– Este singurul mijloc pe care l-am găsit, ca să te protejez, răspunse el. Inspiră profund, îi întoarse spatele, apoi se întoarse brusc cu fața. Azi-dimineață, sergentul Morales venise să te ia la Comisariat, pentru interogatoriu.

– Interogatoriu? Pentru ce?

– Asupra raporturilor tale cu cei doi tineri infractori, căutați pentru trafic de droguri. *Si, senorita,* poți să te uiți consternată. Ți-ai descris cei doi prieteni, Farley și Brett, cu o mare precizie și sergentul Morales, un bun polițist, a luat notițe și și-a informat superiorul. Locotenentul i-a recunoscut pe cei doi bărbați, după descriere. Și-au dat nume false și au reușit să obțină acte false. Foarte inteligent din partea lor, să călătorească cu o mașină închiriată pe numele tău. Pari nevinovată și ai fost pentru ei un alibi foarte bun. Dar locotenentul are îndoieli în ceea ce te privește și crede că, după un interogatoriu mai special, ai să cazi nervos și ai să mărturisești unde se găsesc cei doi complici.

– Dar eu nu sunt complicea lor! exclamă ea. Și nu știu nimic despre ei.

– Asta i-am spus și eu sergentului Morales. Cum ar putea fi, fără să știe? – i-am răspuns eu. Acest tânăr polițist este de fapt un romantic și a crezut povestea mea, când i-am spus că suntem îndrăgostiți nebunește unul de altul și că ne vom căsători mâine, la Guadalajara. A plecat la Comisariat, cu această informație. El ridică din umeri și făcu un gest cu mâna. Sunt dezolat că intervenția mea în favoarea ta te-a zăpăcit – continuă el sec. Îți mărturisesc că, înainte de masă, așteptându-te, eram pe cale să-mi schimb hotărârea și să-mi retrag cererea. De ce aș oferi numele și bunurile mele unei tipe cât se poate de dezagreabile, doar pentru a o scoate dintr-o situație de care e singura responsabilă? Dar atunci, ai reușit să mă convingi. El indică leucoplastul de pe obrazul său. Carlos te va duce mâine dimineață la Manzanillo. Sunt sigur că te vei descurca foarte bine fără ajutorul meu, care n-a făcut decât să te zăpăcească – conchise el cu răceală. *Buenas noches,* senorita.

Aurore n-ar fi fost mai uluită dacă ar fi lovit-o. Mută de surpriză, ea-l privi îndepărtându-se de-a lungul piscinei și dispărând în casă. Se lăsă atunci să cadă într-un

fotoliu. Cu capul în mâini, ea rememoră toate evenimentele pe care le trăise, de când îl întâlnise pe Farley. În lumina celor relevate de Sebastian, ea înțelese mai bine strania atitudine a celor doi băieți, pe plajă.

Când se întorsese să-i spună lui Farley că n-o văzuse pe sora ei, ea-l surprinsese în compania complicilor și a drogurilor. Nu se așteptaseră s-o revadă și se gândeau să fugă cu mașina, în timpul cât ea ar fi fost cu sora ei. Dar cum ea sosise într-un moment nepotrivit, au vrut s-o drogheze, ca să și-o facă aliată. În fața refuzului ei, deciseseră să se debaraseze de ea. Încercaseră s-o omoare și aproape reușiseră.

Aurore rămase în fotoliu mai multe minute, până la sosirea lui Carlos, care venise să strângă masa. Ochii lui negri o fixară atent. Observase, probabil, urme de lacrimi pe obrajii ei.

– Sunteți obosită, *senorita*. Mergeți la culcare.

Îi vorbea calm, ca și când ar fi fost fiica lui și, pentru prima oară, ea-l văzu cum era: un bărbat foarte patern și nu un câine de pază silențios căruia stăpânul îi ordonase s-o supravegheze, pentru a o împiedica să fugă.

– M-am sculat de curând. Am dormit până la prânz – răspunse ea.

– Știu, dar ați fost bolnavă; nu de mult, era să vă înecați. Aveți nevoie de odihnă, pentru a prinde puteri.

Avea dreptate. Ar fi trebuit să fie în putere a doua zi, pentru că nu va mai fi sub protecția lui Sebastian. Ea zâmbi și încuviință din cap.

– *Buenas noches,* Carlos. *Muchas gracias,* pentru… pentru tot.

Îi jucau ochii în lacrimi și se îndreptă repede spre scară.

CAPITOLUL 4

Ea se duse la culcare și adormi imediat. Dar se trezi, două ore mai târziu. Oftă ușurată, descoperind că se afla tot în acest minunat paradis, în această colivie aurită, construită pentru o altă femeie. Dar deodată, își aminti ultimatumul lui Sebastian. Mâine, va trebui să plece. Mâine, ușa coliviei va fi deschisă larg, iar pasărea va fi liberă să-și ia zborul, așa cum își dorise.

Ce va face la Manzanillo? Să se ducă la Comisariat, așa cum intenționase mai înainte, însemna ca de acum încolo să aibă probleme și mai mari. Își aminti cu groază că citise în ziare aventurile unor turiști nevinovați, care fuseseră arestați pentru trafic de droguri.

Ea se răsuci în pat. Sunetul muzicii acelor *mariachis,* puțin estompat, ajungea până la ea. Își astupă urechile, să nu mai audă mesajul lor de dragoste. Inevitabil însă, gândurile ei se duceau spre Sebastian; își reaminti sărutările lui.

Ce furios fusese, și cine ar fi putut să-l învinovățească, după felul în care se purtase ea cu el? Înțelegea acum, că tot răul pornea de la ea. Își spusese că era o nebunie să se mărite cu el, trupul ei însă, vorbise altă limbă; voia să se unească cu cel al lui Sebastian.

Își dorea să fi fost acum alături de el, să facă dragoste în căldura nopții tropicale, în sunetul muzicii grupului *mariachis*.

Îi trecu o idee prin gând și încercă zadarnic s-o alunge. Cum putea ea, acum, să i se ofere? Ar fi crezut că acționa așa de teama zilei de mâine.

Muzica încetă. Poate va reuși să readoarmă? O lumină slabă, provenind din afara camerei, o deranja. Dacă ar fi putut închide măcar o ușă. Dar conform stilului mexican, se intra în cameră direct din culoar. Aurore se hotărî să se ducă să stingă lumina.

Spre marea ei surpriză, lumina venea din camera vecină cu a ei. O mică lampă de noptieră împrăștia lumină și făcea să lucească pielea goală a spatelui și a umerilor bărbatului culcat în pat. Sebastian, în aparență, adormise și uitase să stingă lumina.

Atrasă de pielea goală și de părul ciufulit, Aurore intră în cameră ca o somnambulă. Ajunse la pat și-l privi pe Sebastian. Figura nu-i era întoarsă spre ea. Cu cât îl privea mai mult,

cu atât se simțea tentată să-și treacă degetele prin părul lui, să-l trezească, să-l implore să rămână și să se căsătorească cu ea.

Stăpânită de dorința care-o învăluise, îngenunche lângă pat și-i atinse spatele. Abia atinse cu degetele pielea lui, că își și retrase mâna. Ce-o apucase? Dacă se trezea? Ce va spune? Ce va face?

Cu acest gând, ea întinse din nou mâna și-i mângâie ceafa, apoi își strecură mâna în masa de bucle brune. Respirația i se acceleră, inima-i bătea mai tare. Nu mai era nimic de făcut. Nu mai putea rezista dorinței de a se întinde lângă el și de a-l îmbrățișa.

Își retrase rapid mâna, când Sebastian făcu o mișcare cu capul. Aurore rămase tăcută, abia îndrăznind să respire. El suspină, murmură ceva, dar nu se mișcă. Ea inspiră adânc, fără să știe dacă era liniștită sau decepționată. Bunul simț îi reveni. Venise să stingă lumina și ar fi fost bine s-o facă imediat, înainte de a fi din nou tentată să se bage în patul lui și să-l mângâie, ca să-l trezească.

Ea ridică mâna spre lampă și... răsturnă telefonul! Acesta căzu, făcând un zgomot infernal, arhisuficient – se gândi Aurore – ca să trezească toată casa.

Încă îngenuncheată, încremenită de rezultatul neîndemânării sale, Aurore îl văzu

pe Sebastian întorcându-se spre ea. Acum, o privea în față și ea-i văzu sprâncenele încruntate. Pleoapele i se ridicară. Ochii săi, încă grei de somn, se opriră pe Aurore, înainte de a se închide din nou. Figura i se destinse. Sebastian se instală mai comod pe pernă și păru că adoarme iar.

Aurore mai rămase puțin, să-i admire profilul de vultur. Adormit, părea mai mândru și mai distant. Ea se întrebă cum îndrăznise să-i spună ceea ce-i spusese, cum putuse să-i arunce în obraz paharul de citronadă.

Mișcându-se de data asta cu atenție, ea puse telefonul la loc și stinse lampa. Doar lumina din camera ei mai lumina puțin încăperea. Se sprijini de marginea patului pentru a se ridica și scoase un țipăt, când degetele lui puternice o apucară de încheietura mâinii. Sebastian se ridică și murmură răutăcios:

– Haide, doar n-ai să pleci fără să obții ce căutai.

Căldura trupului lui, atât de aproape, o tulbură teribil pe Aurore și ea încercă să se îndepărteze.

– N-am venit aici să caut nimic – răspunse ea. Voiam să sting lumina, asta-i tot. Nu puteam adormi din cauza ei.

– Nu te cred.

– Și totuși, e adevărat – protestă ea, cu voce nesigură.

– Atunci, de ce m-ai atins?

– Te rog, lasă-mă.

Ea încercă să-și elibereze mâna, dar Sebastian era prea puternic pentru ea.

– Nu numai lumina te împiedica să dormi, *chiquita* – spuse el cu blândețe. Și tu regreți că nu mai vreau să mă însor cu tine, nu-i așa?

– Da. Dar de unde știi?

– Sentimentele mele erau foarte asemănătoare cu ale tale… răspunse el râzându-și de sine. Tu vrei, deci, să te măriți cu mine?

– O, da, da, vreau – suspină ea.

– Ei bine, dovedește-mi!

Tonul melodios al vocii sale și mângâierea lentă a degetelor lui pe încheietura mâinii ei, treziră dorința Aurorei.

– Vrei să spui… murmură ea.

– Vreau să spun, dovedește-mi că mă dorești.

Ea se simți incapabilă să reziste sugestiei lui. Se aplecă spre el, iar buzele ei se apăsară încet pe ale lui.

Mai întâi, el nu răspunse sărutului ei și, întâmpinând răceală, ea-l sărută mai fierbinte, strângându-se lângă el; sânii ei, abia acoperiți de voalul mătăsos, se apăsau pe pieptul lui Sebastian.

El rămase de gheață. Disperată de atitudinea lui, Aurore întredeschise buzele pentru a-l lăsa să guste savoarea gurii ei, apoi mângâie încet pielea bărbatului. Atunci, cu un oftat de capitulare, Sebastian o trase în pat, lângă el și-i întoarse sărutul cu o pasiune care exulta de fericire.

Trăiră câteva momente de dulce voluptate, sărutându-se și mângâindu-se, încercând să-și ofere satisfacție unul celuilalt, cât mai bine. În clipa în care Aurore credea că el avea s-o ducă într-o lume de senzualitate, din care nu se va mai întoarce, Sebastian se ridică și se așeză în pat. El respiră profund de câteva ori și spuse cu o voce răgușită:

– Ai câștigat, *chiquita,* m-ai convins. Acum, întoarce-te în patul tău.

– De ce? – murmură ea. Era mulțumită că obscuritatea-i ascundea roșeața obrajilor. De ce? – repetă ea.

El se întoarse s-o privească și râse sec.

– Pentru că nu mă culc cu o virgină, dacă nu e nevasta mea, iată de ce.

– Dar…

– Dar, ce? – întrebă el.

– Nimic – murmură ea.

– Ascultă, *querida* – adăugă el. Știu ce ți-ar place să faci și aș vrea și eu la fel ca tine. Ne-ar

fi foarte ușor să anticipăm noaptea nunții, totuși, e mai bine așa. Dacă unul din noi se va răzgândi mâine dimineață? Mai bine să rămânem liberi până mâine. Du-te la culcare. Vom pleca devreme, la Guadalajara. *Hasta luego, amada.* Pe mai târziu, dragostea mea.

Întoarsă în patul ei, Aurore se simți rușinată de ea și se revăzu, o oră mai devreme, în același pat, gândindu-se să meargă la Sebastian și să-i ceară să se căsătorească cu ea. Acum, o făcuse: ar fi trebuit să fie fericită și satisfăcută, dar nu era nici una, nici alta. Era mai zăpăcită decât înainte, de blândețea lui Sebastian și de refuzul lui de a accepta ceea ce-i oferea ea, de bunăvoie.

A adormit abia în zori și a fost trezită de salutul Manuelei. După o toaletă făcută în grabă și un mic dejun luat în fugă, îmbrăcă o rochie de culoarea fildeșului, care-i venea perfect. Sebastian ghicise bine măsura, dar uitase încălțămintea.

Manuela apăru din nou, iar Aurore îi explică prin gesturi. Manuela se întoarse câteva clipe mai târziu, cu ciorapi și o pereche de sandale, din piele albă. Aurore le puse, iar efectul îi plăcu de minune.

– *Muchas gracias,* Manuela.

Aceasta din urmă scoase o exclamație și o sărută pe Aurore foarte sonor, pe amândoi obrajii.

– *Vaya con Dios,* senorita. *Buena suerte* – îi ură Manuela.

Coborând să-l întâlnească pe Sebastian, Aurore se întreba dacă Manuela și soțul ei știau că stăpânul lor mergea să se însoare. Pentru asta o binecuvântase Manuela și-i urase noroc?

Sebastian era în curte, cu Carlos. Purta un costum deschis la culoare și o cămașă bej. Aurore simți cum inima începe să-i bată mai tare. În câteva ore, el va fi soțul ei. Nu-i venea să creadă. El se întoarse, o văzu și se îndreptă spre ea, cu un buchet de trandafiri roșii în mână.

– Ce-s astea? – întrebă el, arătând cearcănele de sub ochii Aurorei.

– Nu prea am dormit... răspunse ea.

– Ți-ai petrecut noaptea bântuită fiind de îndoieli? adăugă el, glumeț.

Glumea, ca și cum n-ar fi știut cum își petrecuse ea o parte a nopții. O luă de braț și o conduse spre ușă.

– Logodnicelor li se întâmplă adesea să aibă dubii de ultim moment, asupra înțelepciunii deciziei lor, urmă el.

Erau acum afară și traversau o peluză întreținută cu grijă.

– Îți place să zbori cu avionul? – întrebă el.

– Am fost cu avionul doar de două ori; din Islanda în Canada și din Canada, la Los Angeles.

Sebastian deschise ușa unui avion de două locuri și o ajută să se urce în carlingă.

– Când zbori cu un astfel de aparat, ai să vezi, e total diferit de zborurile pe care le-ai făcut anterior.

Aparatul se ridică rapid în aer. Casa albă, plaja pustie, celelalte reședințe pe jumătate ascunse de arbori, ajunseră în curând puncte minuscule.

Survolară apoi un torent a cărui apă se învolbura. Apoi râul se lărgi și deveni lac. Trecură după aceea pe deasupra unui câmp cultivat, prin care șerpuia un curs de apă.

Avionul pierdu brusc altitudine, apoi își reluă poziția inițială.

– Ce s-a întâmplat? – întrebă Aurore.

– N-a fost decât un gol de aer. Sunt frecvente, în munți.

– Cred că înțeleg de ce-ți place să zbori în această regiune. Te simți ca o pasăre.

El îi aruncă o privire mirată.

– Așa e, ai dreptate, de-asta-mi place să zbor. Dar mă simt mai aproape de zborul păsării în cădere liberă.

– Vorbești de parașută?

– Nu tocmai. Nu e doar o săritură din avion, urmată de deschiderea parașutei. În primele sute de metri, nu ai parașuta deschisă. În

timpul căderii, poți să te miști în toate sensurile. E o senzație care nu se poate descrie. Te simți liber.

– Trebuie să fie foarte periculos – remarcă ea.

– Da, foarte… Te joci cu moartea. Poți să fii atât de fascinat de acest sentiment de libertate, încât să uiți să deschizi parașuta.

– Ți s-a întâmplat?

– De mai multe ori. Am așteptat până în ultima clipă, să văd ce se va întâmpla, dacă nu fac nimic; dar de fiecare dată m-am ferit de moarte.

Aurore privi flancul munților și, deodată, și-l imagină căzând în spațiu, lovindu-se de stânci, înainte de a se zdrobi de pământ.

– O, nu, o Doamne, nu! exclamă ea.

Ea-și puse mâna la gură. Îi venise rău.

– *Que pasa?* Ce ai? – întrebă el.

– Nimic – murmură ea.

– Iar?

Ea se făcu că nu înțelege aluzia la răspunsul similar, din noaptea trecută.

– Pata aceea albastră, din zare, ce este?

– Lacul Chapala, cel mai mare din țară. Îl vom survola până la Guadalajara și vom trece prin apropierea cascadelor de la Juncatlan. Sunt rivalele mexicane ale cascadei Niagara. Vom ateriza apoi, imediat.

Mai multe sate erau semănate pe malurile lacului și el i le numi pe fiecare.

– Sunt mai multe stațiuni balneare, de fapt. Uite, Ajijic. Mulți scriitori și pictori vin aici. Are și Roberto o casă aici.

După ce survolară minunatele cascade, Sebastian luă legătura cu turnul de control al aeroportului din Guadalajara, apoi începu coborârea.

Aurore era nervoasă. În câteva minute, va fi într-un oraș necunoscut, înconjurată de străini, pe punctul de a se căsători cu unul.

Nu putea să se mărite cu el... Se întoarse spre Sebastian, dar atenția lui era absorbită de aterizare și el nu-i văzu gestul.

„Gândește-te la Judy" – își zise ea. „Fără ajutorul lui Sebastian, n-o vei găsi niciodată. Nu te va ajuta, dacă nu te vei mărita cu el. Numai Dumnezeu știe de ce. Dacă nu, nu va face nimic. NIMIC. Te va lăsa singură și nu vei suporta, știi că nu vei suporta, pentru că tu..."

– *Bueno.* Am ajuns.

Vocea lui Sebastian era puțin glumeață, iar ea-și dădu seama că avionul se afla în fața unui hangar, cu motorul oprit.

– Trebuie să fii mulțumită că ești din nou pe pământ... El continuă cu o undă de amărăciune: De două ori te-ai albit, ca și când ți-ar fi fost

rău; o dată, când survolam munții și a doua oară, la aterizare. Nu suporți avionul?

Ea-l lăsă să creadă că-i fusese frică. Nu-i putea dezvălui adevărul despre spaimele sale. Dacă i-ar fi spus adevărul, ar fi aflat care sunt sentimentele ei pentru el, și ea n-ar fi putut să i le încredințeze, nu încă, poate niciodată...

Ea dădu negativ din cap, fără să-l privească. După o tăcere apăsătoare, el reluă:

– Păcat. Nu vrei însă, să mă împiedici să zbor?

Ea-l privi surprinsă. Figura lui Sebastian era rece și o lumină aproape crudă îi juca în privire.

– Să te împiedic? Cum aș putea să te împiedic să faci ce dorești?! exclamă ea.

– Peste patruzeci și cinci de minute, vei fi soția mea și vei avea dreptul să încerci. El râse, fără veselie. Amândoi ne vom pierde puțin libertatea... Este un aspect al problemei, pe care până acum nu-l văzusem.

Privirea lui era total lipsită de căldură.

– Mai vrei să te măriți cu mine? întrebă el.

Ea-i studie trăsăturile. Și el avea îndoieli și-i dădea o ultimă șansă de a se răzgândi. Cu mai puțin de zece minute înainte, ea se întorsese spre el, să-i spună că nu putea deveni soția lui. Atunci însă, descoperise, totuși, de ce voia să se căsătorească cu el.

– Vreau să-mi găsesc sora – spuse ea cu răceală.

O lungă tăcere-i urmă cuvintele. Apoi, gura lui Sebastian se curbă într-un zâmbet sarcastic, iar ochii săi priviră în jos, ascunzând strălucirea din privire.

– Dar bineînțeles, spuse el tărăgănat. Cum am putut să uit? Haide, să mergem.

O limuzină lungă, crem, cu șofer, îi aștepta la ieșirea din aeroport, pentru a-i duce în centrul orașului. Amândoi urcară în spate, iar Sebastian îi arătă Aurorei locurile cele mai interesante.

– *Conocer Guadalajara es amarla* – să cunoști Guadalajara, înseamnă s-o iubești, spuse el.

După ce parcurseră Plaza de Armas, care se întindea în fața catedralei, ajunseră la o clădire în stil colonial, în fața căreia se opriră. Sebastian o ajută pe Aurore să coboare din limuzină, apoi o conduse în interiorul edificiului.

O orchestră *mariachi* începu să cânte. Sunetul instrumentelor acestor cântăreți o ajută pe fată să accepte realitatea scurtei ceremonii civile, care făcu din ea soția lui Sebastian.

Totul era atât de perfect aranjat, încât Aurore avu strania impresie că totul fusese prevăzut cu mult înainte. Ea se urcă în liniște în limuzină.

– Ei bine, s-a făcut, murmură Sebastian, apropiindu-se de ea.

– Este... e mașina ta? – întrebă ea, cu nervozitate.

– Nu, a unei rude.

El duse mâna Aurorei la buze.

– Spune-mi, senora Suarez, ce zici de noul tău nume?

– Îmi va trebui ceva timp, să mă obișnuiesc.

Ea-și eliberă degetele și privi prin fereastră.

– Unde mergem acum?

– La prima soție a tatălui meu.

– Trăiește încă? se miră ea.

– Da. Dar nu e foarte sănătoasă; nu va mai trăi mult timp. Vreau să te cunoască, pentru a-i putea arăta că i-am urmat sfaturile și, în sfârșit, m-am căsătorit. De ce ești atât de mirată?

– Eu... eu... nu credeam că tu... sau, mai bine-zis, că ea se interesează de tine, fiul...

– Femeii care ia stricat căsătoria cu tatăl meu? – termină el în locul ei. Dar vezi, eu sunt și fiul tatălui meu și ea-l iubea cu pasiune. Când mama a murit, Teresa a devenit mama mea, m-a luat sub aripa ei, s-a ocupat de mine. De fapt, îi spun mamă.

El o privi pe Aurore cu severitate.

– Vreau să fii foarte politicoasă cu ea, *chiquita,* – urmă el – căci o iubesc mult.

– Dar nu va fi surprinsă că te-ai căsătorit cu o femeie aproape necunoscută?

– Speram să pui această întrebare – răspunse el. Ea și Raquel – fiica ei și sora mea vitregă, care locuiește cu ea – vor crede că ne-am întâlnit în Statele Unite, unde eu merg destul de des. El își trecu brațul în jurul umerilor Aurorei și-i mângâie gâtul. Accepți această versiune, *querida?* – întrebă el cu tandrețe. Pentru a face plăcere unei bătrâne doamne?

– Da, dar...

Ea se întrerupse; el se aplecă și o sărută. Toate întrebările, bănuielile Aurorei, dispărură sub sărutări.

Nu se despărțiră decât când se opriră în fața unei case vechi, albe.

O ușă se deschise și apăru o femeie. Avea vreo cincizeci de ani, era scundă și grasă. Părul ei des și grizonat încadra figura ei lungă, marcată de tristețe. Ochii ei însă se luminară de plăcere, văzându-l pe Sebastian. Ea-l îmbrățișă cu afecțiune. Apoi se întoarse spre Aurore și o privi cu atenție. Ea-i spuse câteva cuvinte în spaniolă, lui Sebastian, arătând spre Aurore.

– Iat-o pe sora mea vitregă, Raquel Suarez – spuse Sebastian, zâmbind. Îi place culoarea părului tău și ar vrea să-ți facă portretul.

– Portretul meu! exclamă Aurore.

– Da, da.

Raquel încuviință din cap, aproape zâmbindu-i.

– Scuză-mă – spuse ea, cu un puternic accent. Nu te primesc cum ar fi trebuit. Ești binevenită.

Ea se apropie de Aurore și o sărută.

– Ai să mă lași să-ți pictez portretul. Sunt o artistă foarte bună. Tablourile mele se vând în tot Mexicul.

Ea se întoarse spre Sebastian.

– Mi-o lași puțin?

– Poate – spuse el, zâmbind amuzat. Asta va depinde de ceea ce-mi vei spune despre Roberto.

– Roberto?

Raquel se lansă din nou într-un lung discurs în spaniolă. Sebastian îi aruncă lui Aurore o privire ironică.

– După cum ai ghicit, Roberto şi Raquel nu se împacă prea bine. Răbdare, însă. În câteva minute, ne va spune ea unde se află: îi scrie și-i telefonează adesea. Ea e cel mai bun agent publicitar al lui.

Pătrunseră în casa care părea foarte sumbră. Aici, toate camerele erau închise. Nimic nu se făcea în mod deschis. Ajungând la baza unei scări mari, Sebastian îi spuse Aurorei:

– Raquel se va ocupa de tine, câteva clipe. Urc s-o văd pe mama, să-i spun că am sosit și s-o pregătesc să te primească. Nu se simte prea bine, astăzi.

Ca mai înainte, în mașină, Aurore vru să se împotrivească. El părea că se așteaptă să fie ascultat fără comentarii, iar asta nu corespundea în nici un fel caracterului lui Aurore. Ea simți o mână pe braț și Raquel spuse:

– Vino, să-mi vezi atelierul.

Ea o urmă deci pe sora lui Sebastian și pătrunse într-o cameră mare, plină de mobile diverse, de șevalete și de pânze. Ferestrele mari, o făceau foarte luminoasă și ofereau o vedere superbă asupra munților care înconjurau orașul.

Aurore se trezi rapid instalată într-un scaun. Raquel, în fața ei, făcea deja schițe cumnatei sale.

– Ești foarte frumoasă; inocența se citește pe fața ta. Înțeleg că ai fost atrasă de Sebastian și știu de ce s-a căsătorit cu tine. Ești exact ce-i trebuia, pentru a-și realiza scopul.

– Scopul? Ce scop?! – exclamă Aurore.

Ea se întoarse spre Raquel.

– A, nu, *querida,* nu mă privi. Ți-am spus, să păstrezi poza, te rog.

– Dar tocmai…

– Am vorbit fără să mă gândesc. Mi se întâmplă adesea. Voiam să spun doar că Sebastian trebuia să se căsătorească și era mai bine s-o facă cu o inocentă necunoscută ca tine, discret, fără publicitate.

– De ce trebuia să se căsătorească? – întrebă Aurore.

– Nu ți-a explicat? Atunci, nu trebuie s-o fac eu.

Raquel schiță câteva linii pe caietul de desen și urmă:

– Dă-mi voie să-ți dau un sfat: mama mea este foarte religioasă. Nu va admite căsătoria aceasta, dacă legătura voastră nu va fi binecuvântată de un preot. Sebastian ți-a vorbit de mama mea?

– Puțin – răspunse Aurore.

Regreta în sinea ei că el nu fusese mai vorbăreț.

– La început, nu voia să divorțeze – continuă Raquel. N-a acceptat, decât când a aflat că Sebastian urma să se nască. Nu putea suporta gândul că va fi ilegitim din vina ei. Ea-l iubea mult pe tata și-l iubește și pe Sebastian, pentru că seamănă cu el, mai mult decât ceilalți.

– Nu întru totul, sper… remarcă Aurore.

Ea se gândea că dacă Sebastian era ca tatăl lui, va veni o zi când va pune punct căsătoriei

lor, pentru o femeie mai tânără și mai frumoasă. Dar, de ce-i displăcea atât de mult această idee? Căsătoria ei nu era bazată pe dragoste, ci pe atracție fizică și pe șantaj. Cum putea spera că va dura?

– Nu, nu în toate – răspunse Raquel. Fizic, erau foarte asemănători, mai puțin ochii. Ca și tatăl, Sebastian e curajos, sigur de el, ambițios și inteligent. Dar îl cred mai caritabil, mai apropiat de cei care sunt mai puțin favorizați de soartă decât el. De asemenea, e mai popular și mai apreciat ca politician, decât era tata.

Aurore nu-și putu ascunde surpriza. Totuși, amintindu-și sfaturile lui Sebastian, nu îndrăzni să-și dezvăluie ignoranța asupra îndeletnicirilor soțului ei.

– Dar, eu credeam... aveam impresia, că tatăl tău se ocupa de afaceri.

– Așa e. Se ocupa de multe lucruri: cultura bumbacului, a grâului, producerea uleiurilor vegetale și industria cinematografică. La treizeci și cinci de ani, era milionar. La patruzeci și cinci, hotărî să se apuce de politică. Totul mergea foarte bine pentru el, în acest domeniu, când s-a îndrăgostit de Polly Moore.

Tonul amar al lui Raquel o făcu pe Aurore s-o privească.

– Și de ce a părăsit tatăl vostru lumea politică?

– Nu numai. Membrii partidului său au fost împotriva lui. Celor de aici le place ca oamenii politici să ducă o viață respectabilă. Așa că...

Aurore o privi pe Raquel, care-și mușca buzele.

– Așa că, ce? întrebă ea.

– Vorbesc prea mult – răspunse Raquel.

Ea adăugă câteva trăsături schiței sale, înainte de-a o observa cu atenție.

– Ești un model foarte bun; sunt sigură că vei fi o bună soție. Când vor vedea că Sebastian s-a așezat și s-a căsătorit cu o femeie frumoasă și inocentă, membrii partidului îi vor susține candidatura în alegeri.

– Care alegeri?

– Adunarea legislativă. Sebastian e membru, de trei ani. A studiat politica la universitate și și-a luat examenele cu brio. I s-a prezis un mare viitor. Dar cred că ți-a vorbit de ambițiile lui.

– Am... uitasem – murmură Aurore.

– E minunat să fii atât de îndrăgostită, încât să uiți ce face soțul tău – suspină Raquel. Sebastian a avut noroc că te-a întâlnit și sunt convinsă că, după ce te vor cunoaște, colegii lui vor uita toate bârfele pe seama lui.

– Ce bârfe? Raquel, trebuie să-mi spui.

Aurore se aplecă spre cumnata ei, care era foarte jenată.

– Îmi promiți că asta nu va schimba nimic în relația ta cu Sebastian? Sunt doar zvonuri, absolut inexacte. Dar dacă Sebastian descoperă că ți-am spus, va fi foarte supărat pe mine.

– Nu pot să-ți promit așa ceva, atâta timp cât nu știu despre ce este vorba.

– Bineînțeles – încuviință Raquel.

– Și pe deasupra nu-i mai bine pentru mine s-o aud din gura cuiva care-l iubește pe Sebastian, așa cum îl iubești tu?

– Ba da, ai dreptate. Ei bine, am să-ți spun. Nu știu cum să-ți explic toate astea, dar am să încerc. Sebastian n-a fost niciodată interesat de căsătorie, dar asta nu înseamnă că a trăit ca la mănăstire. Mă înțelegeți?

– Vrei să spui că a avut amante? întrebă Aurore.

Raquel roși violent și urmă:

– Da. Generația ta e mai liberă ca a mea, când e vorba de acest subiect. Sebastian a avut amante.

– Și zvonurile, sunt legate de relațiile lui?

– Da. Nu cu fetele pe care le-a cunoscut până să fie ales, ci cu soția unuia din colegii lui.

– O, înțeleg. Ce prostie, din partea lui!

– Așa i-a spus și el, mamei. Ea a fost aceea care i-a sugerat să se însoare, ca să facă să înceteze bârfele…

– De preferat, cu o fată inocentă – murmură Aurore.

Ea fixă munții cu privirea, fără să-i vadă, apoi, constatând că Raquel o observa uluită, îi zâmbi și continuă:

– A fost un sfat bun. Sunt mulțumită că mi-ai spus toate astea. Astfel, voi ști cum să reacționez, în cazul în care cineva o să fie atât de dezagreabil, încât să afirme că Sebastian s-a căsătorit cu mine doar pentru a face să înceteze zvonurile.

– Și asta nu va schimba sentimentele tale pentru el? Mi-am dat seama că-l iubești mult.

– Adevărat? Cum? întrebă Aurore.

– După felul cum îl priveai, când ați venit. S-ar fi putut crede că erați în paradis.

„Pentru simplul motiv, că fusesem sărutată de un maestru…“ – își spuse Aurore, cu amărăciune.

– Eu n-am făcut decât să ghicesc toate astea – urmă Raquel. Haide, vino. E timpul să dejunăm. Nu va fi un festin de nuntă, dar mama nu se simte bine; sunt sigură că vei înțelege.

Erau doar trei la masă, dar atmosfera era veselă. Sebastian și soția lui aveau același simț

al umorului și Aurore uită o clipă bănuielile pe care Raquel le făcuse să încolțească în sufletul ei.

Apoi, ea vorbi de Roberto și Aurore își reaminti că se măritase pentru a o găsi pe Judy.

– Roberto e aproape de Durango, în clipa asta – anunță Raquel.

– *Dios!* Să nu fie un nou western! exclamă Sebastian, pe un ton glumeț.

Raquel și fratele ei izbucniră în râs, iar Aurore îi privi surprinsă.

– Scuză-ne – spuse Raquel, adresându-se Aurorei. Dar Roberto a fost totdeauna pasionat de westernuri. Când și-a dat seama că nu va fi niciodată actor, că nu va juca niciodată rolul eroului care îndreaptă soarta, care salvează văduva și orfanul, înainte de a pleca singur în depărtare spre noi aventuri, s-a hotărât să toarne genul ăsta de filme, ca regizor... Da, da, un alt western, într-o manieră foarte mexicană, dar cu o eroină gringa*.

– O blondă, bineînțeles – adăugă Sebastian.

– Bineînțeles – suspină Raquel.

– Și e deja îndrăgostit.

– Nu, nu cred. Spune doar că ea e foarte potrivită în rol.

Privirea Aurorei o întâlni pe cea a lui Sebastian. Murea de dorința de a întreba numele

* Străină; nume peiorativ, dat de mexicani americanilor.

actriței blonde. Dar soțul ei îi făcu un imperceptibil semn negativ, cu capul. În aparență, nu voia să vorbească despre Judy de față cu Raquel. Așa că Aurore se mulțumi să întrebe, liniștită:

– Unde este Durango?

– Mai la nord de aici. Atâtea filme au fost turnate aici, încât Durango e supranumit „micul Hollywood". Are o mare diversitate de peisaje: munți, canioane, câmpii; mulți cai și vite. Clima oferă o lumină extraordinară, apreciată în mod special de regizori. Au fost turnate aici și multe filme cu John Wayne. Ar trebui s-o duci pe Aurore, Sebastian.

– Da, poate, după voiajul de nuntă – răspunse el încet. Dar privirea pe care i-o aruncă Aurorei nu avea nici un pic de tandrețe.

Ridicându-se, adăugă:

– A fost o masă excelentă. Acum, am s-o duc pe Aurore la mama. Nu va dura mult, *querida.* Nu poate vorbi prea mult și, oricum, nu cunoaște engleza.

Vizita abia dură zece minute. Bătrâna doamnă, deși bolnavă, era așezată într-un fotoliu lângă fereastră și privea mașinile trecând. Purta o rochie neagră, foarte simplă și o cruce de aur, foarte strălucitoare, pe piept. Părul alb era tuns scurt.

Ea o privi foarte serioasă pe Aurore, înainte de a-i întinde mâinile, într-un gest de bun-venit. Puțin împinsă de Sebastian, Aurore se aplecă și o sărută pe amândoi obrajii. Teresa prinse o șuviță din părul Aurorei între degete și-i murmură câteva cuvinte lui Sebastian.

– Ce spune? întrebă Aurore. E vorba despre mine?

– Da.

Sebastian părea foarte amuzat și-i traduse cuvintele Teresei:

– Speră că vei fi o soție bună și că mă vei primi totdeauna cu plăcere, în patul tău. El îi zâmbi Aurorei și adăugă: Și eu sper la fel.

El mai vorbi câteva minute cu mama sa vitregă, apoi duse mâna bătrânei doamne la buze și-i făcu semn Aurorei să-și ia rămas bun.

Raquel îi aștepta jos, să le spună la revedere. Se găsiră, puțin după aceea, în limuzina Teresei Suarez.

– Unde mergem acum? – întrebă Aurore.

– La aeroport, să ne întoarcem acasă.

– De ce nu mergem la Durango în după-amiaza asta, să-l vedem pe fratele tău vitreg? Poate actrița blondă e Judy, și mi-ai promis că mă ajuți s-o regăsesc, dacă mă mărit cu tine. Ei bine, acum suntem căsătoriți…

– Da, suntem căsătoriți acum – o întrerupse el, dar aș vrea să consumăm unirea noastră, înainte de a pleca la Durango.

El mângâie gâtul Aurorei și o sărută ușor pe buze.

– Am... am putea face asta la Durango – sugeră ea timid.

– Într-o cameră de hotel? A, nu, *querida*. Va fi într-un loc în care vom fi singuri. Degetele lui coborâră pe gâtul fetei și alunecară în deschizătura rochiei. Acolo unde nimeni nu se va sinchisi de noi, dacă vom vrea să petrecem toată ziua în camera ta sau a mea. Unde vom putea să decidem să facem dragoste, lângă bazin sau în salon. Acolo unde vom fi liberi să exprimăm ce simțim unul pentru celălalt, de fiecare dată când o vom dori.

El își apropie capul de al Aurorei. Mirosul părului și al pielii lui o aduseră pe fată la limita rezistenței. El îi șopti la ureche:

– Te doresc, *chiquita* și-mi este din ce în ce mai greu să aștept până vom fi singuri.

Aurore nu putea rezista unei asemenea chemări, când trupul ei ardea de dorința de a face exact ce propunea Sebastian. Ea-și trecu brațele pe după gâtul soțului ei și-i oferi buzele. O dată în plus, sărutările lui Sebastian o transportară în paradis.

– După răspunsul tău, pasăre frumoasă, văd că-mi împărtășești punctul de vedere. Vrei să te întorci la *casa chica* – murmură el răgușit.

Aurore încuviință cu un gest din cap și nu-și mai aminti restul drumului până la aeroport.

Zborul spre coastă s-a petrecut ca într-un vis. Survolară, succesiv, pământurile arse de soare, apoi torentul cu ape adânci și în sfârșit, zăriră oceanul și plaja umbrită de palmieri. Aterizară pe marginea falezei, la câțiva metri de *casa chica,* de colivia aurită, construită pentru Polly Moore.

– Mulțumită, să fii acasă? – întrebă Sebastian.

El își trecu brațul în jurul taliei Aurorei și se îndreptară spre reședință.

– Acasă? Vom locui aici, totdeauna? întrebă Aurore.

Ea-i aruncă o privire și fremătă de dorință, la vederea profilului său de vultur, a pomeților proeminenți, a pielii arse de soare, a strălucirii aurii a ochilor în spatele genelor lungi, a părului său grizonat la tâmple. Acest bărbat era al ei. În fața legii acestei țări, el se angajase să împartă totul cu ea și s-o protejeze, așa cum și ea promisese că se va purta față de el. Era puțin speriată de sentimentul de posesiune care-o stăpânea. Totdeauna se crezuse mai presus de

astfel de sentimente. Generația ei trăia și-i lăsa și pe alții să trăiască, fără să încerce să-i posede.

– Îmi place acest „totdeauna" – murmură el. Pare să arate că speri să trăiești pentru totdeauna cu mine. Vom locui aici cât de mult se va putea; totuși, vom petrece destul timp la Guadalajara. Am acolo un apartament mare, dar dacă vrei, ne vom instala într-o casă particulară. El zâmbi înainte de a continua: Spre deosebire de majoritatea tinerilor căsătoriți, n-am vorbit niciodată despre viitoarea noastră locuință, de numărul copiilor pe care-i dorim. Ne-am încercat doar norocul, mână în mână, liberi de-a fi împreună...

El se întrerupse brusc.

Ajunseseră în colțul casei și descoperiseră o mașină elegantă, albastru-închis, garată în fața treptelor peronului.

Brațul lui Sebastian se strânse în jurul taliei Aurorei. Aceasta îl privi și desluși o oarecare amărăciune în trăsăturile lui și nu se putu stăpâni să nu exclame:

– O, ce este?! Ce nu-i în regulă?

El o privi și ochii i se luminară. O strânse o clipă, înainte de a se desprinde de ea. Îi mângâie bărbia cu un gest de o emoționantă tandrețe și-i explică:

– Se pare că avem musafiri. Privirea i se umbri și oftă. Îmi pare rău, *querida.* Asta înseamnă o întârziere pentru ce ne propusesem. Te rog să fii foarte răbdătoare și să mă ajuți să-i primesc.

El se aplecă spre ea și o sărută pasionat. Îi luă apoi mâna în mâna lui și o conduse spre trepte.

Ușa se deschise, înainte ca Sebastian s-o atingă; apăru Carlos.

– *Buenas tardes,* senor y senora – spuse el, cu o voce neutră. Bine ați venit acasă.

– Mulțumesc, Carlos – răspunse Sebastian.

El începu să pună, în spaniolă, întrebări despre vizitatori.

Cu mâna în mâna lui Sebastian, Aurore asculta discuția celor doi, regretând că nu-i înțelegea. Își promise, acum că era soția lui Sebastian, să învețe spaniola. Ea le observă figurile, fără speranța de a înțelege ce se petrecea, amândoi fiind indescifrabili.

– Vizitatorii noștri sunt Armando Gonzales și soția sa, Micaela. Este unul din colegii mei – anunță Sebastian. Nu au cunoștință de căsătoria noastră, bineînțeles. Mă duc să le-o anunț, până ce tu te răcorești.

Tonul său era rece și sec, autoritar; se aștepta să fie ascultat; de-acum înainte, ea era soția lui

și trebuia să-l ajute în carieră. Ea voia să-și manifeste furia de a se vedea tratată astfel și deschidea deja gura, să protesteze, când el îi zâmbi puțin sarcastic, înainte de-a adăuga:

– Aș vrea să fii în avantaj, *chiquita*. Și încearcă să faci ca și cum ne-am cunoaște de mai mult de cinci zile.

El continuă, pe ton glumeț:

– Dacă nu vrei s-o faci pentru mine, fă-o pentru Judy.

CAPITOLUL 5

Armando Gonzales avea vreo cincizeci de ani, era blond, cu umeri largi, purta un costum gri-deschis, cu o cămașă albă și o cravată gri. Părul său grizonat, scurt și pieptănat pe spate, dezvelea o frunte îngustă. Purta ochelari și era greu de definit culoarea ochilor săi și de determinat expresia privirii sale. Avea aspectul unui politician și așa se și purta – politicos și amabil, relativ abordabil și binevoitor.

Soția sa, Micaela, era superbă; cel puțin, asta a fost impresia Aurorei. Era atât de elegantă și de frumoasă, încât câteva minute, Aurore se mulțumi s-o privească cu ochi mari. Micaela purta o rochie de după-amiază, simplă dar scumpă, după toate aparențele, din bumbac roz. Ca bijuterii, avea doar cercei enormi care aproape îi atingeau umerii. Părul său negru era splendid și strâns pe ceafă, în coc, în timp ce roșul buzelor sale contrasta cu albeața pielii. Trebuia să fie doar cu puțin mai vârstnică decât Sebastian.

După o privire rapidă, aruncată Aurorei, Micaela zâmbi, dezvelindu-și dinții de o albeață strălucitoare. Apoi sărută amândoi obrajii fetei uluite.

– Felicitările mele. Sper să fii foarte fericită.

Ea se întoarse apoi spre Sebastian și lui i se adresă în spaniolă.

– Trebuie să vorbești englezește, Micaela – spuse el. Se opri din prepararea băuturii pentru Armando și adăugă: Aurore nu înțelege spaniola.

– O, scuze – spuse . Ea continuă să vorbească în engleză: Îi spuneam lui Sebastian doar că a avut noroc să găsească o soție atât de frumoasă și de inocentă. Vino să stai lângă mine.

Ea bătu cu mâna pernele canapelei pe care stătea, făcând pe stăpâna casei.

– Sper că vom fi bune prietene. Sebastian și cu mine ne cunoaștem din copilărie. Familia mea a locuit multă vreme în apropiere de casa în care stă Raquel Suarez. Ne jucam mereu împreună, când eram mici. Nu-i așa, *querido?*

Ea se adresa lui Sebastian, care era la câțiva pași de ea. Dar el nu părea s-o audă și se întoarse să discute cu Armando. Figura Micaelei se transformă deodată, pierzând orice urmă de blândețe. Nemulțumirea și răutatea se

întipăriseră pe trăsăturile ei. Apoi zâmbi, iar figura ei își regăsi seninătatea.

– Ăștia doi – spuse ea, arătând cu degetul spre cei doi bărbați – nu știu să vorbească decât despre politică. Ea ridică din umeri și continuă: Sebastian mi-a spus că ești canadiană. Din ce regiune?

Aurore răspunse. Spre marea ei ușurare, conversația luă o întorsătură mult mai puțin personală. Nu era nevoie ca ea să spună mare lucru, căci Micaelei îi plăcea să vorbească, în special despre numeroasele sale călătorii.

Cina a fost servită lângă bazin și Armando, așezat în dreapta Aurorei, îi acordă acesteia toată atenția, vorbindu-i cu mult umor despre Mexic și poporul său.

– Noi, ceilalți mexicani, suntem o rasă nouă, istoricește vorbind; moștenirea noastră este foarte amestecată. Predecesorii noștri sunt conchistadorii spanioli, în partea masculină, și femeile popoarelor civilizate, care trăiau în această parte de lume de milenii: aztecii, mayașii, tlaxclanii. Toți suntem mândri de amestecul de sânge care curge în vinele noastre. De fapt, se găsesc în noi și urmele altor origini: franceză, germană, italiană, chineză, neagră.

Tot ascultându-l, distrată, Aurore observă că Micaela și Sebastian se ridicaseră de la masă,

să se plimbe pe lângă bazin. Înainte de a se îndrepta spre salon, rămaseră acolo câteva clipe, Micaela conducând conversația. Când intrară, mâna Micaelei era pe brațul lui Sebastian.

– Scuz-o pe soția mea, dacă-ți monopolizează soțul...

Vocea lui Armando era ironică și Aurore îi aruncă o privire surprinsă. El o studia prin fumul țigării sale.

– De vreun an, au o legătură. Asta a dus la ruinarea viitorului politic al lui Sebastian. A fost forțat să se căsătorească cu tine. O soție, este un capital prețios în politică. Mergem și noi la ei?

El se ridică și o ajută și pe ea să se ridice din scaun. Complet zăpăcită și încurcată, Aurore se întoarse spre salon când Armando îi luă mâna și o puse pe brațul său.

– Să nu ne grăbim. Nu trebuie să arătăm prea geloși...

– Dar nu te înțeleg! – explodă în sfârșit, Aurore. Dacă știi că nevasta ta are un amant, cum mai poți rămâne soțul ei?

– Pentru că mi-e bine să fiu soțul Micaelei – răspunse el, calm. Este fiica actualului guvernator și mă ajută mult, în cariera mea. N-am nici un chef să divorțez. În clipa asta, ea e prinsă în capcana dragostei. Ea-l iubea pe

Sebastian, acum câțiva ani; apoi, nu s-au mai văzut. S-au reîntâlnit acum trei ani, când el a fost ales. S-o lăsăm puțin cu fostul iubit. Acum, el a avut o idee bună să se căsătorească, ceea ce nu va deranja pe nimeni.

Revoltată de comportamentul lui Armando, Aurore reuși cu greu să meargă alături de el. Deci, tot ce-i povestise Raquel era adevărat. Fără îndoială, Sebastian avusese înainte și va continua să aibă, o legătură cu Micaela. Căsătoria lui cu Aurore va servi de paravan legăturii sale cu soția colegului său.

Era dintr-odată mulțumită de sprijinul pe care i-l oferea brațul lui Armando; se simțea rău. „Asta nu va deranja pe nimeni." Cinismul lui Armando o speria. Sau o făcea să sufere? Era deja îndrăgostită de soțul ei... Doamne, ce se întâmpla? Trebuia să plece, să fugă, înainte de a deveni prizoniera manevrelor unor oameni complicați.

Ea murmură o scuză adresată lui Armando și dispăru în camera ei. Tremura; se așeză pe marginea patului, încercând să-și găsească sângele rece. Dacă această cameră ar fi avut o ușă cu cheie, s-ar fi încuiat. Ar fi fost singură, ca să se gândească. Sau dacă ar fi putut să scape... Era sigură că Sebastian va veni, când

Armando îi va povesti conversația lor. El o va săruta, să-i alunge bănuielile.

– Aurore! Unde ești?

Vocea profundă a Micaelei părea îngrijorată.

Sărind în picioare, Aurore se duse spre fereastră și privi afară.

– A, aici ești! Armando credea că ți-e rău. Micaela intră în cameră și continuă: Poate din cauza mâncării? Nu ești obișnuită cu sosurile noastre picante. Te simți mai bine?

– Da, mulțumesc. Aurore se întoarse. Drăguț din partea ta că ai venit să vezi ce fac.

– De fapt, am venit să-ți spun la revedere. Plecăm. Micaela aruncă o privire în jur. Casa asta e foarte frumoasă. E prima dată când vin aici. Sebastian mi-a vorbit de multe ori despre ea, bineînțeles, dar niciodată n-a putut să mă invite. Acum, că vin în sfârșit, o fac cu Armando și... și te găsesc aici. Buzele ei se strânseră într-un zâmbet amar. E straniu să găsești soția unui bărbat în casa mică, rezervată de obicei amantei sale.

Aurore o privi uluită: era obișnuită cu o astfel de conversație. Micaela se încruntă, evident surprinsă de reacția scandalizată a Aurorei.

– Așa e, uitasem – se scuză Micaela. Nu cunoști acest obicei.

– Care obicei?

– Acela de a avea o soție și o amantă, în același timp. Încă persistă, în această țară. Sebastian și cu mine ne iubim de mulți ani.

– O, adevărat? De ce nu v-ați căsătorit? – întrebă Aurore, încercând să pară indiferentă.

– Tata s-a opus căsătoriei noastre. Nu poți să înțelegi asta. Ești prea obișnuită să fii liberă, să faci ce-ți place. El... tata... e un bărbat foarte mândru, mândru de originea sa, în parte spaniolă, în parte aztecă. Nu voia să-și vadă unica fiică măritată cu un bărbat născut dintr-o legătură neligitimă.

– Dar Sebastian a fost legitim – remarcă Aurore.

– *După* naștere. Apoi, nu prea se știa de unde vine această Polly Moore. Era o mică arivistă care obținuse roluri, împărțindu-și favorurile unuia sau altuia...

– Cum putea tatăl tău să afirme astfel de lucruri? E cumplit și crud!

– Și mie mi se părea. Dar eram îndrăgostită. Am fost trimisă la școală, în Elveția. La întoarcere, m-am măritat cu Armando. Și acum... Ea ridică din umeri și oftă. Noi ne iubim încă, știi. Legătura noastră nu s-a terminat și nu se va termina niciodată. Credeam că trebuie s-o știi. *Buenas noches.*

Ea părăsi camera; Aurore o auzi vorbind cu cineva, în curte.

Fata rămase privind îndelung stelele și nu se mișcă decât când auzi pași pe coridor. Atunci, se repezi în baie și trase zăvorul. Apoi deschise amândouă robinetele, la maxim. Apa curgea cu zgomot. Imposibil să audă, în vacarmul ăsta, dacă o striga cineva. Găsise locul unde avea să fie singură, unde putea scăpa de Sebastian.

Când se umplu cada, ea închise robinetele și ascultă. Nici un zgomot nu venea din camera alăturată. Își scoase rochia și se băgă în cadă. Era atâta apă în cadă, încât curse peste margini, când ea intră.

Trebuia să se gândească cum să iasă din situația în care se găsea. Acum vedea clar cum o manipulase Sebastian și o împinsese să se mărite cu el. Dar nu se putea supune exigențelor lui, atâta vreme cât Micaela era amanta lui. Își amintea cu durere expresia figurii lui, când văzuse mașina familiei Gonzales, amărăciunea de pe chipul lui. Și totuși, cu câteva minute mai înainte, fuseseră atât de apropiați unul de altul... Crezuse că-l iubea, că totul mergea foarte bine.

Acum, știa că nu era adevărat. El o iubea pe Micaela. Erau amanți. Acest unic gând o tortura pe Aurore. Făcuseră dragoste împreună. Și Sebastian se aștepta ca ea, Aurore, s-o facă cu el

acum, în seara asta, pentru că era soția lui. O, nu va putea! N-ar fi putut, știind adevărul despre Micaela.

O bătaie în ușă îi curmă firul gândurilor.

– Cine e? – întrebă ea, cu nervozitate.

– Eu, soțul tău, *querida*. Sebastian părea amuzat. Sunt mulțumit să-ți aud vocea. Cel puțin, nu te-ai înecat în cadă. Ești acolo de multă vreme. Familia Gonzales a plecat și suntem, în sfârșit, singuri. Vrei să te faci frumoasă pentru mine, știu, dar sunt nerăbdător. Te mai las încă cinci minute, înainte de-a...

– Ce-ai să faci?! exclamă ea.

– Am să forțez ușa, bineînțeles. Apoi, te voi lua în brațe și te voi duce în camera mea – mormăi el, zâmbind.

– Bine, cinci minute! țipă ea. Ea luă un prosop și ieși din cadă. Unde ai să fii?

– Nu ghicești? – replică el, glumeț.

Se lăsă liniștea: ea deduse că el părăsise camera. Nu se grăbi, lăsând să treacă cinci, apoi zece minute, în speranța că el va adormi. Un lucru era sigur: ea nu se va duce în camera lui, în noaptea asta. Dacă va veni s-o caute și va încerca să facă dragoste cu ea, va pretexta că nu se simte bine, că are migrenă, sau orice altceva... Știa că atunci o

va lăsa în pace. Nu-i spusese el că nu-i plăcea să facă dragoste cu o femeie care nu consimte?

Ea-și dădu seama că nu-și adusese cămașa de noapte în baie. Se înfășură într-un prosop mare, deschise încet ușa și aruncă o privire în cameră. Încăperea era la fel cum o lăsase, luminată de o lampă de pe măsuța de toaletă și goală.

Ea se apropie de pat și căută sub pernă, dar nu găsi nimic.

Se îndreptă și țipă de spaimă, la atingerea mâinilor reci pe umerii ei.

– Uită de cămașa de noapte, în seara asta – murmură Sebastian. N-ai să ai nevoie de ea. Nici de asta...

Și, mângâind-o încet, îi scoase prosopul, pe care-l aruncă în cameră.

-Am... credeam că te-ai dus să te culci – murmură ea.

Apoi închise ochii, încercând să nu țină seama de dorința care-o stăpânea deja, la atingerea mâinilor lui pe trupul ei.

– Fără tine? – întrebă el. El îi înlănțui talia cu mâinile și o obligă să-l privească. Ochii lui o priveau cu tandrețe. N-aș putea. Te doresc prea mult.

– Sebastian... începu ea.

Ea-și puse mâinile la spate, pentru a rezista tentației de a-l mângâia pe față, de a-și lăsa, la rândul ei, mâinile pe talia lui. Dar înainte de orice, înainte ca el să aprindă în ea o dorință de nestins, trebuia să-i vorbească.

– Sebastian, trebuie să-ți vorbesc.

– E important? – murmură el.

– Cred.

– Spune-mi că și tu mă dorești la nebunie. El o sărută pe gât. Pentru că e vorba de altceva, ai face mai bine să taci. Nu e momentul să vorbim serios, ci să vorbim despre dragoste...

El continuă să vorbească în spaniolă, strângând-o în brațe, mângâindu-i spatele, până când ea fu atât de aproape de el, încât trupurile lor se aprinseră.

– Nu înțeleg ce spui...

Ea suspina de fericire, incapabilă să-și mai controleze reacțiile, topită la pieptul lui.

– Spun doar că te vreau... nu pot să mai aștept – spuse el, dintr-o suflare.

El o luă în brațe, o ridică și se treziră amândoi în pat, strâns lipiți unul de altul.

– Ești atât de fragilă, atât de frumoasă, *querida* – murmură el, cu o voce răgușită de pasiune. Nu vreau să te fac să suferi, dar nu cred că pot să fiu blând cu tine...

Ei nu-i păsa. Doar dorința pe care el o făcea să se nască în ea, îi umplea sufletul. Ea se ghemui la pieptul lui și murmură cele două fraze în spaniolă, pe care le știa și care exprimau cel mai bine sentimentele ei.

– *De nada. El placer es mio.* Te rog. Plăcerea e de partea mea.

Apoi fu ca explozia unui baraj și dezlănțuirea unui torent. Gura bărbatului o strivea pe a ei, așa încât respira dificil; el o țintui pe pat, cu toată greutatea, ea simțind că se îneacă într-un val de dorință. Cu toată durerea, fu conștientă de o fericire ca un fulger de lumină, care-i străpunse carnea. Apoi urmă dulcea senzualitate a focului care se stinge și savoarea lacrimilor de pe obrajii lor.

Ea adormi cuibărită în brațele lui Sebastian, cu obrazul pe umărul lui, în suflet cu o pace profundă, pe care n-o mai simțise din copilărie.

*

* *

Trezindu-se, se simți schimbată și așteptă o clipă cu ochii închiși, întrebându-se de ce. Era singură. Nici un braț n-o îmbrățișa cu tandrețe, nici un umăr nu-i susținea obrazul.

Era dimineață, era încă în acest pat confortabil, dar nu mai era la fel. Ea nu mai era

aceeași. Era fericită, pentru că aflase în sfârșit ce însemna paradisul. Aruncă o privire spre perna șifonată și observă pe podea o pată verde. Era prosopul de baie pe care i-l scosese Sebastian. Îi reveni totul în memorie, durerea și extazul, căldura și șoaptele născute de pasiune; cu un mic geamăt, ea-și afundă fața în pernă.

Auzi un zgomot de pași și se ridică, asigurându-se că era acoperită de cearșaf. Intră Manuela, cu o tavă în mână. Ea o puse pe măsuța de noapte, apoi aruncă o privire spre Aurore, înainte de-ai zâmbi.

– *Buenos dias,* senora – spuse ea.

Apoi părăsi camera, înainte ca Aurore să-și amintească cum se spune „unde" în spaniolă, pentru a întreba unde era Sebastian.

Era dezamăgită că el nu rămăsese în pat. Dar în fond – își spuse ea cu un cinism neobișnuit – în fond, avusese ce dorise... n-avea de ce să mai rămână lângă ea. Totuși, chiar ieri îi spusese că va rămâne lângă ea când vor fi singuri, aici, în această casă.

Poate că nu-l satisfăcuse. Poate că o găsise prea inocentă. Dacă era obișnuit să facă dragoste cu o femeie atât de experimentată ca Micaela... Mâna începu să-i tremure atât de violent, încât a trebuit să pună paharul cu suc de fructe la loc, pe tavă. Stând pe marginea patului,

își luă capul în mâini și-și aminti că avusese, cu o zi în urmă, intenția de a nu-l lăsa pe Sebastian să facă dragoste cu ea, căci nu putuse uita dezvăluirile Micaelei.

Dar lui îi fusese foarte ușor să-i schimbe părerea... Se pierduse, imediat ce el o atinsese. Și așa va fi mereu, dacă va continua să trăiască cu el. Cu sărutări și mângâieri, o va face să tacă și ea va ști că, atunci când nu va fi cu ea, va fi cu Micaela.

– *Oué pasa, chiquita?*

El intrase în cameră, fără să facă zgomot. Era aproape de ea și simți mirosul mării pe pielea lui. Făcuse surf, în timp ce ea dormise. Dar ea nu-și luă mâinile de pe față: nu vroia s-o vadă cu lacrimni în ochi.

– Aurore, *querida,* privește-mă, spune-mi, ce s-a întâmplat?

El îi luă mâinile, descoperindu-i fața. Era îngenuncheat în fața ei. Umerii săi goi erau umezi și picături de apă îi străluceau pe păr. Expresia tandru-glumeață a privirii lui, o făcu pe Aurore să i se arunce în brațe și să-i plângă pe umăr.

– Îți lipseam? – glumi el. El șterse ușor o lacrimă de pe obrazul Aurorei. Erai neliniștită de absența mea? Îmi pare rău că n-am rămas să te trezesc cu un sărut. Dar a trebuit să mă

trezesc să răspund la telefon și, apoi, n-am rezistat la chemarea mării și a surfului. Totuși, vezi, am venit să mâncăm împreună și apoi...

El se întrerupse și se aplecă spre ea, cu ochii strălucind de pasiune, apropiindu-și buzele întredeschise de ale ei și mângâind coapsele Aurorei, într-un fel foarte sugestiv.

– Nu, nu – gemu ea și întoarse capul. Nu pot. Nu vreau. Te rog, nu mă forța!

Mâinile lui Sebastian încremeniră și el exclamă, surprins:

– Va fi altfel de data asta, *querida,* îți promit! Aseară n-a fost decât începutul. Dacă am fost puțin brutal, e pentru că te doream teribil. Te *quiero muchisimo.* Te iubesc și te vreau, cu pasiune – murmură el.

„Te iubesc". Ca toate femeile, își dorise să audă aceste cuvinte într-o zi, iar acum, când în sfârșit i se spuneau, nu le putea crede.

– Mă întreb, câtor femei le-ai mai spus...

Ea fu surprinsă că pronunțase astfel de cuvinte, pe un ton rece, aproape batjocoritor.

– Ce spui?! – exclamă el, nevenindu-i să creadă.

Ea se întoarse și-l privi. Era tot îngenuncheat, dar n-o mai atingea. Își trecu mâna peste frunte. O privi atent.

– Te întreb, de câte ori ai spus unei femei că o iubești și că o dorești cu pasiune – replică ea, cu o voce dură și rece.

El se ridică și se îndreptă spre fereastră.

Liniștea dură atât de mult, încât ea crezu că nu va primi nici un răspuns. Va avea oare curajul să pună din nou întrebarea? Când el vorbi, ea tresări: era mult mai aproape de ea, decât crezuse.

– Tot ce pot să zic, e că n-am spus niciodată unei femei că am ales-o de soție – grăi el, cu amărăciune. Admit că am avut aventuri, înainte de tine, dar s-a terminat. Ele aparțin trecutului și...

– Ești sigur? Și legătura cu soția unuia din colegii tăi?

Sebastian n-ar fi fost mai surprins, dacă ea l-ar fi pălmuit.

– Despre ce dracu' vorbești?

– De legătura ta cu Micaela Gonzales.

El o privi încruntându-se, apoi se îndepărtă de ea, își trecu mâna prin păr, făcu câțiva pași spre culoar, ca și cum ar fi vrut s-o lase singură. Dar se întoarse, o privi și reveni să se proptească în fața ei, cu mâinile în șolduri.

– Raquel... spuse el. N-ar fi trebuit să te las singură cu ea. E o țață bătrână.

– Nu, nu-i spune așa. N-a vrut să-mi spună. Eu am forțat-o.

– Dar te-a incitat, dacă te-a făcut s-o obligi să-ți spună povestea asta.

– Nu e numai Raquel. A fost și dragul tău coleg, Armando – răspunse ea. Găsește că e foarte inteligent din partea ta că te-ai însurat... și apoi... Micaela a venit să-mi spună că... că...

Ea se întoarse, cu ochii plini de lacrimi.

– Da, încep să înțeleg mai bine comportamentul tău ciudat – reluă el. Despre asta voiai să-mi vorbești aseară. Asta te-a făcut să fugi, după ce-ai vorbit cu Armando. De-asta ai rămas atâta timp în baie. Credeam că, politic vorbind, o soție ar fi un avantaj; tu ai descoperit asta și n-ai putut suporta adevărul. Am dreptate?

– Deci, e adevărat? – țipă ea. Ești josnic, șiret și ipocrit. Presupun că orice fată inocentă și naivă ar fi fost potrivită. Nu ți-a trebuit mult să înțelegi că aparțineam acestei categorii. Faptul că aveam nevoie de ajutor, ți-a oferit un extraordinar prilej de șantaj.

– Șantaj, e un cuvânt cam tare – replică el.

– E singurul care definește ce-ai făcut – replică ea, furioasă. Și pentru asta, te detest! Cum ai putut să mă folosești drept paravan pentru legătura ta cu Micaela?

El deveni foarte palid. Furia i se citea în ochi. Murmură din nou câteva cuvinte în spaniolă și-și trecu iar mâna peste frunte, ca și cum ar fi vrut să alunge durerea care se instalase.

– *Dios!* – spuse el răgușit. Cum să te fac să înțelegi? Credeam că ți-ai dat seama... Problema era să găsesc pe cineva care să convină, cineva care...

Toată furia dispăru din ochii lui.

– Cineva care să se lase sedus, fără dificultate – i-o tăie ea, cu durere. Care să creadă că o doreai pentru ea însăși și nu pentru că era un atu, politic vorbind, bineînțeles.

Ea-i întoarse spatele, pentru a-și ascunde lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Aurore, *querida,* ascultă-mă.

Vorbea încet, cu o voce convingătoare. Se apropie de ea și-i puse mâna pe umăr.

– Nu mă atinge! Nu suport!

Ochii lui Sebastian ardeau de furie și ea se trase deodată înapoi, speriată. El însă, rămase nemișcat. Amărăciunea i se citea pe chip; își încrucișă brațele pe piept.

– Foarte bine, nu te voi atinge. Niciodată, doar dacă mi-o vei cere. Mi-ar place însă, să-ți reamintesc că nu erai obligată să te măriți cu mine. Ai fi putut refuza, dar n-ai făcut-o. Tu ai

decis că, pentru a-ți găsi sora, era bună o căsătorie.

Adevărul acuzațiilor lui fu recunoscut cu oroare de ea.

– Chiar când eu am avut îndoieli asupra unei eventuale uniuni între noi, tu ai persistat. Ai jucat bine teatru, când ai venit în camera mea să mă faci să-mi schimb hotărârea. Și spui că nu știi să trișezi! Nu ești mai bună ca mine, când vrei să amăgești oamenii. Nu te dai înapoi să-ți folosești farmecele, pentru a obține ceea ce dorești, iar tu voiai să te ajut să-ți găsești sora.

Ironia lui o jigni profund; dar el îi reamintise de Judy. O uitase complet, preocupată doar de Micaela.

– În pofida a tot ce mi-ai spus în dimineața asta, speri totuși, ca eu să-mi respect partea mea de contract, presupun? Vrei să te duc la Roberto, nu-i așa?

El îi aruncă o privire șireată. Ea nu putu decât să încuviințeze din cap, incapabilă de-a vorbi.

– Și în schimb? – reluă el.

Ea-l privi cu atenție. El stătea în cealaltă extremitate a camerei, înalt și seducător; o privea cu superioritate.

– Îți vei respecta și tu contractul, chiar dacă mă detești? Nu vei divorța?

– Nu voi divorța – promise ea.

– Așa gândeam și eu – răspunse el. Gura lui Sebastian se strâmbă într-un spasm de durere. Vom lua avionul spre Durango, după micul dejun. El arătă cu degetul spre platou. Cafeaua e rece și acele *tortillas,* par grase. Am să-i cer Manuelei să facă altele. Vom lua micul dejun pe terasă. Te voi aștepta acolo.

După ieșirea lui, ea izbucni în hohote de plâns: pierduse pe cel care-i devenise atât de scump.

Făcându-și toaleta, ea se gândi la ceea ce se întâmplase. Ce făcuse? Aseară se dăduse de bunăvoie lui Sebastian și acceptase cu bucurie ceea ce-i oferise el. În dimineața asta, câteva cuvinte, spuse din gelozie, îi despărțiseră. Acum, își dorea să nu le fi spus niciodată.

Dar sperase să-l audă negând, să spună că legătura lui cu Micaela se sfârșise, că frumoasa pasăre pe care-o salvase ocupa, de-acum înainte, primul loc în inima lui.

El nu negase nimic. Recunoscuse că luase în calcul avantajele politice ale unei căsătorii, confirmând, astfel, ceea ce aflase ea la Guadalajara. Îi arătase și cât de dur putea fi cu ea, acuzând-o că jucase teatru noaptea trecută și obligând-o să-și țină făgăduiala.

Dar ea nu era genul care să-și împartă soțul cu alta. Era prea mândră, prea posesivă. Nu

putea continua să trăiască cu el. Avea să-l părăsească.

Totuși, trebuia s-o ducă la Durango, înainte; acolo, îl va părăsi. Chiar dacă Judy nu era cu Roberto, va găsi pe cineva s-o ajute la Los Angeles. Și dacă Judy era acolo? Când avea s-o găsească, se vor termina toate problemele.

Sebastian își bea cafeaua când ea ajunse pe terasă. El purta un pantalon grena și o cămașă de aceeași culoare, imprimată cu flori mici, albe.

– Am reușit să aflu unde e Roberto – spuse el, cu voce rece și impersonală. E într-o vale din Sierra Madre, la nord de Durango. Vom lua avionul până la Durango, apoi vom închiria o mașină. Nu te deranjează să zbori cu mine? Nu-ți va fi rău?

– Nu... murmură ea.

Dacă n-ar fi fost atât de generos, atât de atent cu sănătatea ei, nu s-ar fi simțit atât de vinovată că voia să-l părăsească.

Dar poate voia s-o facă să se simtă obligată, sperând să-i impună dorințele lui. Deja îi datora atâtea: hainele pe care le purta, adăpostul pe care i-l oferise, protecția cu care o înconjurase, chiar și viața. Se purtase cu ea ca un soț bun cu soția iubită, chiar înainte de a se căsători cu ea. Atunci, de ce nu-i cerea el nimic, în schimb?

Ea mâncă fără poftă, gândindu-se că era singura răspunzătoare de tăcerea care-i despărțea. Dacă n-ar fi spus nimic din bănuielile ei, ar fi fost acum în camera ei sau a lui Sebastian, pe cale să se cunoască, să facă dragoste...

După masă, se îndreptară împreună spre casă.

– Ia câteva haine cu tine – o sfătui Sebastian.

– Am... doar rochia pe care am purtat-o ieri – răspunse ea.

– Ei bine, ia-o și nu uita o cămașă de noapte.

Era rodul imaginației ei, sau avea o notă glumeață în glas?

– Vom petrece noaptea undeva, apoi vom merge la Guadalajara, unde-ți vei putea cumpăra ceva de îmbrăcat.

– Apoi, ne vom întoarce aici?

Era mai bine să pară interesată de proiectele lui: astfel, va crede că avea intenția să rămână cu el.

– Nu, nu ne vom întoarce aici – spuse el rece. Pentru moment, mă duc să verific avionul. Să fii gata într-o jumătate de oră.

După ce o părăsi, Aurore rămase câteva minute pe marginea bazinului. Nu se vor mai întoarce, deci, în colivia aurită unde se petrecuseră atâtea lucruri și unde s-ar fi putut

întâmpla atâtea altele. Dacă Micaela n-ar fi venit, dacă Micaela n-ar fi spus nimic...

– Senora...

Carlos era acolo, cu Manuela. Ținea în mână o valiză mică, de piele.

– Manuela o să vă facă valiza. Vreți să-i arătați ce veți lua, *por favor?*

– *Si, si* – încuviință ea.

Era mulțumită să aibă ceva de făcut, ca să-și ocupe gândurile.

Erau puține lucruri de luat. Ea se hotărî să lase rochia verde, pentru a-i aminti Micaelei, care va veni, fără îndoială, aici, că Sebastian era însurat.

*

* *

De data asta, avionul zbura spre nord și Aurore descoperi imensele plaje care se întindeau între orașele de coastă, Manzanillo, Puerto Vallerta și Mazatlan. Sebastian nu deschidea gura decât pentru a-i spune numele orașelor pe care le survolau. Aurore nu știa ce să spună.

După o bucată de vreme, schimbară direcția și plecară spre interiorul țării. Se zărea un oraș în depărtare: puțin după aceea, începură coborârea spre aeroport.

Închirierea unei mașini nu ridica nici un fel de problemă și Aurore avu o nouă dovadă a respectului cu care era întâmpinat Sebastian. Datorită faptului că era cunoscut, sau pentru că era bogat? Câte puțin din amândouă – își spuse ea – și datorită farmecului său.

Durango – îi spuse el – a fost fondat în 1563 și numele i se trage de la Durango din Spania. La acea epocă, invadatorii iberici căutau metale prețioase, catehizând indienii și obligându-i să construiască orașe și să lucreze în mine. În nordul orașului, Sebastian îi arătă o colină vineție: era vorba de unul din cele mai mari zăcăminte de fier din lume. Dar lanțul muntos Sierra Madre era la fel de bogat în aur și argint.

Șoseaua asfaltată luă sfârșit și începu un drum mai îngust, în stare mai proastă, care șerpuia printre cactuși și care-i duse într-o vale mare. Acolo descoperiră barăcile de aluminiu care serveau drept adăposturi actorilor și actrițelor, regizorului și operatorilor.

Sebastian parcă lângă alte vehicule și amândoi se îndreptară spre niște construcții de lemn, traversând preria cu iarbă scurtă, unde păștеau turmele.

Apropiindu-se de construcții, Aurore observă că formau o stradă, ca cele văzute în numeroase western-uri. În aparență, se filma.

– Uite-l pe Roberto – spuse Sebastian.

El se opri și arătă un bărbat scund, îmbrăcat în blugi prespălați și cu o pălărie de cowboy, cu boruri largi.

– Se asortează cu decorul – remarcă Sebastian, cu umor. Să așteptăm până termină de filmat această scenă, dacă nu, ne va învinui că l-am întrerupt.

Bărbatul ținea un cal de căpăstru și-i vorbea călărețului. Era greu de distins dacă persoana de pe cal era bărbat sau femeie: îmbrăcămintea era compusă din inevitabilul pantalon, o cămașă în carouri și o pălărie de cowboy. La sfârșitul conversației, călărețul îndreptă calul spre cealaltă extremitate a drumului și se întoarse.

Roberto striga instrucțiunile operatorilor. Calul, îndemnat de călăreț, începu să coboare drumul în galop. Aurore văzu un actor ieșind din umbra unei verande și avansând. El ridică pușca și păru să tragă în călăreț. Aurore îl privi pe acesta cu încântare. Într-adevăr, pălăria căzută pe spate scotea la iveală un păr lung, blond ca grâul care strălucește în soare.

– E Judy! Aurore se întoarse spre Sebastian. Sunt sigură că ea este!

– Cum poți să fii atât de sigură, de la o astfel de distanță?

– Din cauza culorii părului.

– Ar putea fi o perucă, purtată de o dublură. Aici, ești în lumea iluziilor. Nimic nu e foarte adevărat. Cascadoriile sunt rar încredințate actorilor și actrițelor care au rolurile principale. Adesea au dubluri. Dar ea a căzut de pe cal și scena pare terminată. Deci, hai să vedem!

Aurore nu se lăsă rugată de două ori. Clătinându-se puțin pe sandalele cu toc, ea coborî colina spre călăreața care se ridica, după căzătura spectaculoasă.

– Judy!

La chemarea Aurorei, frumoasa fată, care vorbea din nou cu Roberto Suarez, se întoarse și strigă cu uimire:

– Doamne! Aurore! Cum ai ajuns aici?

Judy Aylwin se aruncă în brațele surorii sale; se îmbrățișară și plânseră de bucurie.

– Dar ce faci tu aici? Cine te-a adus? – întrebă Judy. Ea se întoarse spre Roberto și continuă: E sora mea, Aurore. Nu înțeleg cum a putut ajunge până aici!

Bărbatul scund, cu părul cărunt, prinse mâna pe care i-o întindea Aurore și o privi ironic. Îi sărută vârfurile degetelor.

– Cred că știu cum a venit – spuse el. Sunt mulțumit să te văd, cumnată. Raquel mi-a vorbit

de tine. Am aflat la telefon, aseară. Ea mi-a anunțat călătoria voastră.

– Te-ai măritat? Cu cine?

– Cu mine – răspunse Sebastian tărăgănat.

Judy se întoarse și-l privi mirată, cu ochii ei albaștri.

– Sunt fericit să te cunosc – adăugă el – și, mai ales, că te-am găsit atât de ușor.

CAPITOLUL 6

– Și acum, că suntem singure, spune-mi cum te-ai măritat cu acest Apollo, care se întâmplă să fie fratele vitreg al lui Roberto! exclamă Judy.

Ea închise ușa caravanei.

– Tu locuiești aici? – întrebă Aurore, privind în jur.

– Da, pe spezele producătorilor. Nu-i minunat? Ia loc, am să prepar o băutură răcoritoare, minunată. Până atunci, răspunde-mi la întrebare.

Judy se îndreptă spre frigider; Aurore se lăsă pe canapea.

– Mai întâi, trebuie să-ți spun de ce am pornit în căutarea ta – suspină ea. Nu vedea cum ar fi putut atenua șocul pe care avea să-l aibă Judy, așa că se hotărî să-i vorbească fără ocolișuri. Judy, tata a murit!

Fata lăsă sticla din mână și se întoarse s-o privească pe Aurore. Ochii i se umplură de lacrimi, buzele începură să-i tremure.

– Cum? – murmură ea. Când?

– Acum o lună, dar era deja bolnav de multă vreme. A fost lovit de o mașină și nu s-a mai restabilit. Ți-am scris să vii, să-l vezi. Voia să-ți spună cât de bucuros era de reușita ta. Dar tu n-ai venit, n-ai scris... De ce?

– N-am primit scrisoarea ta. Trebuie că a ajuns după plecarea mea la Durango.

Ea încruntă sprâncenele, apoi luă sticla cu suc de fructe și turnă în pahare mari.

– Înainte ca Roberto să-mi ofere acest rol, viața mea era puțin cam complicată. A trebuit să mă mut din apartament. Un tip mă cam sâcâia.

– Ce tip? De ce?

– O, un individ pe care-l cunoscusem la studiouri, în timpul primului meu film. Era figurant, ca și mine și, o vreme, am ieșit împreună. Apoi, mi-am dat seama că era un tip de nimic, care trăia pe spinarea mea. Am încercat să scap de el, dar mereu găsea o scuză ca să vină să mă vadă. Atunci, am plecat, lăsând adresa mea doar producătorilor.

– Cum se numește? Cum arată?

– Înalt, blond, cu ochi albaștri. Eram luați mereu drept frate și soră. Se numește Leonard Harris. Judy puse câteva cuburi de gheață în pahare și veni să se așeze lângă Aurore. Nu poți

să știi cât de mulțumită am fost, că am primit rolul ăsta și că am plecat de la Los Angeles. Ți-am scris, dar presupun că plecaseși din Toronto.

Ochii ei se umplură din nou de lacrimi.

– Bietul, bietul tata! Cât regret că nu l-am revăzut. Spune-mi, cum s-a întâmplat? A suferit mult?

Aurore era, în sfârșit, cu cineva căruia putea să-i spună tot, iar când își termină povestea, amîndouă plângeau.

– Îmi pare rău că ai suportat toate astea singură – o asigură Judy. Dacă aș fi putut să te ajut! Dacă aș fi fost acolo! Sper că nu m-ai urât că nu eram cu tine.

– Sunt sigură că el a înțeles – afirmă Aurore. Mereu spunea că vei fi o mare vedetă, că aveai un mare talent. Mi-a cerut să te caut și să-ți spun că era foarte mândru de tine. Ți-a lăsat ceva bani.

– Sper că și ție. De fapt, tu te ocupai de casă.

– Da, și mie la fel. Așa am putut veni la Los Angeles, să te caut. Știi, ar fi fost mai bine să nu fi cerut producătorilor să-ți țină adresa secretă. Aș fi venit direct aici...

– Atunci, cum m-ai găsit? Și cum se face că ești măritată cu Sebastian Suarez?

Aurore îi povesti în amănunt, mereu împinsă de întrebările lui Judy: întâlnirea cu Farley,

drumul la Manzanillo, episodul înecului, salvarea și tot ce a urmat.

– Cred că Farley era Leonard al tău – sugeră Aurore.

– După descrierea ta, îi seamănă; îi dădusem, într-adevăr, fotografia mea. Mă întreb cum mi-o fi plăcut. Probabil, mă simțeam singură când am ajuns la Hollywood. I-a fost ușor să mă seducă.

– Inspiră încredere – murmură Aurore. Știa totul despre tine, chiar și că veniseși în Mexic cu Roberto Suarez. A sugerat chiar, că erai amanta lui: așa credea el că ai obținut rolul. E adevărat?

– Bineînțeles că nu! – protestă Judy, ofensată. Datorez acest rol calităților mele de actriță, fizicului meu și talentului de a călări.

– Într-adevăr, călărești foarte bine – zâmbi Aurore.

– E sângele meu irlandez, care iese la iveală. Ea-i aruncă o privire surorii sale. Chiar te-ai măritat cu salvatorul tău, ca să poți să mă găsești?

Aurore se gândi o clipă, înainte de a mărturisi:

– Judy, tu ai fost vreodată îndrăgostită?

– Eu? Judy izbucni într-un hohot de râs. De zeci de ori, începând de la paisprezece ani. Dar

n-a durat niciodată. De ce mă întrebi? Tu... Nu ești sigură că-l iubești pe Sebastian? reluă ea.

– Așa e... Ieri, când ne-am căsătorit, totul părea simplu. Apoi, am descoperit că s-a căsătorit cu mine pentru a ascunde legătura lui cu Micaela, o femeie măritată.

– Deci eroul care te-a salvat nu-i decât un seducător șiret! Nu crezi că exagerezi?

– Acum, că am descoperit adevărul, am să-l părăsesc.

– Ești măritată doar de douăzeci și patru de ore! – se indignă Judy.

– Știu. Dar acum, că te-am regăsit, nu mai am nevoie de ajutorul lui. Pot să rămân cu tine și să plec, când te vei întoarce la Hollywood. Odată ajunsă în Statele Unite, nu-mi va fi greu să-mi restabilesc identitatea și voi putea să mă întorc la Toronto. Dacă rămân destul de departe de el, va putea divorța, pentru părăsire de domiciliu conjugal...

– Nu-i vei da nici o șansă pentru a se explica? – o întrerupse Judy, pe un ton sever.

– I-am dat o șansă și n-a negat nimic. A admis că se gândise, că o căsătorie îi va fi favorabilă în cariera politică.

– Chiar vrei să te întorci la Toronto?

– Unde aș putea să mă duc? Acolo am serviciul. Am obținut două luni de concediu,

ca să mă ocup de tata și ca să te regăsesc. Mi-au rămas trei săptămâni. Cât timp trebuie să rămâi în Mexic?

– Filmam ultima scenă în exterior, când ați venit. Vom pleca dintr-o clipă într-alta la Durango, unde vom turna în studio. Asta va dura între trei săptămâni și o lună. Totul depinde de dispoziția lui Roberto, care este un perfecționist.

– Aș putea locui cu tine, la Durango?

– Fără îndoială... Dar ascultă, Aurore, cred că faci o prostie. Ești măritată cu un bărbat atât de frumos, necrezut de bogat, care ți-a salvat viața. Ai putea uita legăturile lui cu alte femei. E un bun mexican, se va întoarce totdeauna la soția sa și la familie.

– Și tatăl lui era mexican și nu s-a purtat așa. Fratele lui e mexican și a fost însurat deja de trei ori – răspunse Aurore, cu voce tremurătoare. Nu, nu voi putea trăi așa, gândindu-mă că Micaela...

– Micaela? Dar de unde-i știi numele? Doar n-a fost atât de prost să-ți vorbească despre ea!

– Ea și soțul ei au venit în vizită ieri. Micaela mi-a spus că ea și Sebastian se iubesc dintotdeauna și că vor continua.

– Hm! După părerea mea, e geloasă.

– Geloasă? Pe cine?

– Pe tine, idioato! Aurore, ești prea naivă!

– Dar de ce ar fi?

– Pentru că tu ești și nu ea, senora Sebastian Suarez. Pentru că legal, cu tine s-a unit. Pentru că ești tânără, frumoasă, inocentă. Atunci, a vrut să te facă să suferi, să te rănească. Și a reușit, nu-i așa?

– S-ar zice că ești de partea lui – se plânse Aurore.

– De partea lui? Despre ce vorbești? Doar nu sunteți în război!

– Pentru moment, așa s-ar zice, totuși – murmură fata. Suntem atât de deosebiți. El... el e atât de autoritar.

Judy o privea cu compasiune.

– Ești grav atinsă, e evident.

– Atinsă, de cine? – întrebă Aurore.

– De boala dragostei. Dacă-l părăsești acum, vei trăi infernul. Vei regreta totdeauna ceea ce-ar fi putut exista între voi.

– Voi trăi infernul, dacă rămân cu el. Mă voi întreba mereu ce face, cu cine este, când va fi absent. Nu pot, Judy, nu pot.

– Dacă ar fi negat când l-ai acuzat, dacă n-ar fi fost cinstit cu tine, ai fi rămas cu el?

– Cred... cred că da.

– Și când ai de gând să-i spui că-l părăsești?

– Deci, pot să rămân cu tine? – se înviora Aurore.

– Faci cum vrei – oftă Judy.

– Îl voi anunța, îndată ce va fi posibil – răspunse Aurore.

– Ar putea fi, mai devreme decât crezi... Judy se ridicase și privea pe fereastră. Uite-l că vine cu Roberto. Ai face mai bine să te duci să-ți refaci machiajul. Arăți groaznic.

Aurore urmă sfatul lui Judy și se retrase în baie, foarte mulțumită că putea rămâne câteva minute singură, ca să-și regăsească sângele rece, înainte de a-l revedea pe Sebastian. Prin ușa închisă, auzi vocea autoritară a lui Roberto, pe cea a lui Judy și cea tărăgănată a lui Sebastian.

Imediat ce veni și ea, privirea ei o căută pe a lui Sebastian; el o privi interogator. Merseră automat unul spre celălalt, atrași parcă de un magnet.

– Plecăm la Durango – spuse el. Judy va veni cu noi și vom înnopta la hotel.

– Așa, o să puteți sta de vorbă amândouă – interveni Roberto. Vom lua masa împreună, apoi vom merge să dansăm, de acord? Pentru a sărbători căsătoria voastră!

– Da, dar... începu Aurore.

Vocea i-a fost repede acoperită de cea a lui Judy:

– E o idee foarte bună, dar dacă vreți să ieșiți cu toții câteva clipe, aș vrea să mă schimb.

Fără să-și dea bine seama, Aurore se trezi mergând împreună cu Sebastian, în direcția mașinii.

Era momentul să-i spună ce intenții avea.

– Sebastian?

– Mmm?

– Trebuie să-ți spun ceva.

– Ei bine, spune.

– Acum, că am regăsit-o pe Judy, nu mai am nevoie de ajutorul tău.

– Adică?

– Nu mă mai simt obligată să-mi țin promisiunea.

El se opri; ea la fel, gata să se bată. Era sigură, văzând sclipirea din ochii lui, că se vor certa.

– Vrei să spui că mă părăsești?

– Da.

– Mă întreb cum am putut să cred că ești altfel decât celelalte femei... Cum am putut crede că-ți vei ține cuvântul? Nu ești mai cinstită decât ultima dintre stricate!

Ea tresări și se stăpâni să-l lovească, pentru insultă.

– Dacă asta crezi tu despre mine, vei fi mulțumit să te debarasezi de prezența mea – replică ea.

El o privi intens: era evidentă dorința ei de-ai simți buzele pe ale ei... n-ar fi avut forța să-i

reziste, dacă el ar fi luat-o în brațe. Dar el nu schiță nici un gest. Rămase acolo, cu mâinile în buzunarele pantalonilor, privind-o cu ochi duri și reci, goliți de orice expresie.

– Dar nu vreau să mă debarasez de tine, *ciquita* – continuă el calm. Îmi ești foarte utilă și nu te voi lăsa să pleci.

– Nu pot să nu te părăsesc – răspunse ea. Nu mai sunt în colivia aurită, fără bani și fără haine. Am să aștept aici, cu Judy, apoi voi pleca cu ea la Hollywood.

– Înțeleg... Ei bine, voi rămâne și eu la Durango și te voi însoți, când vei pleca în nord. El ridică din umeri. Nu așa vedeam călătoria noastră de nuntă, dar dacă tu așa vrei, așa va fi.

– Nu va fi o călătorie de nuntă! țipă ea. O, de ce nu vrei să înțelegi că nu vreau să te mai văd niciodată? Căsătoria noastră nu va merge. Mai bine s-o sfârșim acum. Încetează să mă mai amețești și să mă mai faci să sufăr. Lasă-mă să plec.

– Nici nu se pune problema! Nu crede că numai tu suferi. Nici mie nu-mi e mai bine!

El se depărtă brusc de ea, deschise portbagajul pentru a pune bagajul lui Judy, apoi se urcă la volan, privind fix în fața lui.

Nu-i era bine! Ce voia să spună cu asta? Faptul că deși era soțul ei, o iubea pe Micaela,

îl făcea să sufere? Dar în cazul ăsta, de ce se căsătorise cu ea? Au fost nebuni, ieri când s-au căsătorit, împinși de-o pasiune născută doar din atracție fizică.

Ar fi trebuit să găsească alt mijloc de-a-l părăsi, înainte de a fi apucat să facă dragoste cu ea. Tot vorbind cu Judy pe drumul de întoarcere, ea construia diverse planuri. Abia la recepția hotelului descoperi unul, care avea șanse să meargă.

Erau acolo diverse pliante turistice care enumerau frumusețile regiunii și circuitele cu autocarul, care permiteau vizitarea împrejurimilor.

Asigurându-se că Sebastian și Judy n-o vedeau, Aurore luă orarul companiei care făcea traseul de la Durango la Ciudad Juarez, unul din punctele de frontieră care separau Mexicul de Statele Unite.

Acum, nu-i lipseau decât banii, dar Judy îi va împrumuta cu siguranță.

Camera pe care o împărțea cu Sebastian era la primul etaj. Era o cameră mare, luminoasă, cu blaconul plin de glicine și al cărei mobilier se compunea, în principal, din două paturi mari, acoperite cu mătase crem.

Camera lui Judy era cea alăturată și, când Sebastian dispăru în baie să facă duș, Aurore se duse în camera surorii sale.

– Judy, trebuie să mă ajuți să plec de-aici, imediat – spuse ea.

– De ce?

– Pentru că... nu vreau să mai rămân mult cu Sebastian. Nu vreau să stau cu el în cameră. Ar putea... ar putea...

– Să facă dragoste cu tine și să te convingă să rămâi cu el, conchise Judy. Ascultă, Aurore, de ce nu te așezi, să discuți în liniște?

– Nu mai avem timp. Autocarul care merge la frontieră trece pe aici exact în douăzeci de minute. Tot ce-mi trebuie, e o sumă mică pentru transport și hrană. Ajunsă în Statele Unite, voi lua un autocar spre Toronto. Dacă aș fi avut bani, aș fi făcut-o mai de mult. Dar Farley mi-a furat tot. Poți să-mi împrumuți, te rog?

– N-am decât cecuri de călătorie.

– Ai putea schimba, la recepția hotelului – răspunse Aurore.

– Dar poate nu va fi loc în autocar... oamenii rețin locurile cu câteva săptămâni înainte – obiectă Judy.

– În cazul ăsta, voi merge la aeroport, voi lua avionul. Haide, vino, Judy, te rog!

– De acord, de acord.

Judy își luă poșeta și se îndreptă spre ușă. Se opri brusc.

– Dacă va trebui să călătorești toată noaptea, ai face bine să iei unul din puloverele mele; riști să-ți fie frig în autocar și, în plus, îți trebuie o poșetă să-ți pui banii. Ai face bine să te schimbi.

Ea-i întinse surorii sale o pereche de blugi, o bluză și un pulover gros.

– Mulțumesc – spuse Aurore.

Ea se îmbrăcă repede și o urmă pe Judy, afară din cameră.

N-avură nici o dificultate să schimbe cecurile de călătorie și să găsească un loc în autocar. Aurore părăsi hotelul puțin după aceea și urcă în vehiculul care aștepta în curte.

- Nu spune nimic, cât mai mult timp posibil, te rog – o imploră Aurore pe Judy. Fă ca și cum n-ai ști unde sunt. Totdeauna ai știut să joci teatru.

– De acord – oftă Judy. Tu, totdeauna ai fost încăpățânată... Noroc și scrie-mi. Spune-mi când vei fi la Toronto. Uite adresa mea.

Judy puse o bucată de hârtie în mâna Aurorei.

Asfințitul începea să acopere munții cu un văl roșu-închis, când autocarul traversă Durango pentru a apuca pe drumul spre nord. Puțin după aceea, cerul deveni negru, semănat cu stele scânteietoare. Așezată lângă fereastră, Aurore privea afară. Avea mai mult de o mie

de kilometri de la Durango la Ciudad Juarez. Era ora optsprezece și treizeci de minute. Nu va ajunge la frontieră înainte de ora opt, dacă totul mergea bine.

Și Sebastian? Unde va fi atunci? Ce va face, când va descoperi plecarea ei? Cât timp va putea Judy să nu-i dezvăluie că soția lui îl părăsise pentru totdeauna?

Timp de o oră, ea-și chinui sufletul cu aceste întrebări. O însoțitoare de bord îi propuse răcoritoare. Aurore acceptă și-și aminti deodată că nu mâncase nimic de la micul dejun luat cu Sebastian, la sfârșitul dimineții, la *casa chica.* La următoarea oprire, va merge să-și ia ceva de mâncare, dacă va fi posibil.

La prima oprire, ea coborî și-și cumpără un sandviș de la restaurantul lângă care oprise autocarul. Se întoarse la locul ei, sperând că va dormi toată noaptea. Somnul îi va aduce uitarea; va înceta să se mai gândească la Sebastian, să-și amintească beția pe care-o cunoscuse în brațele lui.

De-acum înainte, va considera șederea în Mexic ca pe un vis, un vis minunat. Va trebui să se convingă că nimic nu se întâmplase cu adevărat. Dar cum va putea explica transformarea, noua atitudine față de trupul său și de nevoile sale? Sebastian trezise în ea o viață

nouă și, dacă ar fi rămas cu el la hotel, el i-ar fi domolit dorința pe care ea o avea de el...

Gemu încet și-și acoperi fața cu mâna, ca pentru a alunga imaginea lui Sebastian din suflet. Încercă să nu se mai gândească la cuvintele de dragoste pe care el le spusese chiar în dimineața asta: *Te quiero muchisimo*. Te iubesc la nebunie. Ea respinsese această mărturisire cu dispreț, îi aruncase acuzații pe care el nu le negase.

Căzu, în sfârșit, într-un somn ușor, până la primele raze ale dimineții. Privi afară. Cerul, la început cenușiu, deveni roz, ea asistând fascinată la răsăritul soarelui.

Ceilalți pasageri se trezeau pe rând. În timp ce-și sorbea cafeaua, Aurore auzi pe unul din vecinii săi spunând că se apropiau de frontiera americană. Se gândi că va avea ceva probleme cu autoritățile americane, cărora va trebui să le explice dispariția tuturor documentelor sale de identitate.

Pe punctul de-a părăsi Mexicul, brusc, îi pieri cheful. Își regreta plecarea precipitată. Dacă ar fi ascultat sfaturile lui Judy, ar fi putut să-i arate lui Sebastian că ea putea fi soția ideală și să se poarte ca și cum n-ar fi auzit niciodată vorbindu-se de Micaela...

Se îndreptă pe scaun și fixă, fără să le vadă, clădirile din Ciudad Juarez. Orașul luase

numele de la Benito Juarez, eroul național al Mexicului, bietul indian Zapata care, după ce-și unise țara, devenise președinte.

Se va întoarce la Durango, era hotărâtă. Înțelese apoi, că trebuia să coboare din autocar, înainte de trecerea frontierei și să-l ia pe următorul, în sens invers. Trebuia să-și uite orgoliul; Sebastian nu va face primul pas, știa asta. Dar ea-i va dovedi că-l voia, că-l iubea destul, pentru a-l accepta așa cum era.

Mașina se opri în fața unei autogări. Aurore coborî cu alți călători și se îndreptă spre casa de bilete. Se așeză la coadă. Ar fi avut timp să mănânce, după ce-și va fi luat bilet.

Rămase acolo, gândindu-se la Sebastian, întrebându-se dacă mai era la Durango, sau plecase la Guadalajara. Nu-i trecu prin minte că el putea să fi plecat după ea, își făcea probleme că nu putea să și-l scoată din gânduri. S-ar fi crezut că el încerca să intre în contact cu ea. Nu fusese niciodată interesată de telepatie, dar se întrebă deodată, dacă nu existau lungimi de undă comune anumitor persoane.

– Scuzați-mă, *por favor.*

Însoțitoarea autocarului i se adresă într-o engleză ezitantă.

– Sunteți senora Suarez? Senora Sebastian Suarez?

– *Si.*

– Aveți un mesaj, la recepție.

– O, mulțumesc. *Muchas gracias.*

Aurore se îndreptă spre tânărul funcționar, care-o privea cu interes.

– Sunteți senora Sebastian Suarez? – întrebă și el.

– *Si.*

– Aveți un mesaj, din partea unui domn Roberto Suarez, din Durango. Vă cere să sunați imediat la numărul ăsta.

El îi întinse hârtia unde era scris numărul de telefon. Ea-l privi înfricoșată. Roberto-i cerea să-l contacteze? Ce i se întâmplase lui Judy, dacă-și dădea osteneala s-o caute, prin compania de autocare?

– Ați putea să-mi arătați cum să telefonez? Nu sunt sigură că știu.

Funcționarul o privi cu atenție câteva secunde, apoi îi zâmbi și ridică propriul receptor.

– Am să vă formez numărul, senora – se oferi el.

– Mulțumesc.

Câteva minute mai târziu ea auzi, suprinsă, vocea lui Judy.

– Judy, sunt Aurore. Am primit un mesaj de la Roberto. Tu ești bine?

– Da, da, bineînțeles... Sebastian e grav rănit. A decolat dimineață devreme și a căzut aproape de aeroport. Roberto mi-a cerut să iau legătura cu tine. I-am spus adevărul. O, Aurore, te rog, întoarce-te. Te-ai înșelat cumplit...

– Știu, știu. Tocmai mă întorceam. Voiam să iau autocarul următor. Judy, este... este... o, Doamne, Judy, doar nu va muri?

– Nu știu. Nu lua autocarul. E un avion direct, de la Ciudad Juarez la Durango. Spune-mi când ajungi, ca să vin să te iau.

Aurore plângea când închise telefonul. Se întoarse spre funcționar.

– Aveți probleme, senora? – întrebă el, atent.

Ca și sergentul Morales, ca orice bărbat cu sânge latin în vine, nu putea să fie indiferent față de o femeie frumoasă. Aurore își șterse ochii și răspunse:

– Da. E Sebas... soțul meu; e rănit și trebuie să mă întorc la Durango. Puteți să-mi spuneți unde este aeroportul?

– *Si,* senora. Vă chem cu taxi. Vreți să vă rezerv loc, la avionul următor?

Ea-i zâmbi printre lacrimi.

– O, puteți? V-aș fi recunoscătoare.

– Ca să vă văd zâmbind, aș face orice, senora – răspunse el galant.

Toată lumea fusese amabilă cu Aurore. După o oră de zbor, ea-i telefonă lui Judy, s-o anunțe că venise; sări într-un taxi.

Judy și Roberto o așteptau în salonul hotelului. Judy o îmbrățișă, dar Roberto se mulțumi s-o privească cu furie:

– Sunt mulțumit să văd că ai avut atâta inimă să te întorci. Sebastian are contuzii grave. Încă nu și-a recăpătat cunoștința.

Ostilitatea din vocea lui o înghețа, dar se strădui să n-o arate.

– Pot să-l văd?

– Bineînțeles. Vă duc cu mașina mea, la spital.

– Cum s-a întâmplat? – întrebă ea.

– O problemă de comunicații, la aeroport. A mai fost un aparat pe pistă, care trebuia ocolit, ca să decoleze fratele meu. Sebastian l-a evitat, dar aparatul său s-a dezechilibrat. Roberto ridică din umeri.

– Ar fi putut fi mai rău. Ar fi putut exploda rezervorul de benzină; ar fi murit ars. El deschise ușa mașinii și-i făcu semn să urce. Să ne grăbim. Vom ajunge, poate, prea târziu...

Fatalismul lui în acceptarea morții, tipic mexican, o răni; ea era fericită de prezența reconfortantă a lui Judy.

Deci, nu era doar imaginația ei, care-o făcuse să simtă prezența lui Sebastian alături de ea, dimineața. În aceași clipă, se zdrobea de sol... atunci hotărâse ea să se întoarcă.

Spitalul era modern și foarte curat. Sebastian era la salonul cu cei răniți grav. Roberto se interesă imediat de starea fratelui său. Se întoarse apoi spre Aurore și-i traduse informațiile infirmierei.

– Puteți merge să-l vedeți. Și-a recăpătat cunoștința acum o oră și trebuie să-și revină rapid. Rănile nu sunt atât de grave, cum s-a crezut la început. El remarcă ușurarea Aurorei și continuă, pe o voce mai blândă: E foarte nervos, se pare. Vrea să se ridice, așa că i-au dat sedative. Infirmiera-ți cere să nu stai mult cu el. Trebuie să doarmă. Judy și cu mine te așteptăm aici.

– Mulțumesc.

Aurore pătrunse în camera mică și-și aminti de numeroasele vizite pe care le făcuse tatălui ei la spital, în timpul bolii. Nu era nici o diferență între cele două camere. Recunoscu chiar și mirosul de antiseptic, același pat alb, aceeași noptieră pe care se pusese un pahar și o sticlă cu apă. Singura diferență era bărbatul din pat.

Se apropie încet de el. Avea ochii închiși, figura-i era marcată de suferință. Nu era

bandajat; singura urmă de rană era o zgârietură ușoară pe obraz, acolo unde-i ajunsese un cub de gheață, aruncat de nevasta lui.

Ea simți atâta dragoste, încât trebui să se întoarcă din drum, ca să nu-l atingă și să-l trezească.

Ea stătu aproape de fereastră și privi florile din parc. Așa era, să iubești... Să iubești pe cineva într-atât, încât să fii gata să uiți tot ce vă despărțea, pentru simpla plăcere de a fi aproape de sufletul adorat.

– Te-ai întors, deci...

Ea se întoarse brusc și veni aproape de pat. Sebastian o privea cu răceală. Incapabilă să vorbească, ea înclină din cap. El îi atinse obrazul cu degetul și murmură, glumeț:

– Doar ca să mă asigur că ești tu...

– Cum te simți?

– Cumplit! Cu toată experiența mea, să fac o asemenea eroare de pilotaj!

Adăugă în spaniolă ceva ce ea nu înțelese și închise ochii.

Suferința dispăruse de pe figura lui. Adormise profund. Ea se așteptase la asta, dar era decepționată de prea puțina bucurie pe care-a manifestat-o la vederea ei.

Rămase încă un sfert de oră lângă el, în speranța că va vorbi din nou. Dar el rămase

tăcut; infirmiera veni să-i spună că era timpul să se retragă.

Aurore petrecu restul zilei la studiourile cinematografice, unde se turnau scenele de interior. Era mulțumită că avea ceva de făcut. Admira talentul surorii sale, care împărțea capul de afiș cu un actor foarte cunoscut.

În răstimpuri, Judy îi povestea scenariul filmului. Ca în toate westernurile lui Roberto, era vorba de răzbunare. Eroul îl urmărea pe iubitul surorii sale, pentru a descoperi că era fratele doamnei gândurilor lui...

Se întoarseră apoi la hotel și telefonară la spital. Aflară că Sebastian dormea încă; de-a doua zi, avea să fie mult mai bine.

– Deci, n-a fost pe moarte, cum ai sugerat tu – remarcă Judy, adresându-i-se lui Roberto.

Acesta zâmbi amuzat.

– Poate că nu, într-adevăr. Dar cel puțin, ea s-a întors. De ce ai plecat, cumnățică? Dacă-l iubești așa cum cred, de ce să-l părăsești astfel?

– Descoperisem de ce trebuia să se însoare cu mine – murmură Aurore.

– Trebuia să se însoare cu tine?... Explică-mi!

– Haide – o sfătui Judy. Povestește ce mi-ai spus despre Micaela.

– Micaela? Vrei să spui, Micaela Gonzales?! – exclamă Roberto.

Aurore încuviință din cap și începu să povestească, descoperind că Roberto, ca și sora sa Raquel, era foarte drăguț și înțelegător. Când termină, el o privi puțin amuzat.

– Și Sebastian nu a negat că sperase să aibă avantaje politice, căsătorindu-se? E normal, pentru că e adevărat. Se gândise la asta. Vezi, de câtăva vreme, Armando Gonzales se folosea de soția sa, pentru a-i ruina cariera politică lui Sebastian. Făcea să se audă peste tot zvonul că fratele meu e amantul soției sale.

– Dar nu înțeleg... De ce să procedeze așa?

– Pentru că toate mijloacele sunt bune în politică, la fel ca și în dragoste. Lui Armando i-ar plăcea să-l vadă pe Sebastian, rivalul său, învins în alegerile următoare. Aparent, sunt prieteni, chiar buni, dar zvonul că Sebastian își înșeală colegul chiar cu nevasta lui, se întinde. Toată lumea deci, simpatizează cu Armando și-l condamnă pe Sebastian. Acum înțelegi?

– Da... cred că da. Dar poate a fost ceva între Sebastian și Micaela, dacă s-au auzit astfel de zvonuri. Mi-a spus chiar ea că se iubeau de ani de zile.

– A! Femeia asta e josnică! Se răzbună pe oricine o respinge. Sebastian e departe de a fi un sfânt... Au avut, fără îndoială, o aventură acum câțiva ani, poate chiar au continuat când

s-au reîntâlnit, acum trei ani. Dar Sebastian a părăsit-o repede, când și-a dat seama că e amenințată cariera lui politică. Din păcate, era prea târziu. Ea-l urmărea peste tot, frecventa aceleași locuri ca și el. Chiar i s-a sugerat lui Sebastian să se căsătorească, or această idee nu-i convenea deloc. Știi de ce?

– Nu.

– Își iubește libertatea. Dar a promis să se gândească. Asta a și făcut în ultimele luni, în timp ce zvonurile creșteau. Când mama și sora mea îl întrebau de ce nu se hotăra, el răspundea că nici o femeie nu-i plăcea atât de tare: toate cele pe care le cunoscuse, erau deja măritate, sau nu atât de frumoase, sau prea vioaie.

– Deci, ești sigur că nu e amantul Micaelei? – întrebă Judy.

– Sunt foarte sigur. Și nu va fi niciodată. Ea a spus asta din gelozie, probabil, pentru a vă distruge căsnicia. Dar nu pot să afirm că Sebastian nu are o amantă, sau că nu va avea.

El o privi pe Aurore foarte serios.

– Trebuie să-l întrebi tu. Și acum, mergem să cinăm?

Aurore a fost fericită să doarmă în cameră cu Judy, în acea seară.

– I-ai spus lui Sebastian unde eram aseară?

– Nu, dar a ghicit – răspunse Judy.

– Și ce-a făcut? Ce-a spus?

– Nimic; a ridicat din umeri și s-a purtat de parcă asta ți se întâmpla în fiecare zi. Nu l-am mai văzut după masă.

– Știai unde pleca, atunci când a căzut cu avionul?

– Nu tocmai. Roberto crezuse că pleacă la o reuniune, la Guadalajara. S-a mirat să-l vadă plecând atât de devreme. După o scurtă tăcere, Judy întrebă: Ai să rămâi cu el acum, că te-ai întors?

– O, da, nu mă întreb decât asta. Dar nu sunt sigură că el o vrea. Nu era foarte bucuros când m-a văzut.

– Lasă-i timp, dragă, e rănit, și nu se simte bine. Așteaptă să se refacă și-ți va arăta ce reprezinți pentru el.

*

* *

Dar în zilele următoare, Aurore se întrebă dacă ea și Sebastian vor fi la fel de apropiați ca înainte. El se refăcu foarte repede, dar când ea îl vizită, el îi vorbi ca unei străine și nu manifestă nici cea mai mică afecțiune.

Ea nu reușea să rupă bariera care-i despărțea și începu a se teme că el și-a pierdut memoria. Uitase oare că-i mărturisise că o iubea?

Ea se gândi să vorbească cu Judy.

– De ce nu-i ceri lui Roberto să se intereseze la medic? sugeră sora ei.

– Nu vreau asta – murmură Aurore.

– De ce?

– Nu vreau să-l las să creadă că eu și Sebastian nu ne înțelegem. Vrei să-i vorbești tu, în locul meu?

– De acord, dacă-ți face plăcere.

Roberto se ocupă deci, și le spuse:

– E posibil ca Sebastian să sufere un timp de o ușoară amnezie, ca urmare a accidentului. Dar odată ajuns acasă, printre obiectele și persoanele cunoscute, îi va reveni memoria. Cum se restabilește repede și cum Aurore pare să fie o soție foarte atentă cu el, medicul crede că poate să-l externeze mâine. Am dat toate dispozițiile necesare pentru întoarcerea voastră la Manzanillo. Carlos o să vă aștepte cu mașina și vă veți întoarce la *casa chica.* Acolo, cumnățică, va fi al tău; vei putea să-l îngrijești și să-l răsfeți, în voie...

Nu le luă mult timp zborul cu avionul de la Durango la Manzanillo. Dar Aurore nu aprecie călătoria; simțea că Sebastian suferă că se întoarce acasă, într-un avion pilotat de altcineva. Plănuise deja să cumpere alt aparat, ea știa, căci îi spusese, când îl vizitase la spital.

A fost foarte mulțumită când a aterizat avionul. Și a fost și mai mulțumită, când l-a văzut pe Carlos în holul de la intrare. Ea suferea însă, din cauza atitudinii lui Sebastian. Vorbea deliberat în spaniolă, excluzând-o complet pe Aurore din conversație.

Când ajunseră acasă, nu putu să nu facă comparație cu întoarcerea de la Guadalajara, de după căsătorie. Trecuse doar o săptămână de atunci când braț la braț cu Sebastian, acesta-i vorbise despre locul unde trăiau și despre viitorii urmași. O, Doamne, îi părea că totul se întâmplase cu secole în urmă.

Așa cum prevăzuse și medicul, călătoria îl obosise pe Sebastian; el trebui să urce în camera sa, să se odihnească. Aurore petrecu o parte a după-amiezii încercând să citească, înainte de a se duce pe plajă. Se întreba cum reușeau femeile care nu se ocupau de menaj, să-și umple timpul. Ce făcuse Polly Moore, când locuise în această casă? Poate-și ținuse jurnalul intim, presupuse Aurore.

Ei bine, ea avea un soț bolnav, pe care trebuia să-l îngrijească. Dar cum să facă asta, când Carlos era la dispoziția lui, când propriul ei soț o privea atât de rece, încât părea că o respinge mereu?

Ziua era pe sfârșite. Sebastian nu coborî la cină; i se duse sus o tavă. Când se așternu liniștea în casă, Aurore urcă tristă la primul etaj și se opri în fața camerei lui Sebastian.

Lampa de pe măsuță era aprinsă și lumina patul, luminând umerii goi ai bărbatului care se odihnea în el, cu spatele spre ea, aparent adormit.

Simți cum o cuprinde durerea, la amintirea nopții când venise să stingă lumina. Era prea mult! Cu un geamăt de suferință, ea se întoarse spre camera ei, să se ascundă în baie și să dea frâu liber amărăciunii sale.

– Aurore...

Îi pronunțase numele încet și ea se întoarse.

– Voiai ceva? – întrebă el.

Te vreau – îi trecu prin minte, dar nu pronunță aceste vorbe. Din contră, îi vorbi calm, respectând sfaturile medicului. În nici un caz, Sebastian nu trebuia enervat.

– Mă duceam să mă culc. M-am gândit să arunc o privire, să mă asigur că n-ai nevoie de nimic.

– Vrei să nu exagerezi? răspunse el, zâmbind amar.

– Ce să nu exagerez? – întrebă ea, ezitant.

– Rolul de soție grijulie. Te-ai întors doar pentru că ți-a cerut-o Roberto, știu. Ți-a spus că eram pe moarte...

– Nu-i adevărat! – exclamă ea, cu furie. Intră în cameră, se apropie de pat ca să-l vadă mai bine și uită de sfaturile medicului. Mă întorceam, oricum. Îmi luam biletul de întoarcere, când am aflat că e un mesaj pentru mine.

El o privi sarcastic.

– Și speri să mă faci să cred așa ceva?

– Totuși, e adevărat. Eu... mi-am dat seama în autocar că te... te... iubeam, că voiam să rămân alături de tine. De asta m-am întors. Ea îngenunche lângă pat. Trebuie să mă crezi – murmură ea. Trebuie!

– Nu văd de ce. Tu nu m-ai crezut, când ți-am spus că te iubeam – răspunse el.

Nu uitase deci nimic, nici că era acum acasă, acolo unde-i mărturisise dragostea lui.

– Nu admiteam povestea asta, cu Micaela...

– Și acum, admiți, bineînțeles?

– Da. Roberto mi-a povestit tot, despre zvonurile lansate de Armando și cum te urmărea Micaela, peste tot.

– L-ai ascultat pe Roberto, i-ai acordat încredere! strigă el, furios. Totuși, când am vrut eu să-ți explic, m-ai împiedicat cu acuzațiile tale nebune.

– Eram enervată și zăpăcită de...

– *Dios,* iar? Totdeauna te vei purta așa cu mine? Când te-am cerut de soție, ai spus că era

stupid să avem origini diferite. Știam ce voiai să spui, dar speram.... speram că ne vom iubi destul pentru a depăși deosebirile dintre noi. Totuși, tu n-ai făcut nici un efort...

– Ba da! Chiar și în acest moment, fac – protestă ea. Dar nu puteam admite că aveai o legătură. O, Sebastian, chiar nu înțelegi? Vreau să fiu și soția și amanta ta!

Cuvintele ei răsunară în casa liniștită. Aurore își dădu deodată seama că erau într-adevăr singuri, liberi să-și spună tot, când și unde voiau. Și asta și făceau...

– Nu asta mi-am dorit și eu, din clipa când te-am luat în brațe și te-am consolat, după ce te-am salvat? Doar că m-am izbit de inocența ta și, spre propria-mi surpriză, m-am îndrăgostit de tine.

– ...doar după ce-ai hotărât că sunt o soție convenabilă, pentru un politician – îl acuză ea.

Ea scoase un țipăt, când el se aruncă spre ea, o prinse de umeri și o făcu să cadă de-a latul patului. Câteva minute, ea se luptă să se elibereze, dar el era prea puternic și reuși să-i impună voința lui. El o imobiliză pe pernă, pentru a o privi, cu ochii scânteind de furie, cu figura amenințătoare.

– Deci, ne găsim mereu în același punct – murmură el, cu dinții strânși.

– Lasă-mă, mă doare! Medicul... medicul a spus că n-ar trebui...

Sebastian își enunță foarte grosolan părerea asupra doctorului, înainte de a strivi buzele Aurorei cu un sărut, care aprinse imediat focul dorinței în trupul fetei.

– Ai să-mi permiți să-mi termin explicațiile, fără altă întrerupere?

Vocea lui era puțin glumeață și continua să sărute ușor obrazul Aurorei.

– Am să încerc – răspunse ea.

Degetele lui Sebastian îi mângâiau deja gâtul, iar ea fremăta de plăcere.

– Nu trebuie să te enervezi, sunt gata să te ascult.

– Atunci, continui... Totuși, nu sunt mulțumit că mă asculți, doar pentru că ți-a spus medicul – răspunse el.

El se îndepărtă puțin de ea, fără a-i lăsa totuși brațul. Îi mângâie apoi încet încheietura mânii și începu să-i vorbească:

– Ți-am spus, *chiquita,* că te-am dorit din prima clipă. Ți-am dezvăluit principiul meu, de a nu mă culca cu o virgină, fără să o fi luat de soție mai înainte. Am plecat la Guadalajara, sperând că vei fi dispărut până la întoarcerea mea: astfel, problema s-ar fi rezolvat. Dar erai tot aici, când m-am întors. În timpul bolii tale,

am înțeles că voiam să te iubesc și să am grijă de tine, până la sfârșitul zilelor mele. Am decis să te conving să rămâi câtva timp, înainte de a te cere în căsătorie. Ideea de a mă însura cu tine din rațiuni politice, nu mi-a trecut prin cap niciodată. Eram îndrăgostit nebunește, pentru prima dată în viață și nu m-am gândit la altceva. Mă crezi?

El se aplecă din nou peste ea; Aurore simți că-și pierde capul.

– Vreau să te cred – murmură ea.

Ea mângâie timid obrazul soțului său. El îi luă mâna și o duse la buze, sărutând-o în palmă.

– Sergentul Morales s-a întors atunci și m-a forțat să iau hotărârea. Te-am cerut de soție, mult mai devreme decât avusesem intenția la început. Așa încât, un *macho* mexican începea să facă curte unei irlandeze fierbinți. El zâmbi amuzat. *Dios*, n-a fost ușor pentru un bărbat ca mine care a fost totdeauna liber, să facă curte unei fete ca tine. Știi, aveam îndoieli și mi-am retras oferta, rănit în mândria mea de atitudinea ta. Dacă tu n-ai fi venit în seara aceea în camera mea, a doua zi aș fi găsit un mijloc de a te împiedica să pleci și aș fi început iar să-ți fac curte. După noaptea aceea, totul părea aranjat între noi. Ne simțeam atât de aproape

unul de altul, la întoarcere, până când am găsit aici familia Gonzales.

– Eram – murmură ea. Dacă n-ar fi fost aici!

– Dar erau! Forța dragostei noastre a fost prea devreme pusă la încercare. Am încercat să-ți explic, dar erai prea rănită ca să mă asculți. Am crezut că dacă te vei duce să-l vezi pe Roberto, dacă-ți voi dovedi că eram gata să te ajut să-ți regăsești sora, vei înțelege că te iubeam. Dar tu n-ai înțeles. Ai fugit. În noaptea aceea, am descoperit cu durere, singur în camera de hotel din Durango, ce înseamnă să iubești cu adevărat. Nu puteam să te las să pleci. Mă chinuia gândul la ce ți se putea întâmpla în autocar, cine-și va bate joc de tine, așa cum o făcuse Farley. A fost un infern. Am hotărât să plec la aeroport. Cred că voiam să zbor spre nord și să te ajung la frontieră. El își afundă fața în părul Aurorei. Vezi ce mi-ai făcut, m-ai înnebunit! Dacă nu m-aș fi gândit doar la tine, n-aș fi făcut acea greșeală idioată de pilotaj la decolare, aș fi ascultat indicațiile turnului de control cu atenție. Ce altă dovadă de dragoste aș putea să-ți dau?

– Niciuna, niciuna! țipă ea.

El o înlănțui cu brațele.

– Of, și eu știu ce înseamnă iadul. Noaptea aia din autocar... Nu știam cât de mult îți poate

lipsi cineva, cât de mult poți să-ți dorești să fii lângă el, să-i auzi vocea, să-i atingi mâna. De-asta m-am întors. Dar la spital, erai atât de distant! M-am gândit că nu-ți vei mai aminti că mi-ai mărturisit că mă iubeai.

– N-am uitat nimic – reluă el, încet. Dar nu eram sigur de tine, de sentimentele tale. Roberto îmi spusese că te-ai întors la anunțul accidentului meu; nu voiam să fie unicul motiv al întoarcerii tale.

– Nu era. Mă întorceam, oricum. Of, ce-aș putea spune sau face, ca să te conving? – îl întrebă ea, grăbită.

– Am să-ți arăt în câteva minute, dar mai întâi, vreau să clarificăm ceva. Dacă trebuie să dovedesc că m-am însurat cu tine doar din dragoste, voi abandona politica. Vrei?

– Chiar vei face asta, pentru mine? – întrebă ea încet.

Ea se trase înapoi, văzând expresia figurii lui, iar gura lui Sebastian se strâmbă într-un zâmbet amar.

– Va fi mereu așa, între noi? Ai să încerci mereu să-mi pui dragostea la încercare? *Si, chiquita,* o voi face pentru tine, așa cum mama mea și-a abandonat cariera pentru tata, cum a abandonat-o el pe a lui, pentru mama. Nu uita că sunt născut din dragoste.

Aurore îl privea în liniște. O dată în plus, se dădea o luptă între ei. Dar de data asta, nu pentru a afla care din ei e mai tare, ci care iubea mai mult. Ea, sau el? Putea ea să-i accepte sacrificiul? Putea face mai mult: să-l iubească într-atrât, încât să refuze ce-i oferea el, pentru a accepta să creadă că el nu era amantul Micaelei și că pe ea o iubea. Nu trebuia să-și abandoneze cariera pentru asta...

– Nu, nu asta voiam – murmură ea.

– Atunci, ce vrei? – întrebă el blând.

– Să rămân cu tine, să trăiesc cu tine și să te iubesc.

– Mereu?

– Atâta timp cât ai să vrei.

– Ești sigură?

– Da.

– Atunci, dovedește-mi-o!

Ea-și apăsă buzele pe ale lui, cu bucurie, își trecu mâna prin părul lui Sebastian și se lipi de trupul bine făcut al soțului ei. El răspunse imediat mângâierilor ei, strângând-o cu putere, buzele lui apăsându-i-le pe ale ei.

– Acum, spune-o – murmură el. Spune, după mine: *te quiero muchisimo, querido.*

– *Te quiero muchisimo, querido.* Te iubesc cu pasiune, dragostea mea – repetă ea.

Gura lui Sebastian o posedă din nou pe a ei și focul dorinței lor îi învălui, făcându-i să uite tot ce se întâmplase și nelăsând loc trecutului. Dragostea aparținea prezentului. Dragostea le aparținea LOR.

SFÂRȘIT